

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Æschinis De falsa legatione

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

καὶ αὖ * λέγεις συκοφαντώματα ἐν δὲ τῷ δ' ἄλλο νόμῳ, καὶ ἔτι καὶ αὖ
ἐπισημαίνεις ἐν τῇ κατηγορίᾳ, ὅτι βλάπτει, καὶ πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν ὡς καὶ αὖ
τῷ εἰδότην ἐπὶ ψεύδος ἔχει, καὶ τὸ ὅτι εἰς διαβολὴν τῆ ἀπίστου καὶ τῆ
ἐξῆς ομοίως εἰς δόξαν ἐαυτοῦ καὶ διαβολὴν τῆ ἀπίστου.

ΑΙΣΧΙΝΟΥ ΡΗΤΟ-
ΡΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑ-
προσεβείας λόγος.

ΕΘΟΜΑΙ ὑμῶν, ὦ ἀθηναῖοι, ἐδεήσασθαι μετ'
δύνοιας ἀκούσαι μου λόγοντος. ὑπολογίζο-
μαι οὖν τὸ, τὸ μέγεθος τῆς κινδυνώσεως, καὶ τὸ
πλήθος τῆς ἀπίστου, καὶ εἰς ἀπολογισαδά
μὲ δεῖ, καὶ τὰς τέχνας καὶ τὰς κατασκευὰς τῆς κατη-
γόρου, καὶ τὴν ἀμύνην, ὅς ἐτόλμησε ὠδρακελεύσασθαι
πρὸς ἀδράς, ὁμοιωκότας τῆς ἀπίστου ὁμοίως ἀμφο-
τέρων ἀκούσεως, τὴν τῆς κινδυνώσεως φωνῶν μὴ ὑπο-
μῆρην καὶ ταῦτ' εἶπεν, οὐδ' ὀργίω (οὐδ' εἰς τὸ τ' ὑπο-
δομῶν τοῖς ἀδίκως διαβαλλομένοις ὀργίζεται, οὐδ' ὁ
οἱ τὰ ληθῆ λόγοντες, καλῶσι λόγον τυχεῖν τὸν φόρον-
τα, οὐδ' ὁ πρὸς τὸν κατηγόρου εἰς τὸν φόρον
σι, ὅτιν ἀπὸ φόρων ἀπολογίας τυχεῖν, ἀδυνατήσθαι
τὰς προσημῶνας ἀπίστας ἀπολύσασθαι.) ἀλλ' οἱ μὲν δη-
μοσθένους οὐ χάρει δικασίῳ λόγοις, οὐδ' οὕτω παρε-
σκύδασθαι. ἀλλὰ τί μὲν ὑμετέραν ὀργίω ἐκκαλέσασθαι
βιβούληται, ἢ κατηγόρου δωροδοκίας, ἀπίστου ὡν
πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην, τὸν γὰρ τῆς δωροδοκίας
τοῖς δικασίῳ πρὸς τὸν ὀργίω, αὐτὸν γὰρ τῆς
τοιοῦτων ἔργων πολὺ ἀφείσαν. ἰμοὶ δὲ, ὦ ἄδρες ἀθη-
ναῖοι, συμβέβηκε τῆς δημοσθένους ἀκρότητος κατηγόρου
μὴτε δεῖσθαι πώποθ', ὡς ἐν τῇ δὲ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ τ' ἀγανα-
κτῆσαι μάλλον ἢ νῦν, καὶ τ' εἰς ὑπερβολὴν ὁμοίως ἡδῆ-
να. ἐφοβήθη μὲν γὰρ, ἢ ἐπὶ καὶ νῦν τῶν δορυβημάτων, μὴ πῶς
ὑμῶν ἀγνώσωσί με, ψυχαραγωγῆντες τοῖς ἐπιβεβου-
λομένοις καὶ κακοῖσι τοῖς ἀπίστοις. ὅς ἐστιν δὲ
ἑμαυτῶν, καὶ τί μὲν ἀπίστας βαρῶς ἕνεκα, ὅθ' ὑβρίων καὶ
παροινίῳ εἰς γυναικῶν ὑδρόθεον ἢ τὸ γῆρας ὀλυμπίαν,
κατηγόρου μου. ἡδὲ δὲ ὅτ' αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀπίστας ὄντα
ταῦτις ὀξεβάλετε, καὶ τῆς στωφρονημῶν ἐπὶ βίω
μου χρεῖν ἀπειληθέναι νυμίζω. ὑμῶν μὲν ἔν ἐπαυτῶ
ἢ διαφρονέοντος ἀγαπῶ, ὅτι καὶ βίω μάλλον τῶ τῆς κεινο-
μῶν πιστεύετε, ἢ τὰς πρὸς τὸ ἔθρον ἀπίστας. αὐτὸς οὐκ
ἀπὸ πρὸς αὐτῶν τῆς πρὸς ταῦτ' ἀπολογίας, εἰ γὰρ τις ἢ τῆς
ἔξωθεν προσημῶν πῶς πεισῶν (καὶ δὲ δὲ οἱ πλείους τῆς
πολιτῆς πῶς πεισῶν) ἢ τῆς δικασίῳ τῶν ὑμῶν, ὡς ἐγὼ ποιεῖ τὸ
πρὸς τὸν ἀπίστου, μὴ μόνον εἰς ὑδρόθεον σῶμα, ἀλλὰ
ἢ εἰς τὸ τυχεῖν ἀβίωτον εἶναι μου τὸν λοιπὸν βίον νυμίζω.
καὶ μὴ, πρὸς τῆς τῆς ἀπολογίας, ἢ ἐξω καὶ τὴν ἀπίστας
ἔσαν ὑδρόθεον, καὶ τὸ τολμήσαντ' εἶπεν ἀπίστον καὶ συκοφάν-
την καὶ τὰλλα πάντα μηδὲν ἀδικῶν φαίνομαι, θανάτου
τιμωρίᾳ, ὠδραδόξος δὲ μοι καὶ κείνους ὁ λόγος ἐφάνη, καὶ
δενδρῶς ἀδικος, ὅθ' ὑμῶν ἐπηρεῶται, εἰ οἶον τ' ἔστιν ἐν τῇ
αὐτῇ πλείε φηλοκράτοις μὲν θάνατον καταψηφίσα-
σαι, ὅτι καταγνοῖς ἀδικεῖν ἐαυτῶν τί μὲν κείσιν οὐκ ὑπέ-
μεινεν, ἰμοὶ δὲ ἀπογνοῖα. ἐγὼ δὲ ἐπ' αὐτῶ τούτῳ δι-
κῶς αὖ ὑπολαμβάνω μέγιστα σωθῆσθαι, εἰ γὰρ καταγνοῖς ἐαυτῶ καὶ μὴ παρὸν, ἀδικεῖ ὁ δὲ ἀπογνοῖς, ἢ τὸ
σῶμα τοῖς νόμοις καὶ τοῖς πολιταῖς ὠδραδόξος, οὐδ' ἀδικεῖ. καὶ ἢ τ' ἄλλης κατηγόρου δέομαι ὑμῶν, ὦ ἄδρες,
εἰ μὴ ὠδραδόξος, ἢ μὴ μνησθῶ, ἐπεροστῶν με, καὶ δηλοῦν, ἢ, πῶς ἐπὶ ποθῆτε μου ἀκούσαί, μηδὲν προσημῶν ὁμοίως
ὡς ἀδικῶ, ἀλλ' ἴση τῇ δύνοια ἀκρότητος. ἀποροῦ δ' ὁπόθεν γὰρ πρὸς τὸν ἀπίστου, ὅτι τ' ἀπὸ μάλα τ' κατηγόρου.

ÆSCHINIS ORATO-
RIS DE FALSA LEGATIO-
ne Oratio, III. Hieronymo Vuolfio
interprete.

Ro vos, Athenienses, ut me dicere, be-
nevolè audire velitis: considerata &
periculi magnitudine, & multitudine
criminum, quæ refutanda mihi sunt,
& accusatoris artibus, infidis atq; cru-
delitate: quæ non dubitarit eos viros exhortari, qui
sacramento adacti sunt, se æquis animis utrunque ad-
versarium audituros, ut rei ne vocem quidem tole-
rent. Idque dixit non per iracundiã (nemo enim me-
tiens his irascitur, qui iniquo crimine petuntur: & qui
vera dicunt, in dicendè causâ potestatem non admittunt
reo. Neque enim accusatio prius apud auditores va-
let, quàm reus defensionis facultate concessa, obiecta
crimina refellere non potuerit) sed illud in causa est,
quòd Demosthenes veris orationibus nõ delectatur,
neque in a se paravit: sed vestram iracundiam inflam-
mare voluit: meque acceptorum munus accusa-
vit, homo ad eam suspicionem inferendam ineptus.
Nam qui iudices hortatur, ut largitionum corrupte-
lis irascantur: eum oportet ipsam ab eiusmodi factis
plurimum abhorrere. Sic autem accidit, Athenienses,
ut audita Demosthenis accusatione, neque unquam
sic ut hoc die pertimuerim: nec magis indignatus
sum quàm nunc: neque etiam pari lætitia exultavi.
Timui enim, idque nunc etiã me turbat, ne qui vestrum
me ignorèt, delinuti infidiolis istis & malitiosis con-
trapolitibus: & extra me ipsũ caprus sum, crimèq; gra-
viter tuli, cùm me cõtumeliæ & proteruitatis in mulie-
rè ingenuã & genere Olynthiam admixtæ accusaret.
Delectatus autem sum, cum eũ id crimè tractantè eieci-
stis: quo factò, vite modeste actæ gratiã mihi pertolu-
tã esse existimo. Vos igitur laudo, & singulari amore
prosequor, qui vitæ reorũ magis credatis, quàm crimi-
nationibus inimicorũ: ipse tamè hac defensione nõ ce-
dã. Nã siue foris circũstantis coronæ ferè aut maxima
pars civiũ adest) siue vestrum qui pro tribunali fede-
tis cuiquã persuasũ est, me tale aliquid comisit, non
tãtũ in hominè ingenuũ, sed vel in quolibet: reliquũ
vitæ mihi tẽpus acerbũ puto. Quòd nisi in defensionis
progressu, & crimè illud esse falsũ demonstraro, & qui
id afferre ausus fuit, nefarium calumniatorem: etiã cæ-
tera omni crimine vacaro, mori nõ recuso. Admirabi-
lis illa etiã mihi visa est oratio, & supra modũ in-
iusta, cùm vos percõtaretur, nõ fieri posset, ut in eadem
civitate Philocrates capitis condẽnaretur, quòd faci-
norũ cõsciẽtia perterritus, iudicio se nõ stitisset: ego
verò absolverei? Ego verò ob id ipsũ maximè cõser-
uandũ esse me arbitror. Nã si is qui ipse sese cõdem-
navit, atq; è medio excessit, peccat, is nimirũ qui sese
absolvit, & corpus suũ legib; & civibus tradit, nõ pec-
cat. De reliqua accusatiõne vos oro, Athenienses, si quid
prætermisero, & silètio præteriero, ut me sciscitemini:
& significetis, quid ex me audire velitis, meque sine
preiudicio vllius delicti, sed pari benevolentia audiat. Benevo-
lentia ca-
pæ, accu-
satoris cri-
minando, & scipio
commen-
dando, & iudicibus
laudãdis.

Dubito autem unde mihi primum sit ordiendum, ob
 accusationis confusionem, cuius dubitationis an
 causam habeam, sic considerate. Ego nunc in capitis
 discrimen sum adductus: accusationis autem maxi-
 ma pars consumpta est criminando Philocrate, Phry-
 none, & reliquis legatis: Philippo ite, & pace, & Eu-
 buli actis, atque iis omnibus ego sum infertus. Solu
 autem in tota oratione de repub. sollicitum esse appa-
 ret Demosthenem: ceteri omnes sunt prodores.
 Nunquam enim nos probris afficere destitit, & falsa
 maledicta iacere, non in me duntaxat, sed etiam in
 ceteros. Quem vero sic deprimit: rursus mutata sen-
 tentia, quasi Alcibiadem aut Themistoclem accusa-
 ret, quorum summa fuit inter Græcos autoritas, cri-
 minatur, ut qui & Phocenses ciuitates euerterim, &
 Thracia locum à vobis alienarim, & Cersobleptem
 regno eiecerim, virum amicum & fœderatum ciuita-
 tis. quin & Dionysio Sicilia tyranno me comparare
 instituit: & bellua vos magna feueritate & clamore
 multo est hortata, ut vobis caueretis, & Sicula sacri-
 ficula somnium recitauit. Cum autem rem tantopere
 exaggerasset: inuidit meis criminationibus, & causã
 rerum gestarum ascripsit non meis verbis, sed Phi-
 lippi armis. Contra igitur tantam audaciam & præ-
 stigas hominis, difficile est vel meminisse singula, &
 cum periculo dicere contra inexpectatas calumnias.
 Sed tamen qua ratione meam orationem dilucidissi-
 mam, vobisque notam & æquam fore arbitror, inde
 auspicabor: videlicet ab oratione de pace & delectu
 gationis. Sic enim ego maximè & meminero, &
 dicere potero, & vos rem cognoscetis. Vos omnes il-
 lud ipsum meminisse arbitror, legatos Eubœensium,
 cum de pace à sese cum populo facienda egissent, di-
 xisse, etiam Philippum nunciari iussisse vobis, se velle
 transigere vobiscum, & pacem agere. Non multo
 autem post, Phrynonem Ramnufium à prædonibus
 esse captum in Olympicis inducis, ut ipse quereba-
 tur: eumque, cum huc rediisset redemptus, orasse
 vos, * ut se legatum ad Philippum decerneretis, an
 fortè pecuniam suam recuperare posset. Vos obsecu-
 ti, legatum ei adiunxistis Ctesiphontem. Is huc à le-
 gatione reuersus, ea vobis renunciauit, ob quæ fuerat
 missus. prætereaque dixisse Philippum, se & inuitum vo-
 biscum gessisse bellum, & nunc eo velle liberari. Quæ cū
 dixisset Ctesiphon, & magno pere humanitatem Regis
 prædicasset: populus item eam rem valde probasset,
 ac Ctesiphontem collaudasset, nemo autem aduersa-
 tus esset: ibi demum decretum facit Philocrates Ha-
 gnufius, & populus vno animo decernit, licere Phi-
 lippo caduceatores huc mittere, & legatos de pace.
 Prius enim id ipsum etiam à nonnullis prohibeba-
 tur, quibus ea res studio erat, ut res ipsa declarauit. Ibi
 autem id decretum ut contra leges factum accusant,
 Lycino accusatore inscripto, & multa C. talentis æ-
 stimata. Deinde causa in foro agebatur. Philocrates,
 cum aduersa valetudine laboraret, Demosthenem si-
 bi patronum aduocauit, non me. Progressus Philippi
 ofor Demosthenes, in defensione totum diem con-
 truit. denique Philocrates absolvitur, accusator autè
 quintam suffragiorum partem non accepit. Etiam
 hæc vos omnes scitis. Sub eadem tempora Olynthus
 capta est, in eaque multi nostrorum ciuium sunt cõ-
 prehensi: quorum fuit Stratoles Ergocharis frater,
 & Eucratus Strömichi fili. Horum cognati vos rogarunt

f. Defen-
 sionis ca-
 put de pa-
 ce, ab ipso
 Demo-
 sthene
 appaoba-
 ta.

Σκέψασθε ἡ, * ἀπὸ ὑμῶν ἐπὶ τὸ πρῶτον πᾶσι δόξα,
 εἰμὶ μὲν γὰρ οὐκ ἐπιθυμῶ ἐπιβῆναι ἐπὶ τὸ σῶμα τοῦ
 ἡ καταγορεύει τὴν πλείω πεποιθὴ φιλοκράτους, καὶ
 φρυωνος, καὶ τῶν ἄλλων συμπεσθεων, καὶ φιλιππου, καὶ
 τῆς εἰρήνης, καὶ τῆς εὐβούλου πολιτοματίας, ἐν ἅπασιν
 ἡ τῶν ἐγὼ τεταγμα, μόνος δὲ ἐν τῷ λόγῳ φαίνεται
 κινδυνῶν τῆς πόλεως δημοσθένος, οἱ δὲ ἄλλοι παρεδ-
 τα. ἔλαττελέκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων, καὶ κινδυνῶν
 ἡ δὲ οὐκ ἐμοὶ μόνον κινδυνῶν, ἀλλὰ καὶ τοῖς
 ἄλλοις, ὅν δὲ οὕτως ἀπμαζέει. πάλιν ἐκ μεταβολῆς, ὁ-
 που τῆς, ὡς περ ἀλκιβιάδην ἢ δεμισοκλή κείνων, οἱ
 πλείστον τῶν ἐλλήνων δόξῃ διώκοντες, ἀπρηκέναι μὲν
 ἀπὸ πάντων μετὰ ἐν φωνεῦσι πόλεις, ἀπὸ πολλῶν ξικέναι
 δὲ ἀπὸ ὑμῶν τὸν ἐπὶ θράκης τόπον, ἐκβεβληκέναι δὲ ἐ-
 τῆς ἀρχῆς κερσοβλέπην. ἀνδρα φίλον καὶ σύμμαχον
 τῆς πόλεως, ἐνεχείρησε δὲ ἀπμαζέειν με διονυσίῳ, τῷ
 γηρομύθῳ τῆς σικελίας τυράννῳ, καὶ μὴ ἀσπίδος καὶ κερ-
 γῆς πολλῆς παρεκελεύσατο ὑμῖν τὸ θηρίον, φυλάξασ-
 θαι, καὶ τὸ τῆς ἱερείας ἐνὸν τῆς ἐν σικελία διηγι-
 σατο. οὗτος δὲ αὖτὸ πρῶτον ἔλαττε, ἐφθόνησε μου
 τὸ δαβόλας, τὰς ἀγίας ἀπαθείς τῶν πεπραγμένων, οὐ
 τοῖς ἐμοῖς λόγοις, ἀλλὰ τοῖς ὅπλοις τοῖς φιλιππου, καὶ
 δὲ τοσούτῳ τὸλμῳ καὶ τερατίῳ ἀθεοῦ, χαλεπὸν
 καὶ δαμνημονόσαι τὰ λεχθέντα κατέκρινε, καὶ λέγει
 μὴ κινδυνῶν καὶ ἀπεροδοκῆτος δαβόλας, ἢ δὲ οἱ-
 μα σαφές, ἀπὸ τοῖς λόγοις ἐστὶν, καὶ * γνωρίμοις
 ὑμῖν καὶ δικαίως, ἐν τῷ δὲ ἀρξομαι, ὅπο τὸ πρῶτον εἰρή-
 νης λόγων, καὶ τῆς ἀφίσεως τὸ πρῶτον. οὕτω γὰρ ἀμ-
 λιστα καὶ μεμνήσομαι, καὶ δυνήσομαι εἰπεῖν, καὶ ὑμεῖς
 μαθῆσατε. ἅπαντας γὰρ ἀπὸ ὑμᾶς οἶμαι τὸ γε αὐτὸ
 μνημονόσει, ὅθι οἱ ἀφίσεως οἱ τὸ εὐβόου, ἐπειδὴ πρῶτον
 τῆς καὶ αὐτοῖς εἰρήνης τῶν δὴ μὲν διελέχθησαν, ἔπειτα,
 ὅτι καὶ φιλιππου αὐτοῖς κελύσθη ὑμῖν ἀπαρχαίλας,
 ὅτι βέλτε δαβόλας καὶ ὑμᾶς, ἢ τὸ εἰρήνῳ ἀγῆ.
 οὐ πολλὰ δὲ ὑστερον χρόνῳ φρυωνος ὁ ραμουσίος ἐλά-
 ττε ληστῶν, ἐν ταῖς ἀποδῶς ταῖς ὀλυμπιαῖς, ὡς αὐ-
 τὸς ἠπάτο. ἐπειδὴ δὲ ἐπατήλατε δεῦρο λυκωραθείς, ἐ-
 δέτε ὑμῶν κερσοβευτίῳ αὐτῷ καὶ φιλιππον κερσο-
 λέδαται ἢ, ἔπειτα δὲ αὐτῷ ἀπὸ κησιφάντα κερσοβ-
 τῶν, ἐπειδὴ ἡ ἐπὶ αὐτῷ δεῦρο τὸ πρῶτον κησι-
 φάν, ἀπὸ γῆρας καὶ ὑμᾶς, ἔπειτα ὡν ἐπέμφοθη, καὶ καὶ
 τῶν τοῖς, ὅτι φαῖν φιλιππου, ἀκων μὲν πελεμήσατο καὶ
 ὑμᾶς, βούλεδαται ἡ καὶ μὲν ἀπαλλαγῆναι τὸ πολέμου.
 εἰπόντας ἡ ταῦτα τὸ κησιφάντας, καὶ πολλῶν πᾶσι ἐ-
 ξαγείλαντος καὶ τοῖς φιλιππου, καὶ τὸ δὴ-
 μου σφόδρα ἀποδέξαμεθα, καὶ τὸν κησιφάντα ἐπα-
 νέσαντος, ἀπῆλθον δὲ ἐδένος ἐκταῦτα ἡδη δίδωσι
 ψήφισμα φιλοκράτης ὁ ἀγασίας, καὶ ὁ δῆμος ἅπας ὁ-
 μογνωμονῶν, ἐχρηστώνησεν ἔξῃναι δεῦρο φιλιππου κῆ-
 ρυκας ἢ ἀφίσεως πέμπην ἔπειτα εἰρήνης. ὡς ὅτερον μὲν
 γὰρ αὐτὸ τὸ ἐκώλυτο ὑπὸ πνων, οἱς ἡ τὸ ἐπιμε-
 λές, ὡς αὐτὸ τὸ πρῶτον ἐδῆξεν. γράφον δὲ ἔπειτα καὶ τῶν
 νόμων τὸ ψήφισμα, λυκίον ἐπὶ τὸ γραφῶν ἐγραψάμε-
 νοι, καὶ πῆμα ἐπέθηκεν ἐκαστὸν τάλαντα, καὶ τῶν
 τῶν

εἰσὶν ἡ γραφὴ εἰς τὸ δικαστήριον. ἀρρώστως δὲ ἔχον ὁ φιλοκράτης, ἐκάλεισεν αὐτῷ συνήγορον τὸν δημοσθένην,
 ἀλλ' ἐκ ἐμῶν παρῆσαν δὲ ὁ μισοφιλιππος δημοσθένης, κατέβησε τὸ ἡμέραν ὅλῳ ἀπορῆ μῦθος, καὶ τὸ τελευ-
 τῶν ἀποφύγη ὁ φιλοκράτης, ὁ δὲ γραψάμενος τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων ἐ μεταλαμβαίνει, καὶ ταῦθ' ὑμεῖς
 ἀπάντες ἴστε. ὑπὸ τῶν αὐτοῖς καροῖς, ὀλυμπος ἡλώη, πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἐκατελήφθησαν πολιτῶν ὡν ἡ σρα-
 τικῆς

bat, Demosthenes. Ut intro vocati sumus (hæc diligenter velum vos animaduertere. hinc enim perspicieris hominis invidiam immensam, & ingentem timiditatem simul & malitiam, & tales invidias contra eiusdem & mensæ & legationis socios, quales non facile quisquam vel contra inimicissimos compararet. Nam cum salem civitatis & mensam publicam maxime se facere dicat: non est ex nostro solo (dicitur enim) neque nostri generis. Nos verò, qui sacra & in monumenta maiorum habemus in patria, & commercia atque familiaritates vobiscum liberales, & legitima connubia, & affines & liberos: Athenis quidem fuimus digni, quibus fides à vobis haberetur. alioquin enim nos non legassetis: in Macedonia autem profecti, subito sumus facti proditores. Ipse verò, qui nullam partem corporis non vanalem habet, ne eam quidem unde vocem emittit: quasi Aristides esset qui tributa Græcis ordinavit, & iustus cognominatur, auersatur & despuit largitiones) Audite igitur eas orationes, quas nos habuimus pro vobis ac vicissim eas, quas magnum reip. monumentum Demosthenes recitavit: ut ordine ac pederetum singula capita accusationis dissoluam. Laudo autem supra modum omnes vos, Iudices, quod cum silentio, & ut æquum est, nos auditis. Itaque si quod crimen non refellerim ipsum, non vos culpabo. Cum igitur natu maiores pro legatione verba fecissent: ad nos pervenit series orationis. Ea porro singula quæ illic à me dicta sunt, & vicissim quæ à Philippo sunt responsa, pro concione perspicue renunciaui apud vniuersos Athenienses: nunc per capita d.ntaxat vobis in memoriam ea reuocare conabor. Primum apud eum commemoravi paternam benevolentiam, & beneficia quæ in Amyntam patrem Philippi contulissetis: nihil prætermittens, sed ordine omnia commemorans. Et deinde merita, quorum ipse iustus erat. Nam Amynta recens defuncto, & Alexandro fratrum natu maximo: Perdica & Philippo pueris, Eurydice autem matre eorum, ab iis quos amicos sibi esse putabat, destituta, & Pausania in imperium eorum inuadente: qui quamuis exul, tamen propter tempora multum poterat: ut qui & multorum studia haberet: & Græcis copiis munitus esset: & Atheniensem, Therman, Strepsam, & alia quædam oppida cepisset: Macedonibus non consentientibus sed plerisque Pausaniae fauentibus, his igitur temporibus Athenienses, Iphicratem ad Amphipolim misisse cum imperio: cum ipsi Amphipolitæ urbem tenerent, & agri fructus perciperent. Cum igitur in ea loca venisset Iphicrates, principio cum paucis nauibus explorandarum rerum causa magis, quam obsidenda urbis: tum inquam eum accersit mater tua & (ut ii dicunt qui afferunt omnes) Perdica fratre tuo in manus Iphicratis tradito: te autem, qui puer esses adhuc, in genua illius imposito, dixit: Amyntas, pater horum puerorum dum vixit, & te adoptauit, & vrbe Atheniensium familiariter usus est. Unde fit, ut & priuatim horum puerorum sis frater: & publice nobis amicus. His dictis, vehementer eum obtestata est, tum pro vobis, tum pro se, tum pro regno, denique pro incolamitate. Quibus Iphicrates auditis, Pausaniam Macedonia expulit, & vobis imperium conseruauit. Post hæc, locutus sum de Ptolomæo, cuius auctoritati summa rerum commissa fuerat, quam is ingratis & improbe te gessisset:

Capita orationis
Æschinæ: qua ostenditur conatur Amphipolim esse Atheniensem.

καὶ ἰδίᾳ τῆς παιδῶν τούτων γεγηυῶς ἀδελφῶν, καὶ δημοσίᾳ φίλον ὑμῖν εἶναι. καὶ μὴ ταῦτα ἤδη δέησις ἰσχυρὰν ἐποίητο καὶ ὑμῶν, καὶ ὑμῶν αὐτῆς, καὶ ὑμῶν τῆς ἀρχῆς, καὶ ὅλων ὑμῶν τῆς σωτηρίας. ἀπέσας δὲ ταῦτα ἰφικράτης, ἐξήλασε παυσανίαν ἐκ μακεδονίας, καὶ τὴν δυναστείαν ὑμῖν ἔσωσε. καὶ μὴ ταῦτα εἶπον ἀπὸ πτολομαίου, οὗς ἐὼν ἐπιβροπος κατεσκευασμένος τῆς στρατηγίας, ὡς ἀρχαίως καὶ δεινὸν ἔργον διαπραξάμενος, διδάσκων,

A τὴν γὰρ ἐδὲ ἡμῶν νεώτατος ὢν, ὡς εἶπεν, δημοθένης, ἐπειδὴ δὲ εἰσεκλήθη μὲν (καὶ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἀποδρα μοι πρὸς ἐξέλιξεν τὸν νεὸν. οὐδὲν γὰρ κατέφρασε ἀθροῦσι φθόνον ὑπερβάλλουσα, καὶ δὲ τὴν δὲ φιλίαν ἄμα & κακοήθειαν, & πικρὰς ἐπιβουλὰς κατ' ἀδρανὸν συσίσταν καὶ συμφορὰς βίων, αἷ οὐ γὰρ τὸ ἐχρίστον τίς εἰκὴ ποιήσαστο. τοῖς γὰρ τὸ πόλεως ἀλας, & τὴν δημοσίαν ἐπάπτεται ἀειπλείστου δὴ οἱσι ποιῆσαστο, οὐκ ἂν ἐπιχρῶμενος (εἰρήσεται γὰρ ἐδὲ ἐγὼ νῦν ἡμῖν, ὅς οἱ ἔσται καὶ τὰ φοιτῶντων ὑπάρχουσιν ἐν τῇ παρῆσει, & ἐξῆρθε, & σωτηρίας μὴ ἡμῶν ἐλοῦσθε, καὶ γὰρ μοι καὶ τοῖς νόμοις, καὶ κηδεύσασθαι, & τέκνα ἀθλίωσι μὲν ἡμῶν ἀξιοὶ τῆς ὑμετέρας πίστεως, οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ἐλδοῦντες εἰς μακεδονίαν ἀξίως ἐγγυόμην ἀπεδοῦνται, ὅς οὐδὲν ἀπορατοὶ ἔχον μέερος τε σώματος, οὐδὲ ὄσιν τὴν φωνὴν ἀποδοῦναι, ὡς ἂν ἀριστέως ὁ τοῖς φόνος τὰς αἰτίας τοῖς ἔλλησιν, ὁ δὲ καὶ ἐπιβουλεύων, οὐκ ἂν ἐπιχρῶμενος, οὐκ ἂν ἐπιχρῶμενος (ἀπέσας δὲ πᾶσι τε ἡμετέρας λόγους, οὐκ εἶπο μὲν ὑμῶν ὁμοίως, καὶ πάλιν, οὐκ ἔστιν ὁ μέγας ὄφελος τῆς πόλεως εἰρήνη δημοθένης, ἢ ἐφεξῆς καὶ καὶ μικρὸν πρὸς ἕκαστα τῶν κατηγορημένων ὄφελος ἰσχυρῶν, ἐπαρῶ δὲ εἰς ὑπερβολὴν πάντας ὑμῶν, ὡς ἀδρῆς, ὅτι σιγή καὶ δικαιοσύνη ἡμῶν ἀκούετε. ὡς τε ἐὰν πᾶσι λύσω τῶν κατηγορημένων οὐχ ὑμῶν ἀλλ' ἐμαυτοῖς ἀπάσασμα. ἐπειδὴ γὰρ οἱ ἀποδοῦναι τῆς ἡλικίας ὑμῶν τῆς ἀποδοῦναι εἰρήνησασθαι κατὰ τὴν εἰρήνην ὁ λόγος. καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν εἰρήνην ἐκείνην δέντων ὑμῶν, καὶ τοῖς πρὸς ταῦτα λεγόμεναις ὑμῶν φιλιπποῦ λόγους, ὅτι δὴ μὲν σαφῶς ἀπηγγέλα πρὸς ἀπαντας ἀθλίωσας, καὶ ὅτι πειρασόμενα, ὅσα κεφαλὰς ὑμῶν ὑπομνήσασθαι. φραστοὶ μὲν γὰρ πρὸς αὐτὸν διεξήλθον τὴν παρῆσει ὄνομα, καὶ τὰς ἀποδοῦναι ἀξίως ὑμῶν ὑπὲρ ἅτε ἀμύματα, τὰ φιλιπποῦ παρῆσει, οὐδὲν ὄφελος, ἀλλ' ἐφεξῆς ἀπαντα ὑπομνήσασθαι, διότερον δὲ ἂν αὐτῶν μάρτυς εἴη πατρῶν ἀμύπτου γὰρ νεώτερος τελεόπλητος, καὶ ἀλεξάνδρος τε ἀποδοῦναι τῆς ἀδελφῶν, περδίκου καὶ φιλιπποῦ παιδῶν ὄντων, ἀρτυδίκης καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν ἀποδοῦναι τῆς ἀποδοῦναι αὐτοῖς εἶναι φίλων. παυσανίης δὲ ὅτι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν κατόντος, φυγάδος μὲν ὄντος, τὰ κατὰ τὸ ἰσχυρὸς πολλῶν δ' αὐτῶν συμφορὰς ὄντων, ἔχοντος ὅτι ἔλλησιν κὼ δὲ ὑμῶν, εἰληφόρος καὶ ἀποδοῦναι καὶ δέμας καὶ σπέρμα καὶ ἄλλα τὰ χροία, μακεδόνων καὶ ἔχοντων ὄντων, ἀλλὰ τῶν πλείστον τὰ παυσανίης φρονουμένων ὅτι τὸ κατὰ τούτων ἐχειροτόνησαν στρατηγὸν ἀθλίωσας ἐπὶ ἀμφιπολιν ἰφικράτην, ἀμφιπολιν αὐτῶν ἔχοντων τὴν πόλιν, καὶ τὴν χροίαν τότε κατὰ τὸν μὲν. ἀφικουμένου δὲ εἰς τοῖς τόποις ἰφικράτης μετ' ὀλίγων περὶ τὸν νεὸν, ὅτι κατασκοπὴ πολλῶν τῶν στρατηγῶν, ἢ πολιορκία τῆς πόλεως ὄντα ἔβλεψεν, ἔβλεψεν ἔχον, μετὰ πέμψαστο αὐτὸν ἀρτυδίκην ἢ μήτηρ ἢ σπῆ. καὶ ὡς γὰρ δὴ λέγουσιν οἱ πατέρες πάντες, περδίκου μὲν τὸν ἀδελφὸν τὸν σὸν καταστήσασα εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἰφικράτους, ἀπὸ τῆς τῶν ναυτῶν τὰ ἐκείνου δεῖστα πηδῶν ὄντα, εἶπεν, ὅτι ἀμύπτης ὁ πατήρ τῶν παιδῶν τούτων, ὅτ' ἐξῆ, μὲν ἐποίησάτο σὲ τῆ ἀθλίωσιν πόλει οἰκείως ἐχρήσαστο ὡς τε συμβαίνει σοι

σκῶν,

ὅτι πρῶτον μὲν ἑσθ' ἀμφιπόλεως ἀντίπαρτε
 τῆ πόλει, καὶ πρὸς θεβαίους, δεξιοφρονησάντων ἀθηναίων,
 συμμαχίαν ἐποίησατο. καὶ πάλιν ὡς περδίκης εἰς τὴν
 ἀρχὴν καταστάς, ἑσθ' ἀμφιπόλεως ἐπολέμησε τῆ πόλιν,
 ἔτι μὲν ἔπειτα, ἠδὲ καὶ ἀμφιπόλεως, φιλοφρονησάντων λέ-
 γων, διεξήειν, ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως περδίκης,
 καλλιθένης ἀθλων ἀνοχὰς ἠγάγετο πρὸς αὐτὸν
 ἐποίησατο, αἰτίας πρὸς δεξιοφρονησάντων τῶν διμαίων τεύξε-
 σθαι, καὶ τὴν δεξιοφρονησάντων ἐπὶ δεξιῶν διδά-
 σκων, ὅτι καλλιθένης ὁ δῆμιος ἀπέκλειεν οὐδὲ τὰς
 πρὸς περδίκης ἀνοχὰς, ἀλλὰ δι' ἐτέρας αἰτίας, καὶ πάλ-
 λιν οὐκ ὤκνηεν κατ' αὐτὴν λέγειν, φιλοφρονησάντων, ὅτι
 τὴν ἐκδοχὴν ἐποίησατο πρὸς τὴν πόλιν τὴν πόλεμον, καὶ
 πάντων ὧν αὐτὸν εἴποιμι, μαρτυρῶν τὰς ἐκείνων ἐπιστολὰς
 παρρηχόμιον, καὶ τὰ ψήφισματα τῆς δῆμου, ἔτι τὰς
 καλλιθένης ἀνοχὰς. καὶ μὲν αὖν τῆς δεξιοφρονησάντων
 τῆς χάριτος, ἔτι καὶ λαμβάνων ἐνεία ὁδῶν, καὶ πρὸς τῆς θή-
 σεως παιδῶν, ὧν ἀνάμνησις λέγει, φερνύου ὅτι τῆς γυναι-
 κὶ λαβὴν τὴν χάριτα ταύτην. τότε μὲν ἤρμωτε λέγειν, καὶ
 ἐβρέθη ὡς ἐκδέχεται ἀκρίβεια ταύτην, καὶ δὲ ἴσως ἀνάμνη-
 σις τεύκειν τοῖς λόγοις, ἀλλὰ τῆς σημεῖων οὐκ ἐν τοῖς
 ἀρχαίοις μύθοις, ἀλλ' ἐφ' ἡμῶν γεγραμμένα, τούτων ἐπι-
 μηθῆσιν συμμαχίας καὶ λαμβάνοντων καὶ τῶν ἀλ-
 λων ἐλλήνων συγγενῶν, εἰς ὧν τούτων ἀμύτας ὁ
 φιλοφρονησάντων, καὶ πέμπων σφέδρον, ἔτι καὶ ἐαυτὸν
 ψήφου κύριος ὡς ἐψηφισατο, ἀμφιπόλεως τὴν ἀθλων ἀνοχὰς,
 σιωπῶν μὲν τῶν ἀλλων ἐλλήνων ἀθλων ἀνοχὰς, καὶ τὸ το
 κοινὸν δόγμα τῶν ἐλλήνων, καὶ τοῖς ψήφισμασι, ἐν
 τῶν δημοσίων γεγραμμένων μαρτυρῶν παρρηχόμιον, ὧν ἡ
 ἀμύτας ἀπέσει ὁ φιλοφρονησάντων ἐναντίον τῶν ἐλλήνων
 ἀπάντων, οὐ μόνον λόγοις, ἀλλὰ ἔτι ψήφου τούτων ἐφί-
 λωσθε τὸν δεξιοφρονησάντων γεγραμμένον, οὐκ ἐστὶ δίκαιον ἀ-
 ντιποιεῖσθαι. εἰδὲ ἀπὸ τοῦ, καὶ πόλεμον λαβῶν, εἰκότως
 ἔχειν εἰ μὲν πρὸς ἡμᾶς πολεμήσας, δορυάλωτον τὴν πό-
 λιν εἰλες κύριος ἔχεις τῶν πόλεμον νόμον κτησάμε-
 νος. εἰδὲ ἀμφιπολίτας ἀφείλου τὴν ἀθλων ἀνοχὰς πόλιν οὐ
 τὰ ἐκείνων ἔχεις, ἀλλὰ τὴν ἀθλων ἀνοχὰς ἠγάγετον
 δὲ τούτων καὶ ἐτέρον λόγον, ἠδὲ καὶ δῆμιος εἰς δημοσί-
 νῳ τὸ τῆς δεξιοφρονησάντων ἀνοχὰς, καὶ πάντες δεξιοφρονησάντων
 ὡς ἑσθ' ἀνοχὰς πρὸς δεξιοφρονησάντων ἀκούσονται λόγων, καὶ ἡ
 πρὸς αὐτὸν τὸ φιλοφρονησάντων, ὡς ἡμῶν ἀκούσει, ἔτι πρὸς
 τοῖς ἐταίροις αὐτῆς, δεξιοφρονησάντων ἢ τῶν ἐπαρρηχόμιον ἑσθ'-
 βολῆ, οὐτὸν ἡ ἀπάντων δεξιοφρονησάντων πρὸς τὴν ἀνοχὰς
 φέρει, τὸ πρὸς τὸν δεξιοφρονησάντων οὐκ ἐστὶν ἐπιπρὸς
 κὸς δὲ φίλος καὶ μισθὸς δεξιοφρονησάντων αὐτῶν τῶν ἀνοχὰς
 ἔτι πρὸς τὸν δεξιοφρονησάντων, ὡς δὲ ἐπὶ τῶν ἀνοχὰς
 ἐκ τῶν λόγων, εἰδὲ αὐτὸν ὁ φιλοφρονησάντων ὡς δὲ ἐπὶ τῶν
 ἀνοχὰς τὸ παρρηχόμιον, ἔτι μὲν νομίζω, ὡς περὶ τῶν δεξιο-
 φρονησάντων, δεξιοφρονησάντων οὐκ ἐστὶν ἀνοχὰς, ἀλλὰ ἡσυχῆ καὶ ἡ
 μισθὸς ἀναμνηστικῶν, καὶ λέγειν ὡς πρὸς αὐτὸν, ὅτι, ὡς
 ἀπαξ ἐπαρρηχόμιον, καὶ τῶν γεγραμμένων διεσπάλει, οὐδὲ
 ἀναμνηστικῶν ἐαυτὸν ἠδυνήθη, ἀλλὰ καὶ πάλιν λέγειν ὅτι
 χερήσας, ταυτὸν ἐπαρρηχόμιον, ὡς δὲ ἡσυχῆ, μετασπάλει
 ἡμᾶς ὁ κῆρυξ ἐκέλευεν. εἰδὲ εἰδὲ εἰ μὲν αὐτῶν
 οἱ συμμαχίαι ἐγγράμματα, σφόδρα πάνυ σινοφρο-
 πάσας ὁ χερήσας εἰδὲ δημοσίους, ὅτι πρὸς αὐτὸν μετ' ἐφ' ἡμῶν
 οὐκ ἐμοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν συμμαχίαι ἀπαρρηχόμιον, καὶ τῶν
 ἀνοχὰς ἀπαρρηχόμιον, καὶ τῶν ἀνοχὰς ἀπαρρηχόμιον, καὶ σφό-
 δρα ἐπιθυμοῦντα τῆς εἰρήνης, εἰ μὲν μὲν ἡμῶν, ἢ μέγα φρονεῖς, ἔφην, ὅτι τῆς
 ἐψηφισμένων μὲν πρὸς

A docens, primum eum de Amphipoli aduersatū fuisse nostræ urbi, & cum Thebanis, Atheniensium hostibus fœdus icisse. ac rursus, ut Perdiccas suscepto regno, de Amphipoli bellum gessisset eam nostrâ urbe: & vestram, quanquam iniuriis affectorum humanitatem narrans, commemorabam, ut, quamuis Perdicca bello superiores, Callistene Atheniensium duce, inducias tamen cum eo fecissetis, subinde sperantes, vos tandem æqui aliquid impetraturos: & calumniam illam refellere studebam, docēs, Callisthenem à populo non propter inducias fuisse interfectum, cum Perdicca factas, sed ob alias causas: ac rursus contra eum dicere non dubitabam, Philippum increpans, quòd belli contra urbem nostram gerendi successor extitisset. atque omnium eorum quæ referabam, testes proferebam literas eius, & plebiscita, & Callisthenis inducias. Ac de prima regionis illius acquisitione, & Nouentiarum, ut vocabantur, & de Thesei filiis, quorum Acamas doti accepisse ferretur eam prouinciam: hæc & tunc dici conueniebat, & dicta sunt quàm fieri potuit accuratissimè. Nunc autem fortassis opus est verba conferre in cõpendium. Quæ verò signa non in antiquis fabulis posita erant sed nostra ætate facta: eorum mentionem faciebam. Referebam, ut congressâ Lacedæmoniorum ceterorumque Græcorum societate, eorum vnus Amyntas, pater Philippi, misso assessore, sui que suffragij iure præditus, decreuisset, Amphipolim Atheniensium urbem, esse Atheniensibus reliquorum Græcorum auxiliis expugnandam, & restituendam. Et hoc commune Græcorum decretum, eosque qui decreuisset, & publicis monumentis testata proferebam. Iam quibus rebus Amyntas, tuus pater, coram Græcis omnibus cessit, non oratione duntaxat, sed etiam suffragio: eas aiebam, te ex illo natum tibi vindicare, non est æquam. Sin ut bello captam, iure te habere censes: siquidem bello aduersus nos gesto vi cepisses urbem: sine controuersia teneres eam, quippe iure belli partam. sed si Amphipolitis urbem Atheniensium eripuisti: non ea quæ illorum fuerunt, habes, sed regionem Atheniensium. His & aliis orationibus habitis, legationis vices iam Demosthenis erant: atque omnes intenti ora tenebant, ut inuictam excellentis eloquentiæ vim audirent. Nam & ipsi Philippo (ut post audire licuit) & amicis eius enūciata fuerat pollicitationum eius magnitudo. Sic autem affectis omnibus ad auscultationem: sonat bellua ista exordium tenebricosum, & præ metu exanime, & cum in rerum commemoratione paulum processisset, subito obticuit, inops consilij: tandè excidit oratione. Philippus autè cum vidisset, ut affectus esset, eum & bono animo esse iussit: & nõ existimare, ut in theatris, sic sibi propterea mali aliquid accepisse. Sed per ocium ac paulatim redire in memoriã, & pro suo instituto verba facere. At iste ut semel fuerat conturbatus, & à scriptis aberarat, ad sese redire nõ potuit. sed & rursus dicere aggressio, idè accidit. Ut autè silentiũ erat, secedere nos prece iussit. Deinde cum nos legati soli essemus, bonus iste Demosthenes vultu admodum tetrico, perdidisse me urbem & socios aiebat. Perculso autè non tantum, sed & ceteris legatis omnibus, ac causâ sciscitatis, cur id dixisset: me rogabat, an oblitus essem, ut se res Athenis haberem, & ut popul' esset defatigatus, & quantopere pacem ex peteret, non meminisset? An verò animos, inquit, tibi faciunt L. triremes, decretæ

Ridicula
 Demosthenis apud Philippum habitatio, & pacis studium, & infidias blanditijs.

C δι' ἐπιπρὸς τῶν ἀνοχὰς ἀπαρρηχόμιον, καὶ τῶν ἀνοχὰς ἀπαρρηχόμιον, καὶ σφόδρα ἐπιθυμοῦντα τῆς εἰρήνης, εἰ μὲν μὲν ἡμῶν, ἢ μέγα φρονεῖς, ἔφην, ὅτι τῆς ἐψηφισμένων μὲν πρὸς

illæ quidem, sed nunquam complenda? Sic enim irritasti Philippū, & ea fecisti verba, vnde non bellum in pacem mutetur, sed pax in bellum infestissimum. Incipiente autem me hæc refutare accersiebant nos ministri Philippi. Ut venimus, & denuò confestim: Philippus ad singula quæ dicta fuerant, respondere aliquid parabat, neque verò mirum fuit, eum in mea oratione diutissimè fuisse immoratum. Fortassis enim nihil quod dici poterat, ut arbitror, prætermiseram, & saepe nominatim me compellunt. Contra Demosthenem autem, qui tam ridiculè discesserat, ne vlla quidem de re differuit scilicet: quæ summa isti crux & molestia fuit. Ut autem Philippi oratio tandem in fine ad humanitatem conuersa est, & iste calumniam, quæ me prius apud collegas onerarat, quasi belli & dissidij autor futurus essem, amiserat: tibi verò satis apparebat, eum nec animi iam esse compotem: adeò ut ad hospitium nobis inuitatis, ineptissimè se gereret. Cum autem à legatione iam nos ad reditum pararem: subito in itinere, præter opinionem nostram, humaniter cum singulis colloquebatur. Quid igitur esset Cercops, aut Vertomnus, aut Chamaleò, aut si quid aliud est eiusmodi nomen, prius ignorabam: nunc istum totius malitiæ nactus interpretem, didici. Nam vnoquoque nostrum seducto, alij collectam se collaturum pollicebatur, & de suo laturum esse opem: alium ad imperium euecturum: me verò affectans, & ingenij mei felicitatem prædicās, atque habitam orationem celebrās, multus erat me laudando, & molestus. Cum autem nos omnes Larissæ cōcenarem: se ipsum ludebat, ac dicendi qua vsus erat inopiam: Philippum autem eorum qui sub Sole essent eloquentissimè esse assererat. Ut autē & ego tale aliquid pronunciarer, quàm me vobis nostris orationibus respōdisset: & Ctesiphon qui nostrum erat natu maximus, insignem senectutē suam & annorū multitudinē narrasset, atque adiecit se tanto temporis spacio nullum hominē adeò suauem & festiuum vidisse: Sisyphus iste cum plausu manuū, Hæc quidem (inquit) Ctesiphon neque tu, neque iste (me autem intelligebat) ad populum dicere audebit, fuisse Philippum eloquentem, & memoria valuisse. Nos autē qui, illa nō intelligeremus, neque insidias prospiceremus, quas statim audietis, pactione quadam cōcluit, ut apud populum eadē omnes diceremus. Me verò vehementer etiā obtestatus est, ne præmitterem quin dicerem, etiam Demosthenem aliquid dixisse de Amphipoli. Hactenus igitur testes mihi sunt legationis collega, quos per totam orationē exagitare nō destitit: orationes autē, quæ pro suggestu apud vos habitæ sūt, ipsi audiuistis. Quare mihi mentiri non licebit. Oro autem vos, ut id laboris capiat, ut & relinquā audiat narrat onem. Nam quæque vestrum de Cerfoblepte & Phocensi crimine audire cupere, satis scio, & ad illa festino. Verum nisi ea quæ antecedunt, audieritis, illa etiam minus accipietis. Sin periclitanti mihi arbitrato meo dicendi potestatem dederitis: & cōseruare me, si innocēs sum, poteritis satis edocti: & ex his quæ in confesso sūt, etiā cōtrouersa perspicietis. Ut, si huc reuerfi, apud senatū capita legationis exposuim, & literas Philippi reddim: laudator nostræ fuit Demosthenes apud Senatores, & per arā curialē iurauit, se gratulari ciuitati, quæ

Demosthenis laudatio & renunsiatio prioris legationis: & Philippi laudū irrisio, atque abestatio.

πλέοντα τ' αὐτὸν. οὐδέ ποτε δὲ πληροθυσίῳ μίμῳ, οὐδ' ἄν εἰρήνη γένοιτο ἀπὸ πολέμου, ἀλλ' ὡς εἰρήνης πόλεμος ἀκέρυκτος. ἀρχομένων δὲ μὲν πρὸς ταῦτα ἀππλεῖν, ἐκείνου ἡμᾶς οὐκ ὑπάρξει οἱ φιλίππου. ἄς δ' ἤλθομεν καὶ ἐκαστὸς ζόμεθα ἑξ ἑαυτοῦ, πρὸς ἑαυτὸν εἰρημίων ἐνεχέει τὴν λέγειν οὐ φιλίππου. πλείστην ἢ εἰκότως ἐποιήσατο διαξίβην πρὸς τοὺς ἐμοὺς λόγους. ἴσως γὰρ οὐδὲν ἔτι ἐνόησαν εἰπεῖν, ὡς γὰρ οἱ μὲν, παρέλιπον, καὶ πολλὰ κεν μου τοῦνομα ἐν τοῖς λόγοις ἀνομάζει. πρὸς δὲ δημοσθένην, τὸν οὐτο καταγελάσας ἀπαλλάξαστα, οὐδ' ἔτι ἐνόησεν οἱ μὲν διχρήσθαι. τὸ δ' ἄρα λέω ἀλόγη καὶ λύπη τῆσθε. ἐπειδὴ κατέσπεψεν εἰς φιλοθεσπίας τοὺς λόγους φιλίππου, καὶ τὸ συγκοφανήμα, δ' ὁμοειρήνη κατ' ἐμοῦ πρὸς τοὺς συμπαρέσβεις εἶδεν, ὡς ἐσομένου πολέμου καὶ διαφροσῆς αἰτίας, διέπειπεν ἀπὸ ἐνταῦθα ἡδὴ καὶ παντελὸς ὄξισά μιν ἀπὸ καταρατίσ. λέω, ὡς τε καὶ κληθέντων ἡμῶν ἐπιθέσια, δ' ἐνὸς ἀρχιμονεῖν ἀφορμῶντα, δ' ἡμῶν οἰοῦσθε ἐκ τῆς παρεσβείας, ὄξισά φησιν καὶ τὸ ὄξισα, καὶ ἀξίως καὶ φιλοθεσπίας πρὸς ἑαυτὸν διελόγηται. δ' ἡμῶν οὐδ' οὐδὲν ὁ κέρκωψ ἢ τὸ καλεῖσθε μιν παμπάλην, ἢ τὸ παλιμβολον, ἢ τὰ τοιούτα ῥήματα οὐκ ἡδὴν πρὸς τεσθιν νυνὶ ὄξισα τὴν τέτον λαβῶν τῆς πάσης κακοθεσίας, μεμαθηκά. διαλαμβανειν γὰρ ἑαυτὸν ἡμῶν ἐν μέρει, τὰ μὲν, ἔρανον εἰσοίσθην ἐπηγήγελτο, καὶ βοισθῆσθην τοῖς ἰδοῖς. τὸν δὲ εἰς στρατηγίῳ καταθήσθην ἐμοὶ ἢ παρεσβουλεύων, καὶ τὴν φύσιν μακροζών, καὶ τοὺς λόγους, οὐκ εἶπον, ἐκωμιάζων, καλὴν λέω τοῖς ἐπαύροις καὶ ἐπαρθῆσθε, σὺ δ' εἰπὼν οὐδὲν δ' ἡμῶν ἀπάντων ἐν λαλίῳ, εἰς αὐτὸν μὲν ἔσσωπεν, καὶ τὴν ἴστωσιν, τὴν ἐν τῷ λόγῳ συμβῆσαν ἑαυτῶν. τὸν δὲ φιλίππου τῶν ἑσθὸν ἡλίον ἀθεσπῶν ἔφη πάντων ἔτι δ' ἐνόησαν. σὺ ἀποφραμῶν ἢ καμῶν τι τοιοῦτον, ὡς μνημονικός ἐπὶ πρὸς τὰ παρ' ἡμῶν ῥηθέντα κησιφάντος, ἢ ὡσπερ λέω ἡμῶν παρεσβείτας, ἑσθὸν λαλί πνα ἑαυτὸς παλαμάτιος καὶ πλάσιος ἐπὶ εἰπόντος, καὶ πρὸς ἐνόητος, ὡς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ἔβια, οὐ πῶπθ' οὕτως ἡδὴ οὐδ' ἐπαρθεῖσθην ἀθεσπῶν ἑσθὸς εἶν' ἀπερθεῖσθαι ὁ σίσυφος ὁδὲ τὰς χεῖρας. ταῦτα μὲν τοῖς ἑσθὸν, ὡς κησιφάν, οὐτ' ἀπὸ πρὸς τὸν δῆμον εἶποις, οὐτ' ἀπὸ εἶδεν. ἐμὲ δὲ λέγων, πολυμήσθην εἰπεῖν πρὸς ἀθηναίους, ὡς λέω οὐ φιλίππου δ' ἐνόησεν εἰπεῖν, ἔμνημονικός. αἰαδιήτως δὲ ἡμῶν ἐχόντων καὶ τῶν ἐπιβουλίῳ οὐ παρεσβουλεύων, λέω ἀπὸ τῆς ἀκούσθε εἰς συνθήκην πνα ἡμῶν κατέκλεισεν ἑσθὸν τὰ ταῦτ' ἐρεῖν πρὸς ὑμᾶς. ἐμοῦ δὲ καὶ δέησιν πνα ἑσθὸν ἐδεήθη, μὴ παραλιπεῖν, ἀλλ' εἰπεῖν, ὡς ἑσθὸν ἀμφιπτόλεως καὶ δημοσθένης εἶποι. μέχρι μὲν οὐδ' οὐδὲν οἱ συμπαρέσβεις εἰσὶ μοι μαρτυρῆσαι οὐ παρεσβουλεύων εἶδεν καὶ διαβάλλων ἐν τῇ κησιφείῳ διαπέλεσε. τῶν δ' ἐπὶ τῆ βήματος παρ' ἡμῶν λόγων ὑμεῖς ἀκηκόατε. ὡς τε οὐκ ἐνέσαι μοι ψάδεσθαι. δέομαι δὲ ὑμῶν παρεσβουλεύων ἀκούσθαι καὶ τῶν λοιπῶν διήγησιν. ὅπ μὲν γὰρ ἑσθὸς ὑμῶν ποδεῖ τὰ πρὸς κερσεβλέπῳ ἀκούειν, καὶ τὰς πρὸς φωνῶν αἰτίας, σιφῶς οἶδα, καὶ πρὸς ταῦτα ἀπὸ εἶδεν.

ἀλλ' ἑσθὸν τὰ πρὸς τούτων ἀκούσθαι, οὐδ' ἐμῶν οἰοῦσθε, καὶ εἰ μὲν οἱ οἰοῦσθε, εἰ μὲν δὲ ἀδικῶ, δὴ οὐκ οἶδα, ἑσθὸν εἰρηφόντος ἀφορμῆς, καὶ δεῖσθε ἐκ τῆ ἀμολογομενίων ἔτα ἀππλεῖν, ὡς γὰρ δῆμον ἤλθομεν, ἔπρὸς τῶν βεβλήτων κεφαλαίων τὴν πρὸς βείαν ἀππλεῖν καὶ τὸ ὄξισα ἀπέδωκε τῶν ὄξισα φιλίππου. ἐπαυρότης λέω ἡμῶν δημοσθένης πρὸς τοὺς βεβλήοντας. καὶ τὴν ἐστὶν ἐπώμοσε τὴν βεβλήαν, συγχάρειν τὴν πόλει, ὅπ τοιοῦτοι ἀθρας ἐπὶ τὴν πρὸς βείαν ἐξέπεμψεν

Philippi legatis, ubi venerint. Recita etiam hoc decretum. Decretum Demosthenis.

Recita etiam legatorum testimonium ut videatis, Athenienses, Demosthenem non posse verba facere pro republica, sed declamare contra convictores, atque artifices. necessitudine deminutos. Testimoniū.

Il Defensiois ca- put: concione de pace habitam, & vna fuisse, & ac- commo- data recip- tempori- bus.

Traetatione n igitur pacificationis, non mea & Philo- cratis, sed Demosthenis & Philocratis fuisse, repe- rietis: & argumenta eorum qua dixi, me fide digna reor attulisse. Nam eorum qua renunciaui, vos mihi testes estis. Eorum qua in Macedonia dicta sunt, at- que in itinere nobis acciderunt, collegarum testimo- nio vobis demonstravi. Accusationem autem modò a Demosthene allatam audistis, & meministis, cuius initiū sumpsit a concione, quam de pace habui. Cum autem in ea parte accusationis ementitus fuerit om- nia: in eo articulo vehementer est conquestus. Ea e- nim verba coram legatis ait esse facta, quos Greci ad nos misissent, a populo accersitū, ut communiter & bellum gererent contra Philippum, si esset opus, cum Atheniensibus: & pacis, si id expedire videretur, esset participes. Considerate igitur, quantam rem homo surripuerit, quantaque sit impudentia. Nam eo tem- pore legati creati sunt quos in Græciam ablegastis, quo bellum vobis adhuc cū Philippo intercedebat: ac legatorum nomina quidem in publica relata sunt monumenta: eorum autem corpora non sunt in Ma- cedonia, sed Athenis: & Senatus de adducendis ad po- pulum peregrinis legationibus decernit. Ille autem ait, missas fuisse Græcicas legationes. Igitur con- scenso hoc suggesto, Demosthenes, dum mea sunt dicendi partes, cuiusvis Græcicæ urbis nomē pro- fer, ex qua tum legatos aduenisse dicis, earumque se- natu consulta è curia dato legenda, & Atheniensium legatos citato testes, quos ablegavit ad ciuitates: qui se adfuisse, nec peregrinè profectos fuisse testificati fuerint: si accessum eorum ad senatum & decreta ex- hibueris, eo facta tempore, quo tu ais: descendo, & capitis ipse me condemno. Lege & sociorum decre- tum, quid in eo dicatur. in quo aperte scriptum est: Cum deliberet populus Atheniensis de pace Philip- pica, legati autem nondum adsint, quos ablegarit po- pulus in Græciam, qui vrbes ad tuendam Græcorum libertatem exhortentur: visum esse sociis, ubi redie- rint legati, & acta sua renunciarint Atheniēsis, eo- rumque sociis, ut curiones duas conciones secundum leges indicant, atque in iis de pace deliberent Athe- nenses. Quicquid autem populus decreverit: id fore commune sociorum decretū. Recita ergo decretum assessorum.

Decretum assessorum.

Confer cū hoc etiā Demosthenis decretū, quo iubet curiones, post urbana Bacchanalia, & concionem in Bacchi aede haberi solitā, indicare duas cōciones, alte- ram die XVIII, alteram XIX. definiens tēpus, & cō- ciones præcipiēs, ante legatorū ad Græcos missorum reditum. Ac sociorū quidē decretum iubet, quod me quoque defendisse fateor, vos de pace dūtaxat delibe- rate: Demosthenes autē, etiā de societate iubet. Recita decretum. Decretum Demosthenis.

Decretū utrūque audiistis, Atheniēses, vnde cōuin- citur, Demosthenē affirmare, legationes eas qua ab- fuerūt, adfuisse: & cum vos audire velletis, irritum fe- cisse decretū sociorum. Nā illi quidē pronunciarant: Græcicas legationes esse vrbī expectandas: De-

φασεσθαι τὰς ἐκκλησίας, ὅτιν ἐπιδημησάμεν πικρὰ ὑπὸ τῆς ἐλλήνων ὑπεροχῆς, καὶ τὸ μὲν τῶν συμμάχων δόγμα καλῶς εἶναι σιωπῆσαι καὶ ἐγὼ ἡμολογῶ, ὑπερὶ τῆς εἰρήνης μόνον ὑμᾶς βυβλῶσασθαι, δημοσθένες δὲ καὶ περὶ συμμα- χίας βυβλῶσαι. λέγε αὐτοῖς τὸ ψήφισμα. ψήφισμα δημοσθένους. τῆν μὲν ψήφισμάτων ἀποστέρων, ὃ ἀθη- ναῖοι ἠκούσατε, ὑφ' ὧν ὄξελέγχον δημοσθένος τὰς ἀπὸ δημοσίας ὑπεροχίας ἐπιδημῆσαι φάσκων, καὶ βυβλῶσασθαι ὑμῶν

A καταλείμω τῶν ὑπεροχῶν, ἐπεὶ δὲ ἀνὴρ ἡλικιωσὶς, τοῖς φιλιπ- που λέγει καὶ τὸ τοῦ ψήφισμα. ψήφισμα δημοσθένους. ἀ- ναγνώσκει δὲ τὴν τῶν συμπεροσέων μῦθον, ἵν' εἰδῆ- τε, ὃ ἀθηναῖοι, ὅτι δημοσθένος ὑπὲρ τῆς πόλεως εἰπὴν δυνάτω, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς συσσίτοις καὶ ὁμοσπονδοῖς μελε- τᾷ μῦθον, τὴν μὲν τὴν ὑπεροχῆν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης προέξων, καὶ ἐμὴν καὶ φιλοκράτους, ἀλλὰ δη- μοσθένος καὶ φιλοκράτους ὁμῶς, καὶ τὰς πῖστας ἐ- ρημῶν ἰκνασάμεν ὁμῶς ὡς ἀπὸ τῆς πόλεως τῆν ἀπην- γημῶν ὑμεῖς ἐστὲ μοι μάρτυρες. τὴν ἐν μακεδονίᾳ ἐπι- δέντων ἔτι καὶ τὴν πορείαν ὑμῶν συμβαίντων, τοῖς συμ- περοσέτοις ὑμῶν μάρτυρας παρεχόμενον. ὃ δὲ ὑπὸ δημο- σθένος ἀρτίως ἐρημῶν κατηγορίας ἠκούσατε ἔτι μεμνη- σθένος τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο ἀπὸ τῆς δημοσθένος, ὡς εἶπεν ὅτι τὴν εἰρήνης πάντα ἢ ἐν τῶν μέρων τῶν κατηγορίας ἐψόδοσιν ὅτι τῶν κατὰ τὴν πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχει. τὴν δὲ λόγους τῶν ἐναντίων φησὶ τὴν ὑπεροχῶν λέγειν, καὶ ἐπεμῆσαν ὑμῶν καὶ οἱ ἄλλοι, μεταπεμψάμενοι ὑπὸ τῆς δήμου ἴσα κοινῆ καὶ πολεμῶν, εἰδῆσοι, φιλιππῶν καὶ ἀθηναίων, καὶ τῆς εἰρήνης, εἰ τὸ ἐπὶ δόξῃ συμφορῶν, μετέχουσι. οὐκ ἔστι δὲ κατὰ τῆς μετὰ τὸν κλοπῶν, ἔ- δεικνύμενα ἀναγκαστῶν ἀιθερότου. τῆν δὲ ὑπεροχῶν, οὐκ ἔ- ξεπέμψατε εἰς τὴν ἕλκω, ἐπὶ τὴν πόλεμον ὑμῶν φιλιππον ἡμῶν ἐπιστηκότος, οἱ μὲν χρονοῖς τῆς αἰρέσεως ὅτι ὄξεπέμ- φθησαν, καὶ τὰ τῶν ὑπεροχῶν ἀντιπῶν ὄνομα, ἐν τοῖς δη- μοσίοις ἀναγέγραπται, γραμμάσι. τὰ δὲ σώματα αὐτῶν ἔστιν οὐκ ἐν μακεδονίᾳ, ἀλλ' ἀθηναῖοι τὰς δὲ ξενίως ὑπεροχῶν ἢ βυβλῆ τὰς εἰς τὸν δῆμον ὑπεροχῶν ὑπε- βουλόει. ὅτι δὲ φησὶ ἀπεσάλλει τὰς ὑπεροχῶν τῆν ἑλ- λῶν ὑπεροχῶν, παρὴν τὴν δημοσθένος ἐπὶ τῶν βῆμα τῶν, ἐν τῶν ὑπεροχῶν εἶπε πόλεως ἢ πνοσ βου- λῆ τῶν ἐλλῶν τῶν ὄνομα. ὄξε δὲ ἀφίχθαι τὸ τῆς τῶν ὑπεροχῶν, καὶ τὰ ὑπεροχῶν τὰς αὐτῶν ἐν τῶν βουλομένη δὲ ἀναγνώσκει, καὶ τοῖς ἀθηναίων καὶ ὑπεροχῶν, οὐκ ὄξεπέμψαν ἐπὶ τὰς πόλεις, μαρτυρας καὶν παρῆναι. ἔτι δὲ δημοσθένος ὅτι ἡ πόλις τῶν εἰρήνῃ ἐποιεῖτο, μῦθον ἔρωσεν, ἢ τὰς ὑπεροχῶν βυβλῶν αὐτῶν ὑπεροχῶν καὶ τὰ ψήφισματα αὐτῶν ὑπεροχῶν, ἐν ὧν οὐ φησὶ ὄνομα, καταβάτω καὶ ἀναγνώσκει. ἀνα- γνώσκει δὲ τὴν τῶν συμμάχων δόγμα τὴν λέγειν, ὅτι ὄξεπέ- ρηδω γραμμάσι, ἐπεὶ δὲ βυβλῶσεται ὁ δῆμος ὁ ἀθη- ναίων ὑπεροχῶν εἰρήνης ὑπεροχῶν φιλιππον, οἱ δὲ ὑπεροχῶν οὐ πα- ρῆσιν ἢ ὄξεπέμψαν ὁ δῆμος εἰ τὴν ἕλκω, ὡς ἀνα- λουῶν τὰς πόλεις ὑπεροχῶν τῆς ὑπεροχῶν τῶν ἑλλῶν δε- δόχθαι τοῖς συμμάχοις ἐπεὶ δὲ ἐπιδημησῶσιν οἱ ὑπερο- χῶν, καὶ τὰς ὑπεροχῶν ἀπαγγείλωσιν ἀθηναῖοι, καὶ τῶν συμμάχων, ὡς ἀναγνώσκει τῶν ἐκκλησίας δύο καὶ τῶν νόμοις. ἐν δὲ τὰς βυβλῶσασθαι καὶ τὴν εἰρήνης. ἀθηναῖος δὲ, π δὲ αὐτῶν βυβλῶσθη) ὁ δῆμος, τῶν ἐπὶ κοινῶν δόγμα τῶν συμμάχων, ἀναγνώσκει δὲ μοι τὸ τῶν σιωπῆ- σασθαι δόγμα δόγμα συνέρων. ὡς ἀναγνώσκει δὲ μοι καὶ τὸ τῶν δημοσθένος ψήφισμα, ἐν ὧν καλῶς τοῖς ὑπεροχῶν καὶ τὰ δονούσα τὰ ἐν ἀσφ, καὶ τῶν ἐν δονούσου ἐκ- κλησίας, ὡς ἀναγνώσκει δύο ἐκκλησίας, τὴν μὲν τῆν ὄξω ἐπὶ δόγμα, τὴν δὲ τῆν ἐνάτη ἐπὶ δόγμα, ὅτι ἔξων τὴν χρονοῖς, ἔτι ὑπεροχῶν

Fragmentary text from the adjacent page, partially visible on the right edge of the image.

ὕμῳ ἀνεξέστανται, τὸ τῆς συμμαχίας ἀκροῦν ποιοῦν. καὶ δὴ μάχοι ἄνθρωποι ἀπεφάνησαν, ἀλαμεινὰς τὴν πόλιν τὰς ἑλλωνικὰς πρεσβείας. Δημοσθένες δ' οὐ λόγῳ μόνον κεκάλυψε φημίνας, ὃ πάντων ἀρχιστὰς καὶ ταξάρχας Ταδίδου, ἀλλ' ἔργῳ ἐψηφισματῶν, πρεσβείας ἡδη βελούδου εἴρηκε ὅτι ἐν τῆ περὶ τὴν ἐκκλησίαν Δημοσθένει φιλοκράτης, ὕπερον ἀναβὰς ἐξ ἡγεμειφάμῳ ἢ εἰσηγείτο ἐκείνος εἰρήνην, ἀρχιστὰς δὲ τὴν πόλιν ἀναξίαν ἐὶ φάσκων. τῆ δὲ ὑπεραίρου παλιν ἡμέρα ὡς συναγορεύοιμι τῶ φιλοκράτῃ, τὴ ἐκκλησίαν Δημοσθένει ἀρχιστὰς φέρων, πείθων ὑμᾶς μὴ πορεύεσθαι πρὸς τὰς μάχας, καὶ τὰ τῶ περὶ τὸν λείποντα ἔσοπα, μηδὲ τὰς ἑλλησι βοηθῆν. ὃ δὲ οὐ ψεῦδ' ἦν μόνον κατηγοροῦν, ἀλλὰ καὶ ἀδυνάτα γρηγορεῖ, μίαν μὲν αὐτὸς καθ' αὑτὸν Δημοσθένει μῆρισε τὴν ἀρχιστὰς εἰσεῖεν δὲ πάντες ἀθηναῖοι, καὶ ὑμεῖς ἀγαμνητοῦ ἄνθρωποι. εἴ τι γὰρ ἢ ἀπίστος ἀπιδανόπης. τεταρτίῳ δὲ ἀνὴρ ἀξιόλογος εἰς τῆ πολυδολοκῶν, αἰμώτερος ὦ τὸ ψήφισμα ἐπεδ' εἰσατο Δημοσθένει, τὸ ἀνεκονοῦτο, εἰ δὲ τῶ γραμματεῖ, οὐκ ὑπενωπίον, ἀλλὰ ταυτὸν γεγραφὸς φιλοκράτῃ. καὶ μὲν λῆσεν τὸ ψήφισμα καὶ ἀνάγνωθι τὸ Δημοσθένει. εἰ δὲ φημίνας γεγραφὸς τῆ μὲν περὶ τὸ ἐκκλησίαν συβουλεύοντ' ἐβουλόμην, τῆ δὲ ὑπεραίρου τοῖς προέδροις ἐπιψηφίζεν τὰς γῶνας, λόγον δὲ μὴ πορεύεσθαι. ἐν δὲ με φησὶν αὐτὸς φιλοκράτῃ συνειπί. ψήφισμα Δημοσθένει οὐκοῦν τὰ μὲν ψήφισματα ὡς ἔλαρχῃς ἐγράφη μὲν οἱ ἢ τὸ συνοφανῆ λόγον, πρὸς τοῖς ἐφ' ἡμέρας κμηρεῖς λείποντ' ποιῆζοντ' Δημοσθένει ὁ μὲν κληροδορῶν δὲ τῆν, τὸ ψήφισμα δὲ καὶ τὰ λήδης μίαν. λόγον γὰρ μὴ πορεύεσθαι εἰς τὴ ὑπεραίρου ἐκκλησίαν, τῆ δὲ προέδρων πολυδολοκῶν οὐ ἐν ἐπιπί. τῆ καὶ βουλόμην, εἰπερ' ταυτὰ φιλοκράτῃ προέδρου, κληροδορῶν μὲν πρὸς τοῖς αὐτοῖς ἀνεκατὰς τῆ περὶ τὸ εἶνα. μίαν δὲ νῦντα δὲ λιπὼν συναγορεύω; πόποτε ὡς αὐτὸς ἀποδείξωσιν, ἢ ὡς ἐκείνοι ἀφελήσονται; ἀλλ' οὐκ ἐν ἐπιπί ἀμφοτέρωθεν ἔξενετ' ἔλαρχῃ, ἀλλ' ἐπὶ πάντων μὲν μισείδης, παραφρῆν δὲ μηδὲν καὶ λήδης καὶ ἀμύντορα ἐργάεα, καὶ τὴ μῆρισε ἀνάγνωθι, ὄν δὲ ἔσοπον γεγραπταί, πορεύεσθαι ὑμῖν βούλομαι. μῆρισε ἀμύτερος ἀρχιστὰς, ὅτι ἐβουλόμην ὁ δὴμος περὶ τῆς συμμαχίας τὸ πρὸς φιλίπων καὶ τὸν Δημοσθένει φημίσμα ἐν τῆ ὑπεραίρου τὸ δυοῖν ἐκκλησίαν, ὃ τε οὐκ ἔξενετ' Δημοσθένει, ἀλλὰ τὰ πρὸς τὴ εἰρήνης καὶ συμμαχίας ψηφισματα ἐπιψηφίετο, εἰ ταυτὴ τῆ ἐκκλησίᾳ, Δημοσθένει δὲ ἐπὶ εἰσατὸς ὡς ἀρχιστὰς μῆρισε γεγραμ μὲν ἴσον εἰσατὸς ἐφ' ὃ ἐπεγράφη τὸν Δημοσθένει ὄνομα, ἐπὶ ἀνεκονοῦτο αὐτὸ ἀνατὸς, εἰ δὲ τῶ γραμματεῖ, ἐπιψηφίεσθαί τοῖς προέδροις ἐφ' οἷς τὴ εἰρήνην καὶ τὴ συμμαχίας ἐγράφη ποιῆεσθαι ὅτι τοῖς αὐτοῖς, ἐφ' οἷς περὶ καὶ φιλοκράτης ἐγράφη. καὶ ἢ μοι ἀμύντορα ἐργάεα, καὶ ἐκκλησίαν, εἰ μὴ δέλη δὲ οὐρεῖν μῆρισε ἀμύντορος. τῆ μὲν μῆρισε ἀνεκατὰς ὡς ἀρχιστὰς. σκοπεῖτε δὲ ποτε ὑμῖν δοκεῖ Δημοσθένει ἐμοῦ κατηγοροῦν, ἢ τῶν αὐτῶν αὐτὸς εἰσατὸς ὅτι τῶ ἐμοῦ ὄνομα, ἐπὶ δὲ ἢ καὶ τῶν δημοσθένει μου δὲ ἀλλά, καὶ τοῖς εἰρημνοῖς λόγοις ὅτι τὰ ἕρπεθ' ἐρχέται, οὐτ' ἀπὸ δρῆν, οὐτ' ἀπὸ τῶν ἐρημνοῦν ἔξ ἀρνησάμεν, εἰ ἀρχιστὰς ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ μῆρισε φιλοκράτης. ἐβούλομαι δὲ ὑμᾶς ἐσορεῖς ὑπομνησάμεν οἷς ἐβουλόμην. τὸ μὲν γὰρ ἀρχιστὰς ἐπιπὸς ἀμφοτέλων σὺμβῆναι, εἰ μὲν τὸ ἐρατὴρον ἐν τῶ πολέμῳ μὲν ἐβουλόμην καὶ πάντε πόλεως συμμαχίας ἀποβεβλήσμεν, ἀπὸ τῆς ἴσας τοῖς ἀποδοῦν, καὶ κατέστησεν εἰς τὸ σὺν ἐδρῶν (προήρημα γὰρ παρρησία ἀνατὸς καὶ ἡδύδρος ἔμα ἐπὶ λήδης ἐπιπὸς

A mosthenes autem non verbis tantum obstitit, quominus expectarentur, qui illud omnium turpissime ac celerissime immutavit: sed re ipsa & decreto: quippe qui statim deliberari iussit. Dixit autem, me priore concione, cum verba fecisset Philocrates, post eum suggesta concione, reprehendisse pacem, cuius autor ille fuerit: ea nque turpem & civitate indignam iudicasse: postredie autem suffragatum Philocrati, & concionem magno applausu in sententiam meam perduxisse: cum suaderem vobis, ne auscultaretis iis, qui praelia & triumphos maiorum commemorarent, neve Grecis auxiliaremmini. Id vero crimen non tantum esse falsum, sed etiam fieri sic non potuisse, primum ipsius Demosthenis, deinde omnium Atheniensium, tertio loco, vestro, si admoneamini, denique viri magna in republica autoritatis, Amyntoris, cui Demosthenes decretum ostendit, quaeque consuluit, utrum id daret scriba: cum quidem non contrarium, sed idem quod Philocrates scripsisset, testimonio, atque ipsius calumniae absurditate ostendatur. Cape Demosthenis decretum, & recita: in quo eum priore concione scripsisse constat, licere cuius in medium consulere: posteriore praesidibus recensendas esse sententias: & non dicendi potestatem esse dandam: quo tempore ipse me ait Philocrati esse suffragatum. Decretum Demosthenis. Itaque decreta ut principid scripta sunt, ita manent: calumniatorum autem verba in dies pro tempore mutantur. Facit autem concionem meam accusator gemina: decretum & veritas, vna. Cum. n. posteriore concione dicendi potestas data non esset, sed: praesides prohiberent: verba facere non licuit. Quid vero mihi voluisset. si Philocratis secta sequebar, eo pridie apud eosdem auditores, accusando, & post intervallu noctis vnus defendendo? Vtrum ut ipsi mihi accederet autoritas? an ut illi comodum aliquod per me compararetur? Verum non licuit utrique consequi: sed illud restabat, ut & omnium voluntates a me alienare, & nihil promoverem. Voca mihi Amyntore Erchientse, & eius testimonium recita. Quo autem pacto id scriptum sit, in primis exponam vobis. Testimonium perhibet Amyntor Aeschini, cum populus de societate cum Philippo incenda de sententia Demosthenis in posteriore duarum concionum deliberaret, ac verba facere non liceret: sed decreta de pace & societate facta, comprobata aut improbata essent: in ea concione Demosthenem assidentem sibi ostendisse scriptum decretum, cui nomen Demosthenis praescriptum esset ac consultius, an daret scriba, ut praesidibus offerret: in quo scripsisset, pacem & societatem iisdem conditionibus esse faciendam, quibus Philocrates scripserat. Voca mihi Amyntore Erchientse, & citato, nisi hac prodire voluerit. Testimonium Amyntoris. Testimonium quidem audivistis, Athenienses. Considerate igitur, utrum videatur vobis Demosthenes me accusasse: an contra sub meo nomine semetipsum? Quonia autem concione quoque, mea criminatur, & habitas a me orationes male narrando depravat: ego nec defugio eorum quem tu dixi, neque negari queat: quoniam aded me non pudet, ut ea laudi quoque, mihi ducam. Reuocabo autem vobis in memoria temporum conditionem, quibus deliberabatis. Bellum principid suscepimus pro Amphipoli. Res autem eo redierat: Noster Imper. foederatas vrbes V. & LXX. amiserat, quarum Timotheus Cononis F. potius erat, quam nostrum concilio adiuxerat. (Decreui. n. nihil dissimulare, & liberem simul verumque loquedo

conservari. Sin aliter fenseritis: *animo tamen meo obsequi, neque enim tergiverfabor) & cum CL. triremes è navalibus accepisse, XLVIII. reduxerat. (Atque hæc vobis accusatores in Charetis periculis subinde ostendunt) & MD. talenta non in milites, sed in ducum insolentiam infumpta erant: in Deiaem, Deipyrum, Polyphontem, qui fugitivos homines ex Græcia collegerant, ac seorsim in mercenarios istos, qui in fuggello & concionibus versantur: qui à miseris Insularibus quotannis sexaginta talenta exigebant tributum nomine: qui naues & Græcos in communi naui depradabantur: nostra verò vobis loco auctoritatis & principatus Græcorum, eandem opinionem, quam Myonnesus & pirata, consecuta erat. Philippus porro è Macedonia progressus, non ut hæcenus de Amphipoli nobiscum pugnabat: sed iam de Imbro & Lemno & Scyro, noctis possessionibus: & Cherfonnesum ciues nostri deserebant, quæ citra controversiam est Atheniensium. Erant autem plures necessariò indictæ cõciones cum tumultu & metu habendæ, quàm statæ ac legitimæ. Res porro ita labefactatæ ac periculose erant, ut Cephisophon Pæantiensis, amicus & familiaris Charatis, decretum scribere cogere, ut Antiochus actuariis nauigijs præfectus, quàm primum solueret, imperatorem quaesitum, cui commissus esset exercitus. quod si in eum incidisset: ei narraret, mirari populum Atheniensem, Philippum Cherfonnesum, quæ sit Atheniensium, inuadere: Athenienses autem nescire, nec dux nec copiarum quas miserint, ubi sint? Ut autem vera me loqui intelligatis: decretum audite, & belli recordamini, & pacem à belli ducibus non à legatis repetitote. Decretum à Cephisophonte factum. Ac tempora quidem ciuitatis, quibus de pace verba fiebant, erant huiusmodi. Oratores autem isti factiosi, cum ad dicendum surgebant, de ciuitatis quidem incoluntitate nihil in medium afferbant: sed vos arcis vestibulum intueri iubebant, & Salaminiæ pugne contra Perfas, & sepulchrorum & triumphorum meminisse. Ego verò horum sanè omnium recordandum esse dicebam: sed tamen prudentiam maiorum esse imitandam: peccata verò & intempestiuam contentionem vitandam. Pedestre prælium ad Plataeas, & Marathoniam pugnam, & nauale prælium ad Artemisum, & Tolmidæ imperium iubebam imitari: qui cum haberet mille delectos Athenienses, infestis armis securè per mediam Peloponnesum peruasisset. Expeditionem autem Siciliensem cauendam esse, qua Leontinis auxilia misissent, cum hostes in nostrum agrum impetum fecissent, & Declea contra nos munita esset. Postremam item temeritatem illam cauendam, cum bello victi, postulantibus Lacedæmoniis ut pacem agerent, & præter Atticam, etiam Lemnum Imbrum & Scyrum, tenerent, & constituta legibus libertate vterentur: horum nihil admittere voluerunt: sed bellum quod gerere non poterant, prætulerunt: cum quidem Cleophon Lyrarum faber, quem multi cõpedibus vincitum meminerant, per fraudem ac turpiter in ciuium album inscriptus, populo largitionibus corrupto, se gladio collū ei præcisurū munitaretur, qui pacis mentionem fecisset. Tandem eò rem illi perduxerunt, ut cupidè pacè amplecterentur, cedentes omnibus possessionibus, mœnibus deiectis, præsidio recepto, & præfecto

Æschinis consilia generis commendatio, & Atcadicæ concionis distinctio ne temporum de fensio.

Α σὸν δὲ εἶναι, εἰ μὴ ἄλλως πρὸς γινώσκῃτε, ἀλλὰ ἡμεῖς οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς φιλίας (ἐκ τῆς πεντηκονταετηρείας λαβόντα ἐκ τῆς νεωτερίας) μὴ κατακεκομημένα, ἀλλὰ ταῦτα ὑμῖν ἐν τοῖς ἀγῶσιν αἰετὸς χάριτος οἱ κατήγοροι δὲ φησὶν ἡλιαζὶ καὶ περὶ αὐτοῦ τάλαντα ἐκ εἰς σρατώτας, ἀλλ' εἰς ἡγεμόνων ἀλαζονείας ἀνηλωκέναι. διὰ τὴν τὴν καὶ διήκουσιν καὶ πολυφόντων, καὶ δραπέτας ἀνδροπόους, ἐκ τῆς ἑλλάδος συνειληγμένοι, καὶ χροεὶς εἰς τοὺς ποταμοὺς βήματα καὶ τὴν ἐκκλησίαν μιᾶς φέρεται: οἱ περὶ τὰ τάλαντα ἡσιώτας καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐξήκοντα τάλαντα ἐπέσχετον σωτήριον καὶ τῶν ἄλλων τὰ πλοῖα καὶ τοὺς ἑλλήνας ἐν τῆς κοινῆς θαλάττης. ἀπὸ τῆς ἀξιώματος καὶ τῆς ἑλλήνων ἡγεμονίας ἡ πόλις ἡμῶν μνηστήριον καὶ τῆς τῆς ληστῶν δόξης ἀνεπίπλετο. φιλιπποῦ ὁ βραβείος ἐκ μακεδονίας, ἐκ ἐθ' ἑσθ' ἀμφιπέλειος ποταμοῦ ἡγεμόνος ἡγεμόνος, ἀλλ' ἡδη ποταμὸν ἡμῶν ἐκ τῆς σιέου, τῆς ἡμετέρας κτημάτων, ἐξέλιπον καὶ χερρόνησον ἡμῶν οἱ πολῖται, τὴν ἔσαν ἑμολογοῦντες ὡς ἀθηναίων. πλείους ὁ ἐκκλησίας συγκλήτους ἡδωκέναι, ἐκ ἐκκλησίας μὴ φόβου καὶ δουρίου, ἢ τὰς τεταγμένας ἐκ τῆς νόμων. ἔπειτα δὲ τὴν σφραγεῖ καὶ ἐπιπέλειος τὰ ποταμῶν, ὡς τε ἡδωκέναι ἡγεμόνος ἡγεμόνος κηφισοφῶν ὁ παλαιός, εἰς τῆς φίλων καὶ ἑταίρων τῶν χαριτος, ἐκπλεῖν τὴν τάχιστα ἀπόχρον τὸν ἐπὶ τῆς ὑπερηπιάν, καὶ ζητεῖν τὴν στρατηγὸν τὴν ἐπὶ τῆς δύναμις πεταγμένον, καὶ ἐν τῆς τάχιστα, ἢ τὰς ταυμάζει ὁ δῆμος ὁ τῆς ἀθλημάτων, εἰ φιλιπποῦ ἡμῶν ἐπὶ χερρόνησον τὴν ἀθλημάτων ποταμῶν, ἀθλημάτων ἢ ἐπὶ τὴν στρατηγὸν ἡσασιν, ἐπὶ τῆς δύναμις ἡμῶν ἐπέμψαν, ὅπου ἔστιν, ὅπου δὲ ἀληθῆ λέγω, ἀπέστατε τὴν ψήφισμα, καὶ ἀναμνήσθητε τὴν πολέμου, καὶ τὴν εἰρήνῃ, καὶ τὴν πολέμου ἡγεμόνος, ἀλλὰ μὴ τοὺς ποταμοὺς ἀπέμψετε. ψήφισμα δῆμου ὁ κηφισοφῶν εἶπεν, οἱ μὲν καὶ οἱ τὴν πόλεως τοῖς τοῖς ἐν οἷς οἱ ποταμοὶ εἰρήνης ἐγγύς το λῆροι. αἰ-

Β

Γ

Δ

Ε

Ζ

Η

Θ

Ι

Κ

Λ

Μ

Ν

Ξ

Ο

Π

Ρ

Σ

Τ

Υ

Φ

Χ

Ψ

Ω

δὲν ἡδελον ποιῆν, πολέμῳ ἢ ποροεμῶτο ε' δηνάμφοι κλοφαῖν ἢ ὁ λυροποῖος, ἐν πολλοὶ δεδεμῶρον ἐν πῆδαις ἐμνημόνδου, παρεργαφῆς ἀγροῖς πολίτης καὶ διεφθαρκῆς νομῆ χρημάτων τὸν δῆμον, δατο κόψεν ἢ πείλει μαχάρα τὸν βράχλον, εἰ τις εἰρήνης μνησθήσεται. τολούτῳτες δὲ εἰς τὸ τὴν πόλιν ποροεμῶρον, ὡς τε ἀγαπητῶς τὴν εἰρήνῃ ποιῆσασθαι, δατο σάντας πάντων, καὶ τὰ τείχη κατελόντας, καὶ ποροεμῶρον ποροεμῶρον λακεδαί-

surrexit Demosthenes à praesidibus, seque id decretum approbaturum esse negavit: neque factam cum Philippo pacem irritam redditurum: neque agnoscere socios, qui tanquam in libationibus, manus facris admouerent: sed de his aliam esse concionem indicendam. Clamantibus autem vobis, & praesides ad suggestum vocantibus, sic inuito isto comprobatum est decretum. Quae ut verè à me dici conset, voca mihi Aleximachum, qui decretum scripsit, & collegas Demosthenis, ac testimonium recita.

Testimonium Demosthenis collegarum.

Is igitur qui modò hic ad Cerfobleptis mentionem illactymavit, societate illum exclusit. ut verò ea concio dimissa fuit: foederatos, Philippi legati iurando in vestro pratorio obstrinxerunt, ausus autè est ad vos dicere accusator, me Critobulum, Cerfobleptis legatum, à sacris repulisse, cum & socij adessent, & populus sciuisset, & duces assiderent. Unde tantas vires accepi? aut quo pacto res tacita est? Quòd si istud ego facinus non reformidassem: tu passus esses Demosthenes? non vociferationibus & clamoribus forum complesses, cum videres me, ut modò aiebas, à sacris legatum repellere? Accersat mihi duces praeco, & sociorum alleffores, ut eorum testimonia audiat.

Testimonia.

Nónne intolerabile est, Athenienses, si quis contra hominem ciuem, non suum, sed vestrum (hoc enim in primis distingo) tanta non veretur mendacia comminisci, quibus in capitis discrimen adducatur? Maximam igitur approbationem meretur is mos, cuius in capitalibus ad Palladium causis patres nostri autores fuerunt cum victimis secandis, eos qui suffragio superiores sunt, iurando obstringunt (idque vobis etiam nunc patrium est) eos iudices verè iusteque pronunciaffe, qui suffragium pro se tulerint, & nullum dixisse mendacium. Quòd ni ita sit: tibi & familiae tuae exitium imprecantur: iudicibus autem optima quaeque & faustissima optant. idque rectissime, ac ciuilitè, Athenienses. Nam si nemo vestrum est, qui iustae caedis in se piaculum admittere vellet: quòd magis iniustam cauebitis, erepta alicui vita, aut re familiari, aut dignitate? ob quas res alij sibi manus attulerunt, alij publicè perierunt. Nò igitur veniam mihi dabit, Athenienses, si eum cinedum appellaro, & hominem polluto corpore, ea etiam parte vnde vocem edit: ac deinde reliquam accusationis partem de Cerfoblepte euidenter falsam esse ostendero? Is enim qui vocatur in crimen, res apud vos contingit mea opinione pulcherrima, & utilissima. Etenim tempora, & decreta, eorumque suffragatores in publicis monumentis perpetuò asseruatis. Dixit autem iste eam esse causam, cur Cerfobleptis res perierint, quòd ego legationis dux, & secunda aura vestra vsus, se nos in Thraciam ire iubente, cum Cerfobleptes obsideretur, & contestari apud Philippum, ea ficere noluerim: sed Orei sederim, ceterique legati, hospitia nobis concilians. Audite igitur Charetis literas, quas misit ad populum, quibus continetur, Cerfobleptem imperium amississe, & sacrum montem à Philippo occupatum esse XXV I. Februarij: Demosthenes autem cum ex legatis esset, praesens pro concione fuit eiusdem mens die XXVII.

πος, ελαφροβολιωνος μιλως εκτη φθινοντος. δημοθενους δ' εν τω δημω παρ' ηδρου τουτου τε μιλως, εις αν ην παρ' οβρων, εβδόμεη φθινοντος.

Αδρων δημοθενους ουν, εφη το ψηφισμα επιψηφισειν ουδε λυσειν τω παρ' οβρων ειρηνω, εδ' η γνωσειεν ην συμμαχων τοις συμμαχοις ωσπερ εν τωις απ' οβρων, ην ιερον. αποδοθηναι η παρ' οβρων ετεραν οικησιν. βοωντων η ημω η τοις παρ' οβρων ετι το βημα καλουται. ουτως ακουτος αυτη το ψηφισμα επεψηφισθη. οπ' οδ' αληθη λεγω, καλοι μοι τ' γραψαντα το ψηφισμα αλεξιμαχον, και τοις συμμαχοις δημοθενους η την μηρυειαν αναγνωσι.

Μαρτυρία ην δημοθενους συμμαχοις εδραν

Ο μηρ' τονν επιδακρυσας αρπυιας ειταυδοι δημοθενους, μηδαεις κερσβλεπτι, φαινη) της συμμαχαις οικησειαν αυτην. ως δ' η παρ' οβρων οικησιν διελυθη, εζωριζον τοις συμμαχοις οι τ' φιλιππου παρ' οβρων εν τωις στρατηγαις τωις υματερω, τετολμηκε η παρ' οβρων ειπειν ο κατηγορος, ως απο ην ιερον, εγω κερσβουλον απηλασα τω παρ' οβρων τωις κερσβλεπτι. παρ' οβρων μηρ' ην συμμαχων, εψηφισμου η τ' δημοθενους, και ηδη ην ην τ' στρατηγων. ποθεν τοσαυτην ρωμην λεβων, η παρ' οβρων το παρ' οβρων εσηγηθη, ειδη αρα εγω επ' οβρων τωις παρ' οβρων. εστιν εφασ αυτ' ο δημοθενους η ουκ ενεπλησας βοις η κραυγης τ' ανωρον, ορεων με, ως εφης, αρπυιας, ωδουωτα. απο ην ιερον ην παρ' οβρων; καλειτω δε μοι τοις στρατηγοις ο κηρυξ, η τοις σωεδρους ην συμμαχων, και ταις μηρυειαις αυτην ακουσατε. Μαρτυρια.

Ουκομυ δεινον, ω αθλιωτοι, ει τις κατ' ανδρος πολιτ' ουχ ευωτ, αλλ' υματερω (τ' οβρων παρ' οβρων) πολμη τιλικαυτα κατ' οβρων δεδωται, κινδυνουοιτος κατ' οβρων σαματος η παρ' οβρων ειπ' οβρων οι πατερες ημω εν τωις φονικαις δικαις οπ' οβρων παρ' οβρων κατ' οβρων, τεμνοντες τα τιμα, τοις νικουσαις τη ψηφω εζωριζωδ η τε τοις υμιν παρ' οβρων βρον επ' οβρων τιλικηθη ε τα δικαμα ψηφισαται ην δικαστων, οσοι τιλω ψηφονωιζων αυτη, και ψευδους μηδαι ειρηνηαι. ει η μη εζωριζωδ αυτην εη) εζωριζωδαι και τ' οικια η αυτη τοις η δικασταις εζωριζωδαι πολλη η ανωρα εη) η μεγα ορδωος η πολιτικωος, ω αθλιωτοι, η γομηθαις αυτ' υμω αυτων αναπλησση φονου δικαιου βελοιο η που αδικου γε φυλαξαι αυτ' η ψυχλη, η πινουσαι η τ' οπτημιαν πνωσ αφελομηρος; εζω αν αυτοις ανηρηκασι πνωσ οι η η δημοσια ετελοδωσαν. αρ ουω, ω αθλιωτοι, δειπ' αυ μοι συγνωμην κιναιδον αυτων * παρ' οβρων η και μη κατ' οβρων οντα τωις σαματι μηδ' οβρων τιλω φονικω αφησιν; επειτα το λοιπον μεωος τε κατηγορηματος τε παρ' οβρων κερσβλεπτου εω αυτω φωρω δειξαμυ ψευδους ον, καλλισον γδ οίμαι παρ' οβρων, και χρησιμωτα τον τοις δεκαλομηθαις παρ' οβρων ηνεται. και γδ τοις χρονοις και τα ψηφισματα και τοις επιψηφισαντας εν τοις δημοσιαις χρομμαις την απαντα χρονον φυλαξαι τε. ειρηκε η ουτω παρ' οβρων υμας, και τωις δεκαφωριω τα κερσβλεπτου παρ' οβρων, οπ' οβρων παρ' οβρων αν η γαμων εγω, και κατεμηρικαις παρ' οβρων, αυτη κελδοντος εις θρακην ημας ιενα, κερσβλεπτου πολιορκουμηου, και δεκαφωριω φιλιππου. ταυτα * δη παρ' οβρων ουκ ηδελησα, αλλ' αναθημην εν ορεα, και οι συμπαρ' οβρων, παρ' οβρων ημας κατ' οβρων σαζομηροι. ακουσατε δη της χρομης οπ' οβρων, ω επεσειλε τότε τωις δημω, οπ' οβρων κερσβλεπτις απολαλακα τιλω αρχλη, και το ιερον ορος κατεληκε φιλιππου.

οπισθεν

Επιστολή.

Οὐ μόνον τῶν μῶν διεξίφαίνω τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς μηνός, ἀλλὰ μουνυχῶνος ἔξωρμήσαμι, καὶ τοῖτε τὴν βελὴν κέρτυρα ὑμῖν παρέξομαι. ἔστι γὰρ αὐτῆς ψήφισμα, ὃ κελεύει ἀπέναι τοῖς κερσίσβεισι ἐπὶ τοῖς ὄρκοις. καὶ μοι λέγε τὸ τίς βουλή τις ψήφισμα.

Ψήφισμα.

Προσανάγνωθι δὴ καὶ τὸ χρόνον, ἐς τίς ἡμέρας.

Χρόνος.

Ακούετε ὅτι μουνυχῶνος ἐψηφίσθη τρίτη ἡμέρα μηνός; ὃ δὲ κερσοβλέπτης πόσιμα κερσέτερον ἡμέρας ἀπόλεσε τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐμὲ ἀπέναι, ὡς φησι χάρις ὁ στρατηγός, καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς κερσέτερον μῆδος, εἰπερ ἐλαφροβόλιον ὅστις κερσοβλέπτης κερσέτερος. ἔδωκε μὲν ἐν ἐγῶ σῶσαι κερσοβλέπτην, ὃς καὶ ἐμὲ ἔξωρμήσανό μοι, ἔπολῶ λείπειται οἷός τε ἐπὶ τὸν ἀληθῆς εἰρηκίαι, ἢ καὶ τῆς ἐν μακεδονία κερσθέντων, ἢ καὶ τῆς ἐν θετταλία, ὃς τὸν βασιλευσίου, καὶ τῆς δημοσίων γραμμύτων, ἢ τῆς χρόνου, καὶ τῆς ἐπιλησίων κερσάδων, καὶ τὸν κερσοβλέπτην ἀθλήσει μὲν ἐκαστον ἐπὶ οἷος, κερσέδρος ὡν, ἐν ὧρα δὲ ἡλέει, καὶ νῦν μὲ δωροδοκίας κερσγορεῖς, κερστέρον δ' ὑπέμενας τὴν ὀπβολῶν τῆς βελῆς τὸν ἀρεῖς πάγου ἐκ ἐπεξίον τῆς φάσματος γραμμύτων ἐγρέψω δημομέλιον τὴν παμνία, ἀνέμιν ὄντα, ὅτι περὶ τὴν σαιτε κεφαλῶν, καὶ σερνολογορεῖς ἡμῖν, ὡς οὐκ εἰδότες τοῖς, ὅτι δημοσίοις ἡμῖν εἰδότες τὸν κερσέτερον, ἐπεκέρτυρα δὲ εἰπερ, ὡς καὶ τὸ ἐπὶ τοῖς ἀμφοτέρωθεν κερσβείαι ἔξωρμήσανος παρκερσέδρος, καὶ ψήφισμα τὸ μὲν ἀνέγνω, τὸ δὲ κερσέβεις, ἐγὼ δὲ ἀνέγνω κερσβείας ὅτι τοῖς ἀμφοτέρωθεν, ἀρρώστως δὲ ἔχον, καὶ μὲν πολλῆς κερσθυμίας ἀπαγγέλλον ἀρῆς ἡμῖν κερσβείας κερσθυμίας, τὸ μὲν κερσβείαι οὐκ ἔξωρμήσανος, ἀλλ' ὑπερχύμιον κερσβείαι, ἐὰν ὡς διωκτός, κερσέ τὴν βελῶν ἀπόντων τῆς συμπερσβείων, τὸν ἀδελφὸν τὸν ἐμαυτῶν, καὶ τὸν ἀδελφίδου, ἢ τὸν ἰατρὸν ἐπιμαυτῶν, ἢ ἔξωρμήσανος ἐμὲ (ὡς δὲ γὰρ ὁ νόμος ἐὰν τὰς ἐν τῆς δημοσίων ἐκ τῆς βελῆς ἔξωρμήσανος) ἀλλὰ τὴν ἀρρώστια μου δηλώσοντας. ἐπεὶ ὅτι οἱ συμπερσβείαι πυρομύτι τὰ καὶ τοῖς φανέας συμβαίνει, ἀνέσπεσαν, χρομύτης ἐπιλησίων, ἢ δὴ παρὸν ἢ διωκτός τὰ σῶμα, κερστανάγκη τῆς τῆς δημοσίων μὲν ἔστι πλερβύειν ἡμῖν τοῖς ἔξωρμήσανος ἀπαντας, ἀψυδεῖν κερσέθλων ὡς ὁ μὲν δὲ. ἢ καὶ τῆς τὸ κερσβείας οὐκ κερσγορεῖς, μου διδόντος τὰς δὲ δῶμας, ἀλλ' ὅτι ταῦτ' ἐμὲ τὴν κερσβείαι ἡμῖν, τὴν ὅτι τοῖς ὄρκοις: ἐπεὶ ἡ ἐγὼ σαφῶς καὶ δικαίως ἐπολογοῦμαι, σοὶ μὲν γὰρ ἀρμύτι καὶ πᾶσι τοῖς ψυδομύτοις μεταφέρειν τοῖς χρόνοις: ἐμοὶ δὲ ἐπεξίον λέγειν, ἀναλαβόν τὴν ἀρχὴν τῆς λόγου ἔπο τὴν πορείας τὸ ὅτι τοῖς ὄρκοις, ἢ τῆς κερσβείας. κερστέρον μὲν γὰρ κερσβείαι ὄντων, ἐνδεκάτου ἢ τῆς συμπερσβείας ἡμῖν ἐπὶ τῆς συμμάχων, οὐδεὶς αὐτῶν σὺσπείειν, ὅτι ἔξωρμήσανος ὅτι τὴν ὑπέσταν κερσβείαι ἢ ἔθελον, οὔτε ἐν ταῖς ἐπὶ οἷος, ὅπου διωκτόν ἡμῖν, εἰς ταῦτ' ὅτι πανδοκίον κερσβείαι, ὅπου ὄντων ἐν τῆς κερσβείαι κερσβείαι πᾶσι αὐτοῖς ἐπιβελῶν ὄντα, καὶ μὲν ἐν τῆς ἐπὶ δράκῆς ὄδου, οὐκ ἐχρητο μνεία, ἐπεὶ γὰρ τὸ ψήφισμα τῆς ἡμῖν κερσβείαι, ἀλλὰ ἐπολαβεῖν μόνον τοῖς ὄρκοις, καὶ ἀλλ' ἀτῆα, οὔτε ἐλθόντας κερσβείαι οὐδὲν ἐπεδέχεται, καὶ κερσοβλέπτην ἢ δὴ κερσβείαι ὡν ἀρῆως ἡκούσατε, ἐπὶ ὅτι οὐδὲν ἀληθῆς εἰπεν, ἀλλὰ ψυδεῖται, καὶ κερσγορεῖν ἐπὶ ἀληθῆς ἔχον, τὸν κερσβείαι τὸν σαιτε κερσβείαι δ' αὐτῶν ἀνέσπεσαν

A

Literæ.

Neque verò reliquos duntaxat mensis dies morati, sed Martio demum profecti sumus: cuius rei testem vobis senatum exhibebo. Senatusconsultum enim est, quòd legatos ad exigendum iusiurandum abire iubet. Recita mihi senatusconsultum.

Senatusconsultum.

Etiam tempus recita, quòdnam id fuerit.

Tempus.

Auditis, hoc fuisse decretum I I. Martij? Cerfobleptes autem quot diebus ante imperium amiserat, quam ego discederem, vt Chares imperator, & literæ indicant, priore mense, si modo Februarius Martio prior est. Ergo Cerfobleptem ego conseruare potui, qui ante me domo egressum perierat? & putatis istum aliquid dixisse veri de rebus, siue in Macedonia, siue in Thessalia actis, qui contra curiam, contra publica monimenta, contra tempus, contra populi conuentus mentiat? Tu Cerfobleptem Athenis fœdere excludebas, cum præses esses: eiusdem Orei te miserescibat: nunc me corruptelæ accusas: prius autem multa m ab Areopagitico senatu inflictam tolerasti non persecutus vulneris actionem, quareum feceras Demomelem Præaniensem, consobrinum tuum, cum ipse tuum caput incidisses. Tamen verba fundis apud nos sapientia, quasi hi ignorent, te filium adulterinum esse Demosthenis gladiatorum fabri? Præterea dicere ausus es, me legatione Amphictyonica etiam eiurata, officio non esse functum: ac decretum aliud recitasti, aliud transiisti. Ego verò legatus ad Amphictyones creatus, quamuis infirma valetudine, magna tamen cum alacritate, eam, vnde redieram, legationem apud vos renunciaui. Legationem autem non eiuravi: sed promisi me obiturum, si villo modo possem. Cum autem collegæ mei senatum accederent, fratrem meum eiusque filium, & medicum mihi, non meo nomine eiuratos (neque enim lex sinit, populi suffragiis decreta munerata in senatu eiurare) sed infirmitatem meam indicaturos. Cum autem collegæ mei, Phœcensi exordio audito, reuertissent: habita concione, iam præses, & corpore confirmato, cum populus nihilominus nos omnes qui primùm delecti fueram, ad obeundam legationem adigeret: non danda esse verba Atheniensibus existimaui. At illam quidem legationem, me rationes referente, non accusabas: hanc autem in hædit, qua ad iusiurandum profectus sum: quam ego perspicuè & iure optimo defendam. Nā tibi quidem, & mentiētibus omnibus est accommodatum, transferre tempora: mihi verò, ordine differere, orationis initio repetito à profectio, & legatione propter exigendum iusiurandum suscepta. Primùm quum legati essent decem, atque vndecimus accederet, is quem fœderati nobiscum miserant: nemo cum isto cibum capere, cum secunda legatione exiremus, voluit: neque in itinere, vbi vitari potuit, in eadem caupona diuertere: quippe qui viderent, eum priore legatione omnibus infidiatum esse. De itinere portò in Thraciam suscipiēdo, nulla est mentio: neque enim decreto id nobis iniungebatur: sed id duntaxat, vt iusiurandum exigeremus: ac alia quepiam, nec si voluissimus, agere nobis licuisset, cum ita Cerfobleptis res sese haberent, vt modò audiuissis. neque iste quicquam veri dixit, sed mentitur: & quia verum nullum crimen obiicere potest,

De legatione Amphictyonica, & exigendi iusiurandi causa missa.

Exagitat Demosthenis redemptionem captiuorum.

praestigias agit. Sequebantur autem eum homines duo, sarcinas lectulorum ferentes: in quarum altera, ut ipse aiebat, talentum argenti inerat. Itaque collegae veterum eius cognominum recordabantur. Nam puer dum esset, ob fugitium quoddam, aut molliciem, Batalus est vocatus. Cum puericiam excessisset, & in suos tutores dentium talentum actiones instituisset, Argas est appellatus. Vir porro factus, commune omnium improborum cognomentum assumpsit, ut calumniator vocaretur. Ibat autem, captiuos, ut aiebat, redempturus, ut modò apud vos etiam dixit: cum scieret, Philippum à nemine Athenienli captiuo precium vnquam postulasse: & ex eius amicis omnibus audiret, eum etiam reliquos, pace facta, dimissurum. Ferebat autem talentum, cum multi ea calamitate conflictati essent: quo vnus vir, nec is admodum locuples, redimi potuisset. Ut autem in Macedoniam venimus, ac congressi sumus, & Philippum ex Thracia reuersam deprehendimus: recitatum est decretum, ex quo legati missi eramus, & quae in mandatis acceperamus de iureiurando exigendo, enumerauimus. Cum autem maximarum rerum mentionem fecisset nemo: sed de rebus minutioribus egissent omnes: orationem ego habui, quam necesse est apud vos exponi. Obtestor autem vos, Athenienses, quemadmodum accusationem audiuitis, ut ipse accusator verba facere voluit: ita etiam reliquum defensionis audiat ordine: eademque attentione operam mihi detis, qua superiora audiuitis. Dixi enim, ut modo posui, Athenienses, in conuentu legatorum: eos mihi visos esse praecipuum populi iussum omnino ignorare. Nam iusiurandum exigere, & caeteris de rebus agere, & de captiuis loqui: etiam si ministros vrbs misisset, data eis autoritate, tamen illos videri mihi rem omnem fuisse confecturos. Summa autem rerum rectè consulere, quatenus ea ad nos aut Philippum atinerent: id veid cordatorum legatorum munus esse, dico autem inquam, de expeditione, quam in Pylas apparari videtis: atque ostendam vobis magna signa, vnde intelligatis, me ea de re non malè coniectare. Nam & Thebanorum legati adfunt, & Lacedaemoniorum aduentant, & nos ex plebiscito aduenimus, in quo scriptum est: Legati autem quicquid praeterca boni possunt, agunt. omnes porro Graeci expectatione euentus sunt suspensi. Quod si populus se decere censuisset, liberè in decreto promulgare, ut Philippus Thebanorū insolentiam comperceret, & Bœotias ciuitates instauraret: hæc etiã in decreto petuisset. Nunc id sibi reliquit, ut rem ad incertum euentum referre possit, si non persuaserit: nostro autè periculo rem explorandã censuit. Decet igitur eos, qui suam industriam reipublica probatam cupiunt, non eorum legatorum occupare locum, quos Athenienlibus nostro loco mittere licuisset: nos ipsos autè vitare offensionè Thebanorū. Quorum vnus Epaminondas imperator, nõ perterritus autoritate Athenienliū apud Thebanos dixit, Atheniēsis arcis propylaea trã ferenda esse ad Cadmeam ornamentū. Hæc me dicente maximavoce exclamat Demosthenes: vt sciunt omnes collegæ. nã praeter caetera mala, etiã Bœotias fauet. Hæc certe quidè ab isto afferbantur: Homo iste est tumultus & audaciè plenus. Ego veid me fateor esse mollè, & pericula, etiã dū loqe absūt, pertimescere. Vei ũ edico, ne nos vrbes inter se cõmittam: at-

Aeschinis ad collegas oratio, de expeditione Phoenici.

Demosthenis aduersaria oratio: cui ridiculum sermonem apud Philippum habitum affingit.

δύο σρωματόδεσμα φέροντες. ἐν ᾗ τὸ ἐτέρω τούτων. ὡς αὐτὸς ἔφη, τάλαντον ἐν τῷ ἀργυρίου, ὡς τε τοῖς συμφοροβείοις ἀναμνησθεὶς τὰς ἀρχαίας ἐπανομίαις αὐτῶν ἐπιπασι μὲν γὰρ ὡν, ἐκλήθη δὲ αἰσχυρίαν πικρὰ ἢ κιναιδίαν βάλαντος. ἐν ταῦτων ᾗ ἀπαλλαγὴ τοῦ μόνου, καὶ δεκατῶν τοῖς δίκαις καὶ τῷ ἔπιξέσπον λαγχάνων, ἀρχαῖς ἐκλήθη αἰὴρ ᾗ γυρόμνος περσεύληθε. τῷ τῷ πνεύσιν κοινῶ ἐπανομίαι, σκορανήτης, ἐπερδύετο ᾗ λυσόμενος τοῖς αἰχμαλώτοις, ὡς ἔφη, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἀρτίως εἴρηκεν, εἰδὼς μὲν φίλιππον ἐν τῷ πλεῖστον οὐδὲν ἀπόπειτα ἀδελφικῶν λύσει πρὸς ἀνδρῶν, ἀκούων ᾗ τῷ ἐκείνου φίλων ἀπαπατων, ὅτι καὶ τοῖς λοιποῖς, ἐπὶ εἰρήνῃ γήθηται, ἀφῆσει, πολλῶν δὲ ἠτυχηότων, τάλαντον φέρον, εἰς οὐρανὸς, αὐτὸ τούτου λίαν δὴ πρὸς, ἡμεῖς ἀδελφικῶς δὲ ἡμεῖς ἐν μακεδονία, καὶ συνήλθομεν εἰς ταῦτον καὶ φίλιππον ἐν θρακίης παρὲν τὰ κατεῖλε καὶ μὲν, ἀεγμάθη μὲν τὸ ἡφισμα, καὶ ὁ ἐπερσεύεσσαν, καὶ τὰ πρὸς καταμύρα ἡμῶν πρὸς τοῖς ὅμοις ἀπολαβεῖν συνηγεῖται μὲν ὡς ᾗ οὐδεὶς ἔσθ' ἵ μάλιστα ἐμμένητο, ἀλλὰ πρὸς πρὸς ἡμεῖς ἐλαττόνων τῷ δευτέρῳ ἐποιεῖται, ἐπὶ ἐγὼ λόγους, οἷς ἀναγκαῖόν ἐστι πρὸς ὑμᾶς ἐπιλέξω. καὶ πρὸς τῷ δεῦν, ὡς ἀδελφικοῖς, ὡς περ καὶ τῆς κατηγορίας ἡκούσατε, ὡς αὐτὸς ὁ κατηγορῶν ἐβούλετο εἰπεῖν, ἐπὶ τῆς ἀπολογίας, οὐ τῆς ἀκούσατε, Ἐ τὸν αὐτὸν καὶ ἐσπεν δξαμένετε, ὅτι περ δξαρχίης ἐν τοῖς πρὸς ἐμῶν καὶ δὴ λόγους ἡμεῖς ἀδελφικῶς γὰρ καὶ ἀρτίως ὑπεδέμω, ὡς ἀδελφικοῖς, εἰπον συνηγεῖται μὲν τῷ πρὸς ἐμῶν, ὅτι μοι δικαιοσάν τὸ μάλιστα πρὸς καταμύρα τῷ δῆμου δεινῶς ἀγνοεῖν. τὸ μὲν γὰρ τοῖς ὅμοις ἀπολαβεῖν, καὶ πρὸς τῷ ἀλλαν δξαρχίης, καὶ πρὸς τῷ αἰχμαλώτων εἰπεῖν, καὶ ἐπὶ τὰ ὑπὲρ τὰς ἐπεμψῆς ἢ πόλις, καὶ ἐπὶ τὰς πᾶσι αὐτοῖς, ἀπαιτῆσαι πρὸς ἀδελφικῶν νομίζω. τὸ ᾗ ἔσθ' ἵ ὅλων οἰδῆς βουλοσασθαι, ὅσα καὶ ὑμᾶς ἐστὶν ἢ φίλιππον. τὰ ταῦτα ἔργον ἐστὶν πρὸς βίων φρονίμων. λέγω δὲ, ἐὰν ἐγὼ πρὸς τῆς εἰς πόλις στρατείας, ὡς ὅσα τε οὐσαν ἐν ἀδελφικῶν, ὅτι ᾗ οὐ κακῶς ἐσχεζομαι πρὸς τῶ πρὸς ἀνδρῶν, μάλιστα ταῦτων ἡμῶν σημεῖα δέξω. πᾶσι μὲν γὰρ θηβαίων, ἡκουσὶ ᾗ λακεδαίμονων πρὸς βίους, ἀφῆθη δὲ ἡμῶν ἐχόντες τὰ δῆμου ἡφισμα, ἐν ᾗ γήθησται πρὸς τῶν ᾗ τοῖς πρὸς βίους, καὶ ἀλλ' ὅ, πᾶσι δεινῶν τῶ ἀγαθῶν ἀπαιτῆσαι ᾗ ἐπὶ ἡμεῖς πρὸς τὸ μέλλον ἐσχεζομαι, βλεπούσων, εἰ μὲν οὐκ ἦν γὰρ ὁ δῆμος αὐτῶ καλῶς ἔχειν, ὅσον ἔχειν μετὰ πειρήσιας ἐν τῷ ἡφισματι πρὸς φίλιππον, θηβαίων μὲν πρὸς ἐμῶν τῷ ὑβερ, βοιωτῶν δὲ ἀναστῆσαι τὰ ταῦτα, ταῦτα αὐτῶ ἡξίωσεν ἐν τῷ ἡφισματι. νῦν ᾗ αὐτοῖς μὲν κατεῖλε πῶν εἰς τὸ ἀφανές ἀναφορᾶν, ἀλλ' ἢ πᾶσι πᾶσι, ἐπὶ ἡμῶν ᾗ δποκινδυνώσων ὡς ἔσθ' ἵ δεινῶν δεινῶν, δεινῶν τοῖς πρὸς τὰ κοινὰ φιλοτιμιῶν μὲν καὶ κατέχειν, μὲν ἐπερσεύεσσαν πρὸς βίων, οἷς δέξω πᾶσι πᾶσι ἀδελφικῶν, αὐτοῖς ᾗ τὰς πρὸς θηβαίους ἀπαιτήσιας φέρω. ὡς εἰς ὡν ἐπιταμιόδας στρατηγός, οὐκ ὑποπτεύσας τὸ τῷ ἀδελφικῶν ἀξίωμα, εἰπε δξαρχίης ἐν τῷ πλεῖστον τῷ θηβαίων, ὡς δὲ τὰ ἀδελφικῶν ἀπερσόμενος πρὸς πᾶσι μετενεγκεῖν εἰς τῷ πρὸς ἀσῆσαι τῆς καδμείας. ταῦτα δὲ μοι μεταξὺ λέγοντες, ἀναβοᾶ παμμέγεθες δῆμου δεινῶν, ὡς ἴσασι πάντες οἱ συμφοροβείοις ἡμῶν, καὶ γὰρ πρὸς τοῖς ἀλλοῖς κακοῖς βιωπάσει. ὡς δὲ οὐκ ἀπὸ αὐτῶ ταῦτα λέγόμενα. ἀλλ' ἐπερσεύεσσαν οὐκ ἔστι καὶ τὸ λῆμα ἐστὶ μεσῶς. ἐγὼ ᾗ ὁμολογῶ μαλακῶς εἶναι, καὶ τὰ δεινῶ πᾶσι δεινῶν ἀπαιτησῶν μὲν τῶν, καὶ οὐκ ἀπαιτησῶν ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλους τὰς πόλις, τὸ μὲν πᾶσι πρὸς ἡμᾶς

ἡμῶς τοῖς ἀπείροισι μηδὲν, τὰ τ' ἀγαθὰ ἡπολαμβύμενοι... ἡ πόλις... ἀφ' οὗ ἡ πόλις... ἀφ' οὗ ἡ πόλις...

A que id e re nostra esse puto, ne quid nos legati temere moueamus. Proficiscitur Philippus ad Pylas? Ego me abscondo. Nemo me propter arma Philippi in iudicium adducet: sed si quid dixerō, quod nō oportet: aut si quid ego, quod in mandatis non accepi.

Aeschinis oratio ad Philippum & IIII. criminis de Phocæsi ex cadio, refutatio.

In primis autem à Philippo petij, ut res eas non vi & armis, sed suffragio & iudicio constitueret. Quod si fieri non posset (ut dubium non erat, eum exercitus convenisset, atque in procinctu staret) dicebam, ei qui de sacris Graecanicis deliberaturus esset, magnam religionis curam esse suscipiendam: & iis qui de patriis ritibus docere vellent, auscultandum, eademque opera à primordio commemorabam, ut templum adificatum esset, ut Amphictyones principio convenissent, corūque iusturandum recitabam: quo veteres obstricti essent, se nullam urbem Amphictyoniam euerfuros, neque aqua profluente prohibitoros, siue pace siue bello. quod si quis contra fecisset: ei se bellum illaturos, & urbes euerfuros. Si quis verò Apollinem vel spoliaret, vel conscius esset illius iniuriæ, vel consilium daret contra templum: eum se ulturos & pede & manu, & voce & omnibus virib. Annexam etiam esse iuriurando atrocem execrationem. His recitatis, pronunciabam, iustum videri mihi, ne Bœotias vrbes euerfas iacere pateremar: ut quæ & Amphictyonica essent, & iureiurando comprehensa. Enumerabam porro gêtes duodecim, quæ templi participes essent: Thebalos, Bœotios (nō Thebanos solos) Dorientes, Iones, Perrhæbos, Magnetes, Locrenses, Oetæos, Phthios, Malcensēs, Phocenses: & harum gentium vnamquamque demonstrabā par suffragij ius habere, maximam idem quod minimam: eum qui venisset Dorio & Cytinio, tantum valere, quantum Lacedæmonios. Binum enim quaque gêtem suffragium ferre. Ex Ionibus item * Erythraum & Pryenensem, quantum Athenienses: ac ceteros eodem modo. Principium igitur expeditionis illius, pronunciabam oportere iustum esse. Vbi ergo Amphictyones in templo convenissent, ac* aquabile dicendi ius & suffragium adepti essent: eos qui autores fuissent templi principio occupandi, in iudicium adducendos censebam: non patrias eorum, sed eos ipsos qui manum admouissent, & cōsilium dedissent, vrbes autem quæ facinorosos exhibuissent, indemnes esse oportere. Siu armis rem executos, iniurias Thebanorum confirmasset: ab iis quos iniuisset, gratiam ei relatum non iri: neque enim tanta in eos posse conferre beneficia, quanta olim contulissent Athenienses: quorum illi non meminissent, quos verò deseruisset, iis iniuriam facturum, ac hostes potius maiores, quam amicos habiturum. Ne verò sermonibus illis habitis accuratè apud vos commemorandis immorer, ubi summam de omnibus dixerò, desinam penes fortunam & Philippum, rerum gerendarum fuit autoritas: penes me, beneuolentia erga vos, & orationis habenda potestas. Ea porro à me dicta sunt, quæ dici fuit equum, quæque è re vestra fuerunt. Euentus autem is consecutus est, qui non optatis nostris, sed Philippi actis respondit. Vtrum igitur æquius est, auctoritate florere: eum ne, qui ne studuit quidem commodare quicquam: an eum, qui nihil quodd potuit pratermitti? Nunc autem propter tempora, multa pratermitto. Dixit autem, mentitum esse me, cum profiterer, intra paucos dies Thebas fore humiles: & Eubœentibus terrorem incussisse, cum vos spe aliqua producerem. Quid autem faciat, cognoscite Athenienses. Ego dum apud Philippum essem, petij: cum ad vos reuenteret, renunciaui, censere me, esse æquū, ut Thebæ essent Bœotia: non, ut Bœotia Thebarum esset. hoc iste me non renunciaisse, sed promississe ait. Dixi autem apud vos, Cleocharem Chalcidensem dixisse, mirari se vestram & Philippi subitam concordiam, atque illam etiam mandatorum nostrorum ex decreto clausulam. Agendum

Amphicty. onicum factus.

Renunciatio, nō promissio, de Thebanis.

A καὶ μέγιστα μὲν φίλιππον ἠξίωσα, μὴ μὲν δ' ὀπίσσω, ἀλλὰ μετὰ ψήφου καὶ κρείσσας, τ' ἀκεί κρείσσαια. εἰ δ' ἄρα μὴ δυνάτοιν εἶναι (τὸ δὲ λέω πρὸς ἄλλων, τὸ δὲ στρατόπεδον παρὰ καὶ συνύδατος) εἶπον ὅτι τὸν μέλλοντα ἑστῆν ἐλλωικῶν ἰερόν βουλόμεθα, πολλὰν παροικεῖσθαι κείνοισιν ἑστῆν ὁσεβείας ἔχειν, καὶ τοῖς ὅπῃ πείθειον ἐγχερούσι διδάσκων, παροικεῖσθαι τῆν νοῦ. ἀμα ἵδεν ἀρχὴς δὲ ἠλθὸν τὴν κτίσιν τῆν ἰερόν. καὶ τὴν παροικεῖσθαι συνόδου γυμνασίῃ ἑστῆν ἀμφικτυόνων, καὶ τοῖς ὄρκοις αὐτῆν ἀίετων, ἐν οἷς ἔνορκοι λέω τῆν ἀρχαίοις, κειμήλια πόλιν ἑστῆν ἀμφικτυόνων ἀίετατον πείθειον, μὴ δὲ ἑστῆν ναυμαγαίων εἶρεση, μὴ τ' ἐν πλείμα, μὴ τ' εἰρήνη, εἰ δὲ τις τῶν ταῦτα ὀρθῶς στρατόσεν ὅπῃ τῆν, καὶ τὰς πόλεις ἀίετήσεν, καὶ εἰ τις ἡ σὺλῶ τῆν τῆν, ἡ σὺνειδῆπ, ἡ βουλόση τ' ἑστῆν ἐν τῶν ἰερόν, τιμωρήσεν καὶ ποδὶ καὶ χερεῖ, καὶ φωνῇ, καὶ πάσῃ δυνάμει. ἑστῆν σὺλῶ τῆν ὄρκο ἀεὶ ἄρχου. τούτων δὲ ἀίετων ἀίετων, ἀπεφηνάμεθα, ὅτι ἐμοὶ δοκεῖ δίκαιον εἶναι, μὴ κείνοισιν κατεσκευασμένας τὰς ἐν βιωτοῖς πόλεις, ὅτι δὲ ἴσαν ἀμφικτυόνει καὶ ἔνορκοι, κατῆρησάμεθα δὲ ἑστῆν δόξα κα, τὰ μετέχοντα τῆν ἰερόν, δεῖ τῆν ἀίετων, οὐ δεῖ μὲν οἱ μόνους, δαρείας, ἰωνας, περραιβείας, μεγάρων, λοκραις, οἴταίους, φθιώτας, μαλεῖεις, φακείας, καὶ τούτων ἐδείξα ἑστῆν ἑστῆν ἰσοψήφου γυμνασίῃ, τὸ μέγιστον τῆν ἑστῆν, τὸν ἴσον τῆν ἐν δωρίῃ, καὶ κτησίῃ, ἴσον δυνάμεθον λακεδαίμονιοις: δύο γὰρ ψήφοι ἑκάστων φέρει ἑστῆν. παρὼν ἐν τῆν ἰωνῶν τὸν ἐρυσθέσιον, καὶ ὀρθῶς, τοῖς ἀδελφαίοις, καὶ τοῖς ἄλλοις κατὰ ταυτά. τὴν μὲν οὐκ ἀρχῆν τῆν στρατίας ταύτης, ὅσῃ καὶ δικαίῃ ἀπεφηνάμεθα εἶναι. συλλογῆτων δὲ τῆν ἀμφικτυόνων εἰς τὸ ἰερόν, καὶ τυχεῖτων ἰσηγορείς, καὶ ψήφου, τῆν αἰτίους τῆν ὄρθῆς καταλήψεως τῆν ἰερόν, δίκης ἠξίωσιν τυχεῖν, μὴ τὰς παρὶδας αὐτῆν, ἀλλὰ αὐτοῖς τῆν χειρουργήσαντας, καὶ βουλόσαντας, τὰς δὲ πόλεις παροικεῖσθαι εἰς κείσιν τοῖς ἀδικήσαντας, ἀζημίαις εἶναι. εἰ δὲ ἐπέξῃ δὲ δὲ δυνάμει, ἐφω βεβαίως τὰ θεβαίων ἀδικήματα: παρὼν μὲν βοηθῆς, οὐκ ὀρθῶς ἠξίωσιν (οὐ γὰρ ἀδύνατο αὐτοῖς πηλικυτῶν δὲ ἐργασίῃ, ἡλίκα ἀδελφαίοι παροικεῖσθαι, ὅτι οὐ μέμνηται) οὐ δὲ ἐγκαταλείψεις, ἀδικήσεις, χεῖρη δὲ ἐχθροῖς μέζουσιν, ἀλλὰ οὐ φίλοις. ἵνα δὲ μὴ ὀρθῶς ἑστῆν, οὐκ ἐκεί λόγοις ῥηθέντας, νυνὲν παρὼν ὑμῶν ἀκείνοις δικαίῃ, ἐν κεφαλαίῳ παρὼν πάντων εἶπον παύσομαι ἡ μὲν τῆν, καὶ φίλιππος, ἵσαν τῆν ἔργων κρείσσι. ἐγὼ δὲ τῆν παρὼν ὑμῶν δνοίας, καὶ τῆν λόγων. παρὼν μὲν οὐκ ἐπίδη τὰ δίκαια καὶ τὰ συμφέροντα ὑμῶν. ἀπέβη δὲ οὐχ ὅτι ὑμῶν ἠγχομεθα, ἀλλὰ ὡς φίλιππος ἑστῆν. Πότερῃ οὐκ ὀ μὴ δὲν ποροδμηθεῖς ἐργασίῃ ἀγαθόν, δικαίῃ ὅσῃ δὲ δόξῃ, ἡ ὀ μὴ δὲν ἄν λέω δυνάτος, ἐλλείπων; ἐν δὲ τῆν παρὼν νυνὲν πολλὰ δὲ τῆν καμῶν ὀρθῶς λέπω. εἶπε δὲ, ὡς ἐφ' ὀρθῶς λόγου, φάσκων, ὀρθῶν ἡμερῶν τὰς θεβας ἑστῆν ταπεινάς, καὶ τοῖς δὲ βόειας, ὡς ἐφ' ὀρθῶν, πορότων εἰς ἐλπίδας τῆν ὑμῶν. ὀ δὲ ποικεῖ, κατὰ μὲν δὲ τῆν, ὀ ἀδελφαίοι, ἐγὼ γὰρ ὀρθῶς φίλιππον μὲν ἄν, ἠξίωσιν, παρὼν δὲ ὑμῶν ἡκων, ἀπὴν γαλλον, ὅτι τὰς θεβας βοιωτίας δίκαιον ἠγχομεθα εἶναι, καὶ μὴ τὴν βοιωτῶν θεβαίων τῆν οὐκ ἀπαγγεῖλαι, ἀλλὰ ὑποχέσθαι με φησὶν. ἑστῆν δὲ παρὼν ὑμῶν, ὅτι κλεισῆς ὀ γαλλιδίς, θανμασῆν ὑμῶν καὶ φίλιππου φαίμ τὴν ὀρθῶν ὀμόνοιαν, ὡς καὶ, τὸ παροικεῖσθαι ὑμῶν, παρὼν ἀγαθόν

ἀγαθὸν δὲ πᾶσι δυνάμεθα, ἐν τῷ ψήφισματι τοῖς ῥῆμασι... ἡ πόλις τὴν ἑσπέρην ὅλων μέλλονσαν βουλεύεσθαι, μηδέ...

A esse nobis quicquid præterea possimus boni. Nam qui paruorum, ut ipsi, oppidorum essent ciues: his terrore esse arcana maiorum ciuitatum. Hæc ite me non renunciaffe ait: sed promississe, vobis Eubæam traditurum. Ego verò in ea eram opinione, vrbeim de summa rerum deliberaturam, nullam non à Græcis habitam orationem audire oportere. Illam etiam orationem invidiosa distinctione calumniatus est, se, vera renunciatum, à me & Philocrate esse prohibitum. Ego verò vos rogatos volo, an vnquam quisquam Atheniensium legatus, prohibitus fuerit, quò minus acta sua populo renunciaret, idque per collegas? & ab iisdem contumelios affectus, tamen scripserit, eos laudandos, & ad eam inuitandos? Demosthenes autè à posteriore legatione reuersus, qua statum Græciæ quaeritur euersum, non decreto duntaxat nos laudauit: sed cum apud populum renunciaffem, habitam tum de Amphictyonibus orationem, deque Bæotiis, non per compendium & festinationem, ut nunc: sed quàm accuratissimè potui, totidem verbis, eamque populus vehementer approbasset: aduocatus à me & collegis, & accuratè rogatus de singulis, vtrum vera & eadem renunciatum, apud Athenienses, quæ apud Philippum dixissem: omnibus legatis attestantibus, & me collaudantibus, surrexit post omnes, & dixit: me non, quemadmodum in præsentia dicebam, tunc etiam dixisse, sed illic duplò melius. Horum vos, qui suffragia feretis, testimonium mihi perhibebitis. Enimuerò quæ pulchrior ei dari potuit occasio redarguendi mei, quàm tum statim, si qua in re vrbeim decipiebam? Ais, prima legatione te non animaduertisse meam contra rem publicam conspirationem: sed in posteriore intellexisse, in qua te patrocinari mihi constat, & cum illam interim accusas accusatorem tamen dissimulas: hanc verò accusas, qua iurandum exegimus. Atqui si pacem vituperas: tu etiam societatem decreuisti: & Philippus, si qua in re vrbeim decipiebat, propterea mentiebatur, ut eam consequeretur pacem, quæ e re sua esset. Hæc igitur ratio prioris legationis fuit: posterior autem, rebus iam confectis facta est. Quæ igitur in ea fraudes fuerunt? nam quantus iste sit impostor, ex eius oratione colligitur. Ait, me noctu per Lydiam amnem celoce ad Pilippum traiecisse: & literas quæ huc missæ sunt, Philippo scripsisse. nam Leolthenem, qui propter calumniosos vrbe exulet, non satis habuisse dexteritatis ad scribendas literas: quamuis sint qui dicant, eum post Callitratum Aphidnæum, omnium fuisse eloquentissimum: neque ipsum Philippum, contra quem vos Demosthenes defendere non potuit: neque Byfantium Pythonem, hominem qui scribendi artem laudi sibi ducit: sed mea scilicet: opera ad re conficiendam fuisse opus. Aliàs dicis, me sæpe interdum solum cum solo Philippo esse collocutum: aliàs criminaris, me noctu fluiuium traiecisse, vsque aded nocturnis literis fuit opus? Te autem nihil dicere veri, adsunt qui testentur, ij cum quibus vicin communi sum vsus, Aglaocreon Tenedius, & Iatrocles Pasiphontis filius: cum quibus omni tempore continenter singulis noctibus dormiui: qui conscij sunt, me nullam vnquam noctem, aut noctis partem à se abfuisse. Adducimus etiam famulos, & ad quaestionem damus: ac orationem, si concesserit accusator, omitto. Adesto autem carnifex iam, & coram vobis torqueat, si iusseritis. satis adhuc diei reliquam est ad hæc peragenda.

Demosthenem non fuisse prohibitum, quò minus legatione renunciatum.

Literas Philippi à se non esse scriptas.

Nam distributo diei tempore, ad undecim aqua am phoras accufor. Quod si in quaestione dixerint, me vnquam ab is conuictoribus vllam noctem abfuisse: ne parcitate mihi Athenionfes: sed fergite, meque occiditote. sin tu Demosthenes mendacij conuictus fueris: has dato pœnas: confitere coram his, te semiuirum esse, & non ingenuum. Accerse mihi seruos huc ad tribunal, & collegarum recita testimonijum. Testimonijum. Prouocatio.

Quando autem prouocationem repudiat, neque se commissurum, ait, vt mancipiorum quaestio fraudi sibi sit, cape has literas, quas Philippus misit: vnde constet, eum magnis in rebus decipere ciuitatem, vt ob eas literas scribendas fuerit nobis lucubrandum, Litera. Audite Athenienses: ait, se dedisse iusiurandum veltis legatis: & socios suos qui ad fuerint, nominatim cum ipsos, tum vrbes eorum inscripsisse: eos vero socios qui non adfuerint, pollicetur se missurum esse. Hac ergo putatis Philip pum non interdiu scribere potuisse sine me? sed ita me dij ament, isti non aliud curæ esse apparet, nisi vt interim dum verba facit, eloquentiæ gloriam cõsequatur: an vero paulò post omnium Græcorum improbissimus sit perhibendus, pro nihilo putare.

De Phocen sis excidij nõ esse cau sam.

Quid enim tali homini quisquam credat, qui dicere non veritus est, Philippum non suis auspiciis, sed meis concionibus intra Pylas penetrasse? atque etiam numerum dierum inuit apud vos, intra quos ego legationem renunciarim: & Phalæci Phocen sium tyranni, publici caduceatores decreta nostra illuc renunciarint: & Phocenses me freti, illum intra Pylas receperint, atque vrbes suas ei tradiderint. Ethac quidem commentus est accusator. Res autem Phocensium interierunt, primùm per fortunam, quæ omnibus dominabatur: deinde propter spatium temporis, & decennale bellum. eadem enim res Phocensium tyrannorum opes & auxit, & destruxit. Nam imperium susceperunt, cum auli essent sacram pecuniam inuadere, & peregrinorum militum opera respublicas mutassent. Tandem interierunt inopia pecuniæ, cum eam omnem in stipendia militum erogassent. Tertio loco eos euer tit seditio, quæ exercitus penuria laborantes familia riter comitari solet. Quarto loco, Phalæci futu rarum rerum ignoratio. Nam Thessalorum quidem & Philippi exercitus in conspectu erat: non multo autem antè quàm pax vobiscum iniretur, legati Phocensium ad vos venerant, auxilia petentes, & vobis se tradituros pollicentes Alponum, Thro num, & Nicæam, quæ loca transitu Pylarum potiuntur. Cum verò vos decreuissetis, ea loca Pro xeno duci vestro à Phocensibus tradenda esse, & quinquaginta triremes complendas, & iis qui intra trigessimum ætatis annum essent, in aciem exeun dum: tyranni ea loca Proxeno aded non tra diderunt, vt legatos, qui se arces illas vobis tradi turos promiserant, in vincula coniecerint: & cum fœcialibus, qui arcana illa fœdera an nunciabant, soli Græcorum Phocenses fœdus non percusserint. Deinde cum Archidamus La co paratus esset loca illa accipere, actueri: non assenserunt, sed ei responderunt: se Spar tæ magis quàm suis rebus diffidere. Eo au tem tempore, nondum inter vos & Philip pum conuenerat: sed eodem die & de pace de liberabatis, & Proxeni literas audiebatis, quibus significabatur, Phocenses loca illa non tradidisse.

ὡς ἔτι τῆς εἰρήνης ἐβουλόμην, καὶ τῆς ἐπιτολῆς ἠκούετε ἢ πορξένου, ὅτι φωνεῖς ἐὼς ὡς ἀδεύωσιν αὐτῶν τὰ χω ρία

A πορξένου, καὶ φωνεῖς ἄποκοιτὸν με τούτων πῶποτε ἔξ ἡ συσσίτων βασιανζόμηνος γερωνέου, μὴ φείσασθε μου, ὡ ἀθλιωταῖοι ἀλλ' ἔξαναστάντε, ὑποκτείνετε. ἐὰν δ' ἔξελθῆ χθὴς ψυδρόμηνος δημόθεν, τοιαύτω δίκλω δός, ὁμο λόγησον ἀδρήμωνος ἔξ, ἔ μὴ ἐλόυθερος, ἐἰς αὐτὸν τῶ πον. καλεῖ μοι τοῖς οἰκέτας δεύρο ὅτι πῆ βῆμα, καὶ τῶ ἔξ ἡ συμπαρέσβειων ἀγάνωσιν μαρτυρία. Μαρτυρία Πέροκλησις. ἐπειδὴ τοίνυν οὐ δέχεται τῶ πορξένου, οὐδ' αἰ φησιν ὅτι βασιανζόμηνος γερωνέου, λαβε μοι τῶ ἐπιτολῶν ταύτω, ὡ φιλίππος ἐπέμψεν. δι λον γδ, ὅτι τὰ μεγάλα τῶ πόλιν ὡς ἀδεύωσιν, δι ὡ ἡγετωνοῦ μὲν γράφοντες. ἐπιτολή. ἀκούσατε, ὡ ἀθη ναῖοι, ὅτι τοῖς ὄρκιοι ἀπέδωκα φησὶ τοῖς ὑμετέροις πορξέ σβεισι, καὶ ἔξ ἡ συμμάχων ἐαυτῶ τοῖς ὡς ἀδεύωσιν κατ ὄνομα γέγραφα, καὶ αὐτοῖς, καὶ τὰς πόλεις αὐτῶ, τὰς δ' ὑπερήσα: (εἰς ἔξ ἡ συμμάχων, ὅτι πελεῖν φησὶ πορξένος, ταύτ' οὐκ αἰ οἶσθε δ' ὡ ἀδεύωσιν γράψα φιλίππου μὲ ἡ μέραν αὐδ' ἐμῶς, ἀλλ' ἐμοὶ γε νῆ τις θεοῖς οἶσι δοκεῖ τῶ τὸ μόνον λογίζεσθαι, ὅπως μεταξὺ λέγων ἀδοκιμῶσιν, εἰ ἡ μικρὸν ἐπιτολῶν δόξει πορξένου, ἔξ ἡ ἐλλῶων ἔξ, οὐδ' ἐμῶν φροντίζει. ἢ γδ αἰ τις τοιούτω περξένου αἰ

B θεοπῶ, ὅς ἐγκραχέριπκε λάειν, ὡς φιλίππος οὐ τοῖς αὐτῶ στρατηγῶσιν, ἀλλ' ὡς ἐμοῖς δημοκράταις εἶσιν πυ λῶν παρήλθῃ, καὶ λογισμὸν τινα ἡμερῶν σιωπῆσθαι πορξένος ὑμῶς, ἐἰ αἰς ἐγὼ μὲν ἀπήγαλλον τῶ πορξένου, οἱ ἡ φαλαίκοι τῶ φωνεῶν τυραννοῦ δημοκράταις, ταύ τῶν δ' ἐμῶν δὴ γέγονον, περξένου, τῶ δ' αἰ φωνεῖς ἐ μοὶ, εἶσιν πυλῶν αὐτῶν παρεδέξαντο, καὶ τὰς πόλεις, τὰς αὐτῶν παρέδδσαν. ταύτ' αἰ μὲν οὐκ ὡ κατήγορος μετῆρα νησται, τὰ δ' ἐν φωνεῶσι διετά, ἡ πορξένου, πορξένου μὲν δ' ἐξ τῶ τῶν, ἢ πάντων ἐστὶ κτεία. ἐπειτα δ' ἐπὶ τὸ μήκος τῶ χέρον, καὶ τὸν δεκάτη πόλεμον, τὸ γδ αὐτῶ πῶ ξησὶ τ' ἔξ ἡ φωνεῶσι τυραννοῦ τὰ πορξένου, καὶ κα θεῖλε. κατῆσθαι μὲν γδ εἰς τῶ ἀρχῶν, πλῆσθαι τῶ ἔξ ἡ

C ἔξ ἡ πορξένου ἀφάσθαι, ἔ δ' ἐξ ἡ τῶν πλιπταῖς με τῆσθαι. κατελύθησιν δ' ὑπορία χρημάτων, ἐπειδὴ πορξένου πορξένου τὰ ὑπάρχοντα. εἶπον δ' αὐτοῖς καθεῖλε ἢ τῶς ὑπορξένου στρατηγῶσι σιωπῆσθαι ὡς ἀπορξένου δοῦσαι σῆσις. τῶ τῶ δ' ἡ φαλαίκοι πορξένου μὲν ὡς ἀπορξένου πορξένου ἀγῶνι. ἢ μὲν γδ διετάλῶν, ἐξ φιλίππου στρατῶ, πορξένου, ὡ πολλὰ δ' ἐξ ἡ πορξένου πορξένου ἢ τῶν πορξένου εἰρήλιον γῆσθαι, πορξένου πορξένου ἢ τῶν πορξένου φωνεῶν, βοηθεῖν αὐτοῖς κελόσσι τῶ, ἐπὶ τῶν γέγονον ὡς ἀδεύωσιν ἀλλῶν, ἔ θεοῖσι, καὶ νῆσθαι, τὰ τῶν πορξένου ἔξ ἡ πύλας χωρία κτεία. ἢ φησὶ αὐτῶν δ' ὑμῶν πορξένου πορξένου τῶ στρα τηγῶ τοῖς φωνεῶσι ταύτ' αἰ χωρία, καὶ πῶ τῶν πλιπταῖς ἔξ ἡ πορξένου, καὶ τοῖς μέγξι ξίακοντα ἐπὶ γερωνότας ἔξ ἡ αὐτῶ τῶ πορξένου τὰ χωρία πορξένου, ἐδῆσθαι οἱ τῶ γερωνοῖ τοῖς πορξένου τοῖς ἐπαγγεῖλα μῶσιν ὑμῶν πορξένου τὰ φυλακῆσθαι, καὶ τῶσιν ἀπορξένου τοῖς τῶσιν μῶσθαι πορξένου ἀπαγγέλλουσι μῶσιν ἔξ ἡ ἐλλῶσιν φωνεῖς οὐκ ἐσθ εἶσαντο. καὶ πάλιν ἀρχιδάμου τῶ λέκω νος πορξένου λαμβάνειν ὅτιος ἐπίμοι τὰ χωρία, καὶ φυλάτ τειν, οὐκ ἐπέδῆσαν, ἀλλ' ἀπεκέρναντο αὐτῶ, τὰ τῶσιν ἀσάρτης δευὰ δεδῆσθαι, καὶ μὴ τὰ παρ' αὐτοῖς κῆνταῦ. ὡ οὐ πῶ διελέλυθε φιλίππῶ, ἀλλ' ἐν τῶ αὐτῶ ἡμέρα

& amicitiam cum Thebanis. Harum ego rerum me magna argumenta prolaturum arbitror. Nam si quid eorum quae tu dicis, verum esset: Bæotij & Phocensium exules me accusarent: quorum alios eiecisssem, alios ab exilio reuocari prohibuisssem. Nunc non euentu considerato, sed studio meo comprobato, Bæotiorum exulum concilium aduocatos mihi creauit. Adfunt & Phocensium vrbibus legati, quos ego tertia ad Amphictyones legatione conseruauit: cum Oetai censerent, puberes de rupe præcipitandos esse: atque ad Amphictyones adduxi, vt eis dicendi pro se potestas daretur. Nam Phalæcus tyrannus certis conditionibus dimissus erat: hominibus autem in fontibus exitium imminabat: qui me patrocinate sunt conseruati. Vt autem vera me dicere cõstet, voca mihi Mnasonem Phocensem, eiusque legationis collegas: & eos qui à Bæotio exilio sunt delecti. Ascendite huc Lipare & Pythion, eandemque ad vitæ incolumitatem mihi gratiam referte, quam ego vobis contuli. Aduocatio Bæotiorum & Phocensium. Non verò iniquè mecum ageretur, si accusante me Demosthene, Thebanorum procuratore, ac Græcorum improbissimo: Phocensibus autem & Bæotiis mihi patrocinantibus condemnaret? Ausus porrò est dicere, meis ipsius verbis me conuinci. Ait enim me dixisse, cum Timarchum accusarem, omnes impudicitiae famam de eo accepisse. Hesiodum autem præstantem poetam dicere.

Refutatio
versu He-
siodi, di-
stinctione
famæ & ca-
lumniz.

*Quam populi sermo celebrat creber, irrita nunquam
Fama cadit penitus: Dea quadam cum sit & ipsa.*

Eandem igitur Deam nunc venire me accusatam. Omnes enim dicere, me pecuniam accepisse à Philippo. Satis autem scitis, Athenienses, inter famam & calumniam plurimum interesse. Fama enim cum criminatione nihil habet commune: criminatio verò & calumnia germanæ sunt sorores: quarum utramque perspicuè definiam. Fama est, cum multitudine ciuium vltro, nulla de causa, de re aliqua loquitur, quasi facta sit. Calumnia verò est, cum vnus vir apud multos crimine coniecto, tam in concionibus omnibus, quam apud senatum, aliquem criminatur. Ac famæ quidem sacra publicè facimus, vt Deæ: de calumniatoribus autem, tanquam maleficis publicè conqueri licet. Noli igitur coniungere turpissima cum honestissimis. Ego verò, cum alia multa in accusatione iniquo animo tuli: tum verò illud, quum me proditiõnis infimolauit. Nam vnà cum his criminibus ostendendum est, me esse ferum atque impium, & multis aliis criminibus olim constrictum. sed ego vos meæ vitæ ac quotidianæ consuetudinis idoneos existimo censors. Quæ verò vulgò perspicere non possunt, hominibus verò animo liberali præditis sunt maxima: horum ego plurima quæ rectè se habent apud me, in conspectum producam: vt sciat, quæ pignora, cum hinc legatus irem in Macedoniam, post me reliquerim. Tu quidem Demosthenes ista contra me commentus es. Ego verò vt educatus sim, verè exponam. Hic pater meus est Atromotus, ferè natu maximus omnium ciuium. Annos enim iam vixit quatuor & nonaginta. Accidit autem vt adolescens, ante rem familiarem bello amissam pugilem ageret: post à XX X tyrannis eiecussus, in Asia militaret, atque in præliis victoriam cum laudis insignibus consequeretur. Eius porrò genus est ex ea curia, quæ aras cum Eteobutadis communes habet, vnde Mineræ vrbane sacrificula deligitur.

Proditio-
is
crimen re-
fellere ni-
titur, com-
memora-
tione pa-
rentum, li-
beram, fra-
trum affi-
nium: & a-
trocitate
sceleris ex-
aggerada.

ἐν φαρείας τὸ γένος, ἢ τῆς αὐτῆς βωμῆς ἑτεροβουτάδας μετέχει, ὅθεν ἢ τις ἀθλιωταῖς τῆς πολιᾶδος ἔστιν ἰερέα, συγχε-

Α
 ἀποδοσίαν, καὶ τὴν πρὸς θεβαίους ἀποξένιαν. μεγάλη
 δὲ οἱ μὲν τούτων ἐγγὺς σημεῖα ἐπιδείξιν. Εἰ γὰρ τι τοῦτων
 ἀληθὲς ἦν, ὡς σὺ λέγεις, κατηγόρου αἰ μου βωμῶν, ὅ
 φωνέων οἱ φόνοντες, ὡς τοῖς μὲν, ὅτι ἐβλήκειν, τοῖς δὲ
 ἐκώλυσα κατελθεῖν. νῦν δὲ οὐχὶ τὰ συμβαῖντα λογίζο-
 μένοι, ἀλλὰ τὴν εὐνοίαν τὴν ἐμὴν ἀποδεχόμενοι, συλ-
 λεγόμενοι οἱ φόνοντες βωμῶν, ἠρώταί μοι συνηγόρου
 ἡκουσι δὲ ἀπὸ τῆς ἐν φωνέουσι πόλεων ἀρέσβεις, οἷς ἐγγὺς
 τὴν εἶτλιν ἀρεσβείαν ἐπιτοῖς ἀμφικτυόνας ἀρεσβύων
 ἔσωσα, οἰταίων ἐγγειρομένην λέγειν, ὡς δὲ τοῖς ἠβώ-
 τας ὠθεῖν κατὰ τὴν κρημνοῦ, ὅτι παρήγαγον εἰς τοῖς ἀμφι-
 κτυόνας, ὡς τὴν ἀπολογίαν τυχεῖν. ὁ μὲν γὰρ φάλακος πύ-
 ραντος ὑπόσπονδος ἀρεῖτο, οἱ δὲ αἰαῖτοι, ἀποδήσκον ἑ-
 μελλον, συνηγόρου δὲ μου, διεσώθησαν. ὅτι δὲ ἀλη-
 θῆ λέγω, καλεῖ μοι μνάσωνα τὸν φωνέα, καὶ τοῖς συμ-
 ἀρεσβείας, καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς τῆς βωμῶν φύγης ἠρημύοις.
 ἀνάβηδι δὲ ἐρὸς λίπαρε, καὶ πυθίων. καὶ τὴν αὐτὴν ἀπο-
 δοτέ μοι χάριν εἰς τὴν τὴν σάματος στομείαν, ἡὲ περὶ
 γὰρ ὅμην. Συνηγόρου βωμῶν, καὶ φωνέων. πῶς οὐδὲ οὐκ ἀ-
 δεινὰ πάθοιμι, εἰ κατηγόρουτος μὲν δημοσίου πε-
 Β
 θεβαίων ἀποξένου, καὶ πονηροῦ τῆς ἑλλήνων, συ-
 ναγοροῦ δὲ μοι φωνέων, καὶ βωμῶν ἀλλοῖν; ἐπι-
 κησε δὲ εἰπεῖν, ὡς ἐγγὺς τοῖς ἐμαυτὸ λόγους ἀπειπίπλω. Φη-
 σὶ γὰρ με εἰπεῖν, ὅτι ἐμεινον ἡμῶν, ὅτι πάντες κατὰ αἰπὴ
 τὴν τῆς πορνείας φήμην παρελήφασι. τὸν δὲ ἠσώδην
 ποιητὴν ἀγαθὸν ὄντα, λέγειν;
 Φήμη δὲ οὐ πῆς πάμπαν ἀπόλλυται, ἡὲ πῆνα πολλοὶ
 λαοὶ φημίζωσι, θεὸς γὰρ πῆς ἔστι καὶ αὐτή.
 Τὴν δὲ αὐτὴν ταύτην θεὸν ἠκεν νῦν κατηγόρουσά
 ἐμοῦ πάντας γὰρ λέγειν ὡς χημάτα ἔχω ἀπὸ φιλιπ-
 πῶν. Εὐ δὲ ἴσῃ ὡς ἀθλιωταῖοι, ὅτι πλείστον δὲ ἀρεσβείας φήμη,
 καὶ συκοφαντία. φήμη μὲν γὰρ οὐ κοινῶν εἰς ἀρεσβείαν, ἀρε-
 βολῆ δὲ ἀδελφῶν ἔστι, καὶ συκοφαντία. διορεῖ δὲ αὐτῆς
 ἐμῶν σαρῶν. Φήμη μὲν ἔστι, ὅταν τὸ πλῆθος τῆς
 πολιτῆς αὐτόματον, ἐκ μηδεμιᾶς ἀρεσβείας λέγη π-
 νά, ὡς γελημύμην ἀρεσβείαν. Συκοφαντία δὲ ἔστι, ὅταν
 C
 ἀρεσβείας τοῖς πολλοῖς εἰς αἰὴν αἰτίαν ἐμβαλῶν, ἐν τῶν
 ἐκκλησίαις ἀπάσαις, ἀρεσβείας τὴν βουλῶν ἀρεσβείαν
 τινά. ὅτι μὲν φήμη δημοσία δύσμεν, ὡς δεῖ. τῆς δὲ συ-
 κοφαντίας, ὡς ἀκοῦρῶν δημοσία ἀρεσβείας πῆς μετὰ
 μὴ οὐδὲ σὺν ἀρεσβείας ταυτὸν τὰ χαλίσσα τοῖς ἀρεσβείας. ὅτι
 πολλοῖς μὲν οὐδὲ ἐγγὺς τῆς κατηγόρουμένην ἠγανακτοῦσα,
 μέγιστα δὲ λῶντα ἠγανακτοῦσα ἐνάμ με ἀποδοτῆν. ἀρεσβείας γὰρ
 αἰτίαις ταύταις φημὶν μὲν δεῖ θεμιῶδη, καὶ τὴν ψυχῆν
 ἀσπορῶν, καὶ πολλοῖς ἑτέροις ἀμῶν τῆς ἀρεσβείας ἀρεσβείας ἠ-
 γορῶν. τῆς μὲν ἐν ἐμοῦ βίου, ὅτι τῆς κατὰ ἡμέραν διαίτης ἠμῶν
 δοκιμασίας ἐκανοῖς εἶναι νομίζω. ἀ δὲ ἔστι τοῖς μὲν πολλοῖς
 ἀσώδην, τοῖς δὲ χημοῖς τὰς ψυχὰς μέγιστα, τοῦτων ὅμην
 τὰ πλείστα, καὶ καλῶς ἔχοντα ἐν τῆς ἐμῆς ἀναβιβώμα,
 ἢ εἰδῆ τὰς ἐμῶν ἀρεσβείας ἀρεσβείας, αἱ οἱ κατὰ τῆς
 εἰς μακεδονίαν ἀρεσβείας. Σὺ μὲν, ὡς δημοσίου ταυ-
 να ἐπλάσσω ἐπὶ ἐμῆ ἐγγὺς δὲ ὡς ἐπαμῶν ἀρεσβείας, καὶ διαίτης
 ἀρεσβείας. Οὐδὲ μοι μὲν ἔστι πατὴρ ἀρεσβείας, ἀρεσβείας
 ἀρεσβείας τῆς πολιτῆς. ἔτι γὰρ ἠδὲ βεβίωκεν ἐνενηκον-
 τα, καὶ τέταρα. καὶ συμβέβηκεν αὐτῶν, νέω μὲν ὄντι,
 ἀρεσβείας οὐσίαν ἀπολέσσω ἀρεσβείας τὸν πόλεμον, ἀρεσβείας
 σάματι, ἐνεπείσθη δὲ ἀπὸ τῆς ἐξίακοντα, ἀρεσβείας
 μὲν ἐν τῆς ἀρεσβείας, ἀρεσβείας δὲ ἐν τοῖς κινδύοις, εἶναι δὲ
 συγχε-

συγκατάχην ἢ τὸν δῆμον, ὡς περ καὶ ὀλίγω χρόνῳ ἔπειτα
 εἶπον, ἐλθόντες δέ μοι συμβέβηκεν εἶναι, καὶ τοὺς παρὰ
 μητροῦς ἀπαντας, ἢ νῦν ἐμὸν παρὰ τῆς ὀφθαλμῶν παρ-
 φάνεια, φοβουμένη καὶ τῆς ἐμῆς σωτηρίας, καὶ διηπορη-
 μένη. καὶ τοὶ αὐτοὶ δημοσθένες, ἢ μὲν ἐμὴ μήτηρ ἐφυγε μετὰ
 τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς ἐπὶ τῆς ξυμμάχου εἰς κόρυndon, καὶ μετὰ
 τῆς τῆς πολιτικῶν κειμένων. σὺ δ' ἀμφισβητῆρ' ἀνὴρ εἶ, καὶ
 γὰρ ἀμφισβητήσασμαι εἰπεῖν, ὡς ἀνὴρ εἶ, ἐνεργάτης λει-
 ποτάριον, καὶ τὸν γραφεύμενον νικόδημον τὸν ἀφιδναῖον
 χρημασιπέτας, ἐσώθης, ὃν ὕστερον μὲν ἀριστάρχον σωμα-
 τεύεσθαι, καὶ οὐ κατὰ εὐδαιμονίας τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ἀγορὰν
 ἐμβαλλεῖς. φιλοχάρης δὲ οὐτοσὶ, ὁ παρὰ βύτατος ἀδελ-
 φὸς ἢ μὲν οὐκ ἀγχιεῖς δεξιῆς, ὡς σὺ βλασφημῆεις ἔχων,
 ἀλλ' ἐν γυμνασίῳι δεξιῆς, καὶ μετὰ ἰφικράτους συ-
 νερατοῦ μύθος, καὶ συνηγὸς ἔτος ἤδη τριτὸν στρα-
 τηγῶν, ἢ κεί διηπόρητος μὲν, ἐμὲ σῶσαι. ἀφρόβητος δὲ
 οὐτοσὶ ὁ νεώτατος ἀδελφὸς ἢ μὲν, παρὰ βύτατος μὲν
 ἐστὶν ἢ μὲν ἀγχιεῖς τῆς πόλεως παρὰ τὸν τῆς περὶ τὸν βα-
 σιλέα, καλῶς δέ, καὶ δικαίως τῆς ὑμετέροισι παρὰ βύτατος
 ὀφειλέτης, ὅτε αὐτὸν ἐπὶ τὴν κοινὴν διοίκησιν ἐ-
 λθεῖ, καὶ παπαδοπομπῶν κατὰ τοὺς νόμους, ἀλλ' οὐ
 κινῶσιν τὴν ἐμὴν γυναικὰ παρὰ βύτατος ἀδελφῶν, ὡς περ
 σὺ παρὰ βύτατος τῆς τῶν λοιδοριῶν. τὸ γὰρ ψυδρὸς
 ὀνειδὸς οὐ παρὰ βύτατος τῆς ἀκοῆς ἀρκεῖται. ἐτόλμησας
 δὲ καὶ τῆς ἐμῆς κηδεύων εἶπαι, οὕτως ἀναίδης, καὶ
 πόρρωθεν ἀγχιεῖς εἶδος φιλόδημον τὸν φίλωνος πα-
 τερα, καὶ ὀφειλέτης, οὐκ ἀγαπᾷς, οὐδὲ παρὰ βύτατος δὲ
 ὀνειδὸς τοῖς δημοσίοις ἐνεργάτης, ὡς ἴσασιν οἱ παρὰ βύτα-
 τος πατριῶν. οὐκ ἐπὶ πλημῆμα δὲ, εἰ σὺ λοιδορεῖς φίλωνος
 τολμᾷς, καὶ ταῦτα ἐν τοῖς ὀφειλέταις ἀδελφῶν, οἱ
 δεῦρο εἰσεληλύθασι δικάζοντες, ἐνεκα τῆς βελτίου
 τῆς πόλεως, καὶ μᾶλλον παρὰ βύτατος τοῖς βίοις ἢ μὲν, ἢ
 τοῖς λόγοις. πάρεσθαι γὰρ αὐτὸν παρὰ βύτατος ἀποκτείνουσαν
 μύθος ὀφειλέτης ὁμοίως φίλωνος ἡγεῖται, καὶ τὰ σῶμα
 οὕτω δεξιῆς, καὶ τὴν ψυχὴν οὕτω σῶμα, ἢ
 ξισμῶν κινῶσιν, οἷος παρὰ βύτατος, καὶ ὀφειλέτης δὲ α-
 γχιεῖς, τὸ φίλωνος ἀδελφῶν, ἐπανάγει εἰς ὀνειδῆ, καὶ
 τῆς αὐτὸν εἶδος πύποτος ἀρκεῖται, ἢ μὲν ἡμέραν, ὡς
 σὺ φησὶ ἐν τῇ πομπῇ τῆς διουσίῳν, ἢ νύκτας, οἱ γὰρ αὐτὸ
 τὸ εἶπαι, ὡς ἴσασιν. οὐ γὰρ ἡγορεῖτο. ἐμὸν δὲ, ὡς ἀθη-
 ναῖοι οὐκ οὐκ φιλόδημου θυγατρὸς, ἢ φίλωνος ἀδελφῆς,
 καὶ ὀφειλέτης, εἰς παρὰ βύτατος εἰσι, μία μὲν θυγατρὸς, δύο δὲ
 υἱοί. οἱ ἐγὼ ἢ καὶ μετὰ τῆς ἄλλων κομιζῶν, ἐνὸς ἐροτή-
 ματος ἐνεκα, καὶ τεκμηρίου παρὰ βύτατος τοῖς δικασταῖς ὡς νῦν ἢ
 δηρησῶμαι. ἐροτῶ γὰρ, ὡς ἀδελφῶν, εἰ δοκῶ ἀν' ὑμῖν
 παρὰ βύτατος τῆς παρὰ βύτατος, καὶ τῆς φίλωνος συνηθείας, ἢ ἐροτῶ, καὶ
 τῶν παρὰ βύτατος μετὰ βύτατος, τοῖς τοῖς πάντων ἀνθρώπων
 ἐμὸν φιλήτοισι παρὰ βύτατος φιλήτωμαι, καὶ παρὰ βύτατος πλείονος
 τῆς κείνου φίλωνος τῆς τούτων σωτηρίας ποιήσασθαι πῶς
 κατὰ βύτατος ἢ δὸν; ἢ τί πύποτος ἀρκεῖται ἐνεκα χρημάτων
 παρὰ βύτατος; οὐ γὰρ ἢ μακεδονία κακοῖς ἢ χερσὶς ποιεῖ, ἀλλ'
 ἢ τῶν. καὶ εἰ μὲν ἐπερὶ πνεύς, ἢ κόνις δὸν τῆς παρὰ βύτατος,
 ἀλλ' οἷος ἐξ ἐπέμψατε. συμπλέκει δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ
 καὶ ἢ παρὰ βύτατος ἀνθρώπων γόνι, καὶ πονηρῶ, ὅς οὐδὲ ἀν'
 ἀκῶν ἀληθῆς οὐδὲν εἶποι, ἢ γέεται δὲ, ὅταν πύποτος
 τῆς λόγων ὄρκος, κατὰ τῆς ἀναιχμύτων ὀφθαλμῶν,
 καὶ τὰ γένηται οὐ μόνον, ὡς εἶπαι λέγει, ἀλλὰ καὶ ἢ μέ-
 ραν, ἐν ἢ φησὶ γένηται, καὶ παρὰ βύτατος πινος ὄνομα πλάσσει μύθος ὡς ἔτυχε παρὰ βύτατος; μιμούμενος τοῖς τὰ ληθῆ λέγοντας.

A ad hæc , vt paulò prius etiam dixi, populi in pa-
 triam reducendi adiutor fuit. Præterea, materni
 cognati mei omnes ingenui sunt : quæ mihi
 nunc ob oculos versatur , sollicita de salute mea,
 & inops consilij. Enimvero Demosthenes , ma-
 ter mea cum suo marito Corinthum abiit exula-
 tum sub X X X tyrannis, & publicorum ma-
 lorum particeps fuit. Tu autem , qui te virum
 profiteris (valde enim dubito an vir is appellan-
 dus) inscriptus es vt ordinum desertor, & accusato-
 re Nicodemo Aphidnao pecunia placato euasisti:
 cuius postea Aristarcho adiutor fuisti occidendi.
 & cum manus exde inquinatas habeas, in forum ir-
 rumpis. Philochares porrò frater meus, qui non
 degeneri studio occupatur, vt tu conuiciaris : sed
 in gymnasijs versatur , & cum Iphicrate milita-
 uit, & tertium iam annum continenter est cum
 imperio : adest , oraturus vos , vti me conseruetis.
 Aphobetus autem , frater noster nati mini-
 mus , legationem pro vobis apud regem Persarum
 obijt , pro dignitate ciuitatis, veltrosque re-
 ditus rectè iustèque curauit , cum eum publicis
 vectigalibus præficeretis, & legitimos liberos pro-
 creauit : non vt tu, suam vxorem Cnosophi ad stu-
 prum obtulit: atque astat, contemptis conuicijs tuis.
 Falsum enim probrum vltra aures non penetrat.
 Ausus etiam es in affines meos dicere. adeò impu-
 dens es , & veteris beneficij immemor atque in-
 gratus : qui Philodemum Philonis patrem, & E-
 picratis, non diligas & adores: cuius opera in mu-
 nicipes es inscriptus, vt è Pæantiensibus nati maxi-
 mi meminerunt. Itaque stupore quodam afficior,
 si tu Philoni conuiciari audes: idque apud mode-
 stissimos Atheniensium : qui huc ingressi sunt, pu-
 blici boni causa ius dicturi, vitasque nostras spe-
 ctant magis quàm orationes. Vtrum enim eos
 censere optare, vt decem millia militum existant, qui
 sint similes Philonis, & corporibus sic affecti, & ani-
 mis ita modesti: an verò tricies mille cinaedi, qualis
 tu es? Atque etiam Epicratis tractabilitatem, fratris
 Philonis, loco probri commemoras? Et quis eum vi-
 quam vidit indecorè se gerentem vel interdum, vt tu
 ais, in celebritate Bacchanalium, vel noctu? Neque
 enim dicere potes, eum latuisse: neque enim igno-
 tus fuit. Mihi verò, Athenienses, ex Philodemi fi-
 lia, Philonis & Epicratis sorore, tres nati sunt libe-
 ri: vna filia, & filij duo: quos ego cum cæteris af-
 fero vnus interrogationis ergo, & argumenti a-
 pud iudices, quo nunc vtar. Rogo enim vos Athe-
 nenses, num videat vobis vnà cum patria & amico
 rum consuetudine & sacris, & patriorum monu-
 mentorum comunione, hos omnium mortalium
 mihi charissimos prodidisse Philippo: & pluris fe-
 cisse illorum amicitiam, quàm salutem horum? qua
 victus voluptate? aut quod vnquam dedecus pecu-
 niz causa in me suscepi? Neque enim Macedonia
 bonos aut malos facit: sed suum quemque ingenium,
 neque alij sumus à legatione reuersi, sed tales, qua-
 les nos ablegastis. Sed implicatus sum in republi-
 ca cum mirifico præstigiatore, & insigni prædito
 improbitate, qui nec inuitus veri quicquam di-
 cat: cum autem mentitur, principatum orationis
 tenet iusurandum, * nec impudentes eius oculos ve-
 ster conspectus pudefacit. Neque verò quæ facta
 sint duntaxat ait: sed & diem quo facta esse ait, adii-
 cit: & fictitium alicuius nomen adiungit qui
 interfuerit: vt eos qui vera loquuntur imitetur.

Demosthe-
 nis mentie
 di audacia
 & falsi te-
 stes subor-
 nati.

Sed vna res nobis infontibus est praesidio, quod in istis morum praestigis & compositione fabularum, mentem non habet. Nam quanta sit hominis vecordia, simul & inscitia, ex eo aestimate, quod eiusmodi mendacium contra me de Olynthia muliere commentus est, ut inter dicendum a vobis eiceretur. Eum enim, qui ab eiusmodi crimine remotissimus esset, apud eos qui vitam illius perspectam haberent, criminabatur. Videte autem quam longè ante ad crimen istud se paravit. Est quidam frequentare nostram urbem solit^{us} Aristophanes Olynthius. Is cum isti à quibusdam esset commendatus, atque illud etiam adiectum esset, dicendi esse peritum: hominem omni obsequiorum genere demereri studuit, atque adducere, ut falso me apud vos testimonio opprimeret. Quod si progressus miserabili gestu, dicere vellet, me * mulieri tibi cognatae & captivae insultasse: statim ei se 500 drachinas datum pollicebatur, atque alias 500 post dictum falsum testimonium. Ille autem ei respondit, ut ipse narrabat eum, quod ad exilium attineret, atque inopiam qua urgeretur, non mala, sed quam sagacissima conjectura est usum: sed ab ingenio suo longissime aberrasse. Nihil enim eiusmodi se commissurum. Ut autem vera me dicere constet: ipsum Aristophanem testem producam. Accersite Aristophanem Olynthium, eiusque testimonium recita: eos item qui hoc ex illo audierunt, mihi que nunciarunt, Dercylum Autoclis F. Hagnulium, & Aristidem Euphileti F. Cephisiensem.

Testimonium.

Aktionem Demosthenis iudicis.

Testes iurantes & testificantes auditis, nefarias autem istas verborum technas, quas iste adolescentibus pollicetur, quibusque nunc contra me est abusus, nunquid meministis? ut aborti sint ei lacrymae, ut Graeciam deplorarit, ut Satyrum comicum histriorem laudarit, quod hospites quosdam suos captivos fodientes in Philippi vinea, & vinctos, in computatione à Philippo impetrasset. hoc fundamento iacto, adiecit, contenta acuta ista & nefaria voce: quam acerbum sit, cum is qui Cariones & Xanthias representet, aded generosum & magnanimum se praebuerit, me, qui sum urbi maxime à consiliis, qui illos X. M. Arcades admoneam, petulantiam meam non coercuisse: sed calore euectum, cum nos quidam ex Philippi amicis Xenodochus, conuiuio excepisset, capillis traxisse, & loris arreptis captivam mulierem flagellasse. igitur si vos ei credidissetis, & Aristophanes vna cum eo me per mendacium oppressisset: ob turpe crimen iure periissem. Sinetis igitur eum qui talis sit, meus malus genius (absit enim ut urbis sit) sinetis inquam, versari inter vos? ac concionem quidem iustrabitissin decretis autem vota per istum facietis? & exercitum siue pedestrem siue naualem ablegabitis? Atqui Hesiodus ait:

Sape viri gens tota luit scelus unius atrox,
Qui praeceptis agit male sani peccatoris astu.

Veroratio, refutatio, nū enumeratione, ratione confirmans, cū in festatione accusatoris, & commendatione sui.

Vnum adhuc superioribus adiciam. Nam si qua est in rebus humanis improbitas, cuius ego non principem esse Demosthenem demonstraro: mori non recuso. Sed multis reus difficultatibus conflictatur, & animum ab ira periculum ad salutis reuocat defensionem: ac dispicere iubet, ne vllum accusationis caput praetermiserit. Itaque simul & vobis & mihi, obiecta crimina in memoriam reuocabo. Considerate igitur singula, Athenienses, quo decreto ego scripto accuser,

μηδίων ἀγαγὼν βούλομαι. Σκοπεῖτε γὰρ διὰ κατὰ κράτος ὡς ἀθλιωταῖοι. ποῖον ἐγὼ ψήφισμα γράψας κείνομαι, ἢ ποῖον

ἐν τῷ δουλοῦντο οἱ μηδὼν ἀδικουῦντες, ὅτι πρὸς τῇ περὶ τῆς ἐξ ὅπου, καὶ τῇ τῆς ὀνομασίαν συνήθει, οὐκ ἔχει. Σκέψασθε γὰρ ἀρροσιώλω ἀμα, ἢ ἀπαμ δευσιαν ἀδελφού, ὅς τις τὸν ἐπλασε τὸ πρὸς τὴν ὀλυμθίαν γυναῖκα ψεύδος κατ' ἐμοῦ. ἐφ' ᾧ μετὰ τὸ μὲν λέγων ὅτι ὑμῶν ὄξερρίφη, τὸν γὰρ πλείστον ἀρεσιμότητα τῆς τοιοῦτον, πρὸς τοὺς ἐσθλὰς διέβαλλε. σκέψασθε ἢ, ὡς πρὸς ὅθεν ἐπὶ τὴν αἰψαν ταύτην παρεσιδάζετο. ἐσι γὰρ τις ἐπὶ τῆς ἡμῶν εἰς τὴν πόλιν ἀριστοφάνης ὀλυμθίος. τούτω συσταθεὶς ὑπόπνων, καὶ πύδουρος, ὡς εἰπεῖν δυνάταται, ἰσχυρὰ τεταπύσας αὐτὸν, καὶ προσταγαζόμενος, τῆτον ἐπέειπεν ἐμοῦ τὰ ψεῦδη κατὰ μέρτυρεῖν πρὸς ὑμᾶς. καὶ παρελθὼν ἐδελήση χετλιάσαι, ἢ λέγειν, ὡς εἰς οἰκίαν αὐτῆς γυναῖκα, καὶ αἰχμάλωτον γενησὼν μὲν πεπαρώνηκα, πεντακοσίας μὲν ἢ δὴ δραχμᾶς ὑπαγγείτο αὐτῆς δάσεν, πεντακοσίας δὲ ἐτέρας, ἐπειδὴν κατὰ μέρτυρησιν ὅτι αὐτῆς ἀπικρίνατο, ὡς αὐτὸς δηγείτο, ὅτι τῆς μὲν θυγῆς, καὶ τῆς παρ' ἐσθλῆς ἀπορίας εἰαυτῆς οὐ κενώως, ἀλλ' ὡς οἶόν τ' ἀεὶ σασχάλοιο. τὰ δὲ ἔσπου πλείστον εἶη διμῶρτικῶς. οὐδὲν γὰρ αὐτὸ τοιοῦτο πρὸς ἔμα, ὅτι ἢ ἀληθῆ λέγων, αὐτὸν ἀριστοφάνην μέρτυρεῖν τε παρέξομαι. κἀλεῖ μοι ἀριστοφάνην ὀλυμθίον, καὶ τὴν μαρτυρίαν ἀγάνωσκε, καὶ τοὺς ἀνηκούσας αὐτῆς, ἢ πρὸς ἐμὴ ἀγέλασαντας, δερκίλλων αὐτοκλέους ἀγνώστον, καὶ ἀριστὶδην δὲ φιλήτου κηφισίαν.

Μαρτυρία.

Τῶν μὲν μαρτύρων διομνησίων, καὶ μαρτυροῦντων ἀκούετε, τὰς δὲ ἀνοσίους τῆς λέγων ταύτας τέρας, ἀεὶ ἐπὶ πρὸς τοὺς νέους ἐπαγγέλλεται, καὶ κέρηται μὲν κατ' ἐμοῦ, ἀεὶ μέμνηται, ὡς ἐπὶ δακρύσας, καὶ τὴν ἐλθέσα κατοδουράμενος, καὶ σάτυρον τὴν κωμικὸν ἰσχυρὰ τὴν πρὸς ἐπαμνέσας, ὅτι ξένους πινὰς αὐτῆς αἰχμάλωτος, σκᾶ πόντας ἐν τῷ φιλίππου ἀμπελοουργίᾳ, καὶ δεδεδήμενος, ὡς τὸν πῶτον ἐξητήσατο ὡς τὸ φιλίππου. ταῦθ' ἰσχυρὰς, ἐπέειπεν, εἴτε ἀνάνηρος ταύτῃ τὴν ὄξεϊαν, καὶ ἀνοσίαν φωνῶν ὡς δεινὸν, εἰὸ μὲν τοὺς κερύνας, καὶ ξανθίας ἰσχυρὰ ἀνάνηρος, οὕτως ὀβριθῆς, καὶ μεγαλοψυχῆς γε γήροιο, ἐγὼ δὲ ὅτις μεγίστης πόλεως συμβουλος, ὁ τοὺς μωροὺς ἀρκάδων νοσητῆρ, οὐ κατὰ νόμον τὴν ὕβριν, ἀλλὰ ὡς ἀδερμανθῆς, ὅθ' ἡμᾶς εἰσία ξενόδοχος τῆς ἐταίρων τις τῆς φιλίππου, ἐλκοιμι τῆς ποτῶν, καὶ λαβὼν ῥυτίθρα μασητόμι τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα. οὐκ οὖν εἰ ὑμεῖς αὐτῆς ὀπιστεύσατε, ἢ ἀριστοφάνης μου συγκατεψάσατο, ἐπ' αἰχραῖς οἰπᾶς ἀδικίας ἀπολόμιαι αὐτῆς. εἰσπετιοῦ αὐτὸν τοιοῦτον ἐμοῦ πρὸς ἔσπου, (μὴ γὰρ διὰ τὴν πόλεως ὡς τε ἐν ὑμῶν ἀισπρέφεισται, καὶ τὴν μὲν ὀκνησίαν καθαίρετε, ἐν ἣ τῶν ψήφισμασι δὲ τούτοις τὰς ὀχρᾶς ποιήσατε, καὶ στραπαλῆ πεζῶν, ἢ ναυτικῶν ἐκπέμψετε, καὶ μὲν ὄγε ἡσίοδος λέγει.

Πολλάκις τὸ ξύμπασα πόλις κακοῦ αἰδρὸς ἀπῆύεθ, Ὀρκεν ἀλιφάινη, καὶ ἀτάδαλα μηχανάτα.

ἐν δὲ πρὸς τοὺς εἰρημόνοις εἰπεῖν ἐπὶ βούλομαι. εἰ γὰρ που τις ἐστὶ κακία κατ' ἀδελφούς, αὐτὴ μὴ πρὸς τὸ ὄντα πρὸς ταύτῃ τὴν ἀποδείξω, δημοθένην, θανάτου τιμῶμαι. ἀλλ' οἶμαι πολλά, καὶ χαλεπὰ ὡς ἀκολοιθεῖ τὰ κεινομῶν, καὶ μετὰ καλεῖ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ὀργῆς ὁ αἰνδιμος ἐπὶ τοὺς ἰσχυρὰς τῆς σωτηρίας λόγους. καὶ δὲ λόγισμὸν παρίσσει, μὴ τι ὡς ἀλήθεια τῆς κατηγορησίων, ὡς τὴν ἀμα μὲν ὑμᾶς, ἀμα δὲ ἐμαυτῆ εἰς ἀλάμνησιν τῆς κατηγορησίων, ἢ ποῖον

η πωρον νομοι λυσαις η ποιον χρεατα κωλυσαις η τινας υ- A
περ της πολεις σιδηρας πισωμιδρος, η τι τρη δεδο-
γυμιων περι της ειρωνης απυλειας, η τι τρη δοξαι των
υμιν μη περιεγραψαις ουκ ηρεσκε ποι τρη ρητι εση η ειρη-
της επειτα ου ποτε απληγεν αυτοις εχθρη, αλλα μη νυμ
εμε κενει; επι ουτω πινες εν τα πολεμου δπο τρη υμ-
τεςον εισφορεται, και τρη δημοσιων περισοδων. νυμ η πε-
πανται, ειρωνη γδ αρχαι ου εφειεπιτα οι μηρ, ουκ α-
δικουμιδοι, αλλ αδικουιτες τλω πολιν, πιωρησονται η
περσαιτα της ειρωνης, οι δ αφελουμιδοι, τρις χροσιμοις
εις τα κονα γνομι οις εχ καταλειψετε, σιωηδον δε τοις
πρωιας φιλιππων, και τεκαμμιδων τρη εν φωνεισι πό-
λεων, ως φησι ο κρητηροες, και πτω τεμμηριω διυαιετ
αι ης σαρωις τεπο οπιδειξα; εκληθητην μηρ γδ οπι τα
ξενια μη τρη συμπερεσβαιων ησαι δι οικλητοι, και σιω-
δειπνουιτες, σιω τρις δπο τρη ελλυιων περισεβαις ουκ
ελαττοις, η δημοσιοι, εν η τουτοις, ως εοικεν ερω δεφα-
νης λω ουχ εποσιγω ν, αλλα σιωαδων, ως φησι δημοδε
νης, ουτ αυτες παρον ουτε τρη ενει παροντων εδυνα πα-
εραχουμιος, ιδρυτα, και ταγε δηλος λω, ει μη γε ωσπ ρ
εν τοις χροσις πορηδουιουιου ει μηρ εοτηων, υδωδη με
κατηροεις, ει η ορθης ημιν της παριδου ουσης, και τρη
πολιτην κονη μηδεν ατυχουιτων σιωηδον μη τρη αλ-
λων συμπερεσβαιων τον πιμια, λωινα ο θεος μηρ επμα-
το, αδλωαοι δε μηδεν ηδωξουω ουσεβουω, αλθ ουκ η-
δικουω, και δικαως αι σαζοιμιλω επτωτα ερω μηρ, δε
ταυτα αιηλητος ης ειμι ανθεροτος, ου η ουσεβης, ο τρη
σποδων, εσασιτων και τηροες, ωνειδεται δε μοι, η
πολιτειας εμπνηξια, ει πεπερεσβαιωις πορος φιλιππων,
περτεςον παρεαλωω επ ενειπον τοις ελλυιας και τοι
ταυτω ει βουλει τλω καιτηροειαι, η τρη αλλων αθη-
ναων δημοσι καιτηροησεις επολεμηετε λακεδαμο-
νοις, μη πιν εν λωυηρις συμφορα τοις αυτοις εβονδαιτε.
καιτηρογαι εις η παριδα φουρητας θηβαοις η παλιν
τουτοις εμπερεσβαι εν μανηειαι, επολεμησατε ερεφειου,
η δεμιοσων, ε παλιν εσωσατε, η μυριος αλλοις, ηδη τρη
ελλυιων ουτω κερηαδω. τοις γδ καιροσις συμπερεσβαι
αυαμη περς το κρησπον, η ε αηδρα, και την πολιν, τον η
αμαδον συμβυλον η χρη ποιειν; ου τη πολει πορος το πα-
C
εον τα βειλπηα συμβουλυειν, τον η πονηρον καιτηροση,
η χρη λεγαν; ου τοις καιροσις δποικυρητομυδρον, ε περεσβαιω
καιτηροεις; τον η εν φυσεως ποροδτην πως χρη θεωρειν;
αερα γε ουχ ως ου τοις εντυγαλονου, και πιευσασι κε-
ρησιμ, λορηις εις δικασηια γραφοντα μιδοι, τουτοις
αυπερεν τοις αιπηδικοις, εχραψας λορον φορμιοιω πεδρα-
πειτη χρηματα λαβων, τε τον εχλωιγκαις επολλωδωρω
τω περι τα σωματα κεινοντη φορμιοινα, εισηλθεις εις δι-
δαμιοισαν οηιαν η αφισαρχου τε μορχου, ταυτω απω-
λισαις, ποριλαβες ξια τάλαντα παρ αφ σαρχου φουρον-
πε, τε τον τα της φυγης εφοδρα απεσερησαις ουκ αιρωμ-
δης τλω φιμω, λω ποροσπομοσω (ηλωτης εη) της υ-
λωνιας η μεγακλια, ου γδ ηη τη γε αληθεια, ου γδ ποροσ-
δηχται δικαρος ερος πωνηειαν, τετη εδιν ο ποροδτης, η
ταυτωις ομοια, ενωδη δε που περι της στρατειας, και
την κωλον στρατωτω εν με ανωμασεν ερω η ουχ ενειαι της
τουτου βλασφημιας, αλλα τε παρθητος κινδωου πορο-
νοουιωμος, και περι τουτων αιεπιφοδρον λεγαν εναι, μοι
νομια. Που γδ, η ποτε αυτη η, η πορος τινας, πεδραλιπων
πιν δε την η μερεν, μηκοθησομαι εν παιδων μηρ γδ απαλλαχθεις περιπορος της χροσεα ταυτης εχρωμιλω δυο ετη

aut qua lege abrogata, aut qua impedita quo minus
preferretur, aut quibus pactioibus pro republica fa-
ctis, aut quibus decretis de pace deletis, aut qui-
bus quæ vobis probata fuerunt, non adscriptis? Non
placebat pax quibusdam oratorum? Nonne verò
tum refragari, non nunc me accusare debuerunt? Di-
tabantur quidam bello de vestris tributis, & publi-
cis vectigalibus, quorum messis nunc desit? Pax e-
nim otium non alit. Si ergo qui non læduntur,
sed lædunt rempublicam pacis interpretem mul-
ctabunt, vos vero qui fructum percipitis, eos qui ve-
tilem reipublicæ operam navantur, deseretis? Vix
cum Philippo cantica triumphalia cecini, eueritis
Phocensium urbibus, ut ait accusator? quo autem
id argumento perspicue poterit demonstrare? Sum
enim cum ceteris nostris legatis ad hospitium in-
uitatus, fuerunt autem vocati, & concenati sunt
cum legatioibus Græcorum, non pauciores ducentis.
Inter quos ego scilicet conspicuus fui, non
subticens, sed concinens, ut ait Demosthenes: qui
nec ipse ibi adfuit, nec eorum qui interfuerunt ullam
testem produxit. Et quis me nosse potuit, nisi
forte ut in cæcibus, præcinni? Itaque si tacui: falsò
me accusas. In patria nostra incolumi, & civibus
nulla calamitate publica conflictantibus, Paanem
cum ceteris legatis concinui: cum & Deo honos
haberetur, & Athenienses nulla ignominia affice-
rentur: piè feci, non iniuste, & iure conseruabor.
Et ego propter hæc immisericors homo sum: tu ve-
rò pius, qui sis eorum qui iisdem tecum & libatio-
nibus & spalis vsi sunt, accusator. Atque etiam in-
continentiam in gerenda republica mihi obiecasti,
quodd cum prius Græcos contra Philippum concita-
scim legatus ad eum iuerim. Enimvero idem cri-
men publice omnibus Atheniensibus obieci. Bel-
lum gessistis cum Lacedæmoniis: eosdem post Leu-
stricam calamitatem defendistis. Thebanos exu-
lantes in patriam restitulistis: & rursus eosdem ad
Mantinæam oppugnastis. Oppugnastis Eretrien-
ses & Themilionem: atque eosdem conseruastis: &
Græcos infinitos eodem modo tractastis. Nam tem-
pori seruire, & optima quæque amplecti publice &
priuatim, omnes necessè habent. Quid autem bo-
no senatori est agendum? nonne reipublicæ pro re-
mota, ea quæ utilissima sint, suadenda? Improbo por-
rò accusatori quid est dicendum? Nonne tempori-
bus diffimulatis res gesta accusanda? Vnde postò
homo ad proditionem natus, est spectandus? Non
ita, ut tu is vsus es qui tibi familiares fuerunt, & fi-
dem habuerunt: qui ob mercedem orationes ad iu-
dicia scribat, eaque prodatur aduersariis? Orationem
scripsisti Phormioni mensario, pecunia accepta: eam-
dem Apollodoro tradidisti, qui Phormionem capi-
tis accusabat. Ingressus es in florentem Aristar-
chi domum, Mosechi F. eam perdidisti. Præcepi-
sti tria talenta ab Aristarcho qui exulat: eum exilij
viatico spoliasti: famam nihil veritus, cum te mira-
ri formam adolescentis simulasses. Neque enim ve-
rè miratus es. Neque .n. verus amor in probitatem
admittit. Ex his, similibusque rebus, æstimandus
est proditor. Quodam etiam loco militiæ mentio-
nem fecit, necque egregium illum militem appella-
uit. Ego verò non propter illius conuiciam, sed dif-
criminis huius habitæ ratione, sine inuidia de his e-
tiam à me dici & posse & debere existimo. Vbi e-
nim, aut quando eorum, aut apud quos, hæc die præ-
termissa, faciam mentionem? Cur igitur pueritiam
excessiſsem: custos nostræ ditionis fui per biennij

Cuius rei equales & collega mihi apud vos testimonium perhibebunt. Primum in militiam profectus sum ea expeditione, quae Meresiana nominatur: & cum equalibus pompam Phliuntiam cum Alcibiadis militibus comitarer, & circa Nemeam fossam praelium commissum esset, sic decertavi, ut a ducibus laudarer: caeteris etiam expeditionibus quae per vias mittebantur, ut Eponymiana & Miresiana, interfui: & ad Mantineam depugnaui, non turpiter, aut cum & dedecore civitatis. in Euboeam ite militavi, & Tamynae pugna inter delectos ita me gessi, ut & ibi a ducibus corona ornarer, & huc reuersus iterum a populo: cum & victoriam publice renunciassem, & Temenides Pandioniae tribus centurio, qui a castris legatus huc mecum profectus erat, qualem in praelio me praebuissem, indicasset. Quae ut verum a me dici constet: cape decretum hoc, & Temenidem voca & eos commilitones meos, qui pro republica militarunt: & Phocionem imperatorem, nondum aduocatum, nisi iudicibus visum fuerit: & testem calumniatori obnoxium, si mentitus fuerit.

Decretum. Testimonia.

Cum igitur primus vrbis victoriam vobis renunciassem, & liberum vestrorum successus: primum hanc a vobis gratiam repeto, ut vitam meam tueamini: cum non sim populo inimicus, ut accusator ait: sed improbis infestus: quippe qui veterem vos Demosthenis maiores imitari (nulli enim sunt) sed cohorter, ut honestorum consiliorum aemulatores sitis. quae altius repetita, paulo dilucidius explanabo.

Facis com
moda. &
belli incō
moda. pa
trix exem
plis decla
rat.

Primum, nostra vrbis gloriam consecuta est, post nauale contra Persam praelium ad Salaminem gestum: cum mœnibus a barbaris dirutis, & pace cum Lacedaemoniis constituta, libertatem civitatis retinimus: post a quibusdam concitati, belloque contra Lacedaemonios suscepto, multis malis & datis & acceptis intercessione Cimonis, Miltiadis filij, cui hospitium erat cum Lacedaemoniis, foedus annorum quinquaginta percussimus, eoque tredecim annos sumus vsi. hoc tempore Piraeum muro cinximus: & Septentrionalia mœnia extruximus: & praeter eas, quas ante habueramus, centum triremes aedificauimus, & trecentos equites nostris copiis adiunximus, trecentos item Scythas sagittarios mercati sumus, & populare imperium constanter retinimus. Cum autem in rempublicam nostram homines non ingenui nec moderati irruissent: rursus Aeginetis bellum intulimus: in eoque non mediocribus affecti damnis pacem expetiimus, Andocide cum collegis misso ad Lacedaemonios: & pacem triginta annos seruauimus, quae magnifice populum extulit, nam mille talenta signatae pecuniae in arcem retulimus, & centum alias triremes fabricati sumus, & naualia extruximus, & equites mille ducentos comparauimus*, & alios totidem sagittarios. erecta item sunt austrina mœnia: neque quicquam statum popularem euertere est aggressus. Rursus cum persuasum nobis esset, ut bellum aduersus Megarenses susciperemus: tum agros nostros vastari passimur, tum multis bonis amissis, pacem petiimus atque fecimus per Niciam Nicerati filium. sic iterum hoc tempore septem millia talentum ob pacis istius commoda in arcem retulimus, & triremes expeditas atque integras non pauciores trecentis comparauimus.

ἰποισάμεθα δὲ νικίου τὴν νικηράτου. καὶ πάλιν ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἐπὶ τῆς χιλίας τάλαντα ἀλιεύγκημεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν ὄξυ τὴν εἰρλίαν ταύτην. ξιπρεῖς δὲ ἔκτησαμεθα πλοῖμοις καὶ ἐντελείοις ἢ ξιαροσίαις φόροις

A καὶ τούτων ὑμῖν τοῖς σωεφέβοις, καὶ τοῖς σωαρχοῖσι, ὑμῖν μῆρυγας παρέξομαι. πρῶτον δὲ ὄξυ τῶν στρατιῶν ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένη, καὶ συμπόρῳ πύκτων μὲν τῆν ἡλικιωτῶν, καὶ τῆν ἀλικιωτέρων ξένων τῶν εἰς φλιουῦτα παραπομπῆν, κινδύνους συμβαίνοντας ἡμῖν ὡς τὴν νεμεάδα καλουμένην χαράδραν, οὕτως ἡγωνισάμεθα, ὡς τε ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων ἐπαμειβόμεθα. καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἐκ δευδορίας ὄξυδοις, τὰς ἐν τοῖς ἐπονούμοις, καὶ τοῖς μέρεσιν ὄξυδοις, καὶ τὴν ἐν μαντινείᾳ μάχην σωεμαχεσάμεθα ἐκ ἀερέων, οὐδὲ ἀναξίως τὴν πόλεως, καὶ τὰς εἰς εὐβοίαν στρατίας ἐστρωσάμεθα, καὶ τὴν ἐν ταυμναίαις μάχην ἐν τοῖς ὀπλιταῖσι ὄξυ ἐκινδύνουσα, ὡς τε καμὲν σφραγισθῆναι ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων, καὶ δεῦρο ἡκῶν πάλιν ὑπὸ τῶν δήμων, τὴν τε νίκην τῆς πόλεως ἐπαγγέλλας τεμενίδου τῆς πανδιονίδου (ἡ ξιαρχου, καὶ συμπροσβύσαντος) ἀπὸ στρατοπέδου μοι διαεί, καὶ τὰ ὡς τὸν ἡρόδοτον κινδύνου, οἷος ἂν ἀπαγγείλω, τὸς ὅτι ἡ ἀληθὴ λέγω λάβε μοι τὸ τὸ ψήφισμα, ὅτι κἀκεῖ τὸν τεμενίδην καὶ τοῖς σωεστρατευμένοις μοι τὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατίας, καὶ φασίωνα τὸν στρατηγόν, κἀκὼ πῶ συμύρορον, ἀλλὰ μὴ τοῖς σωδοκῆν, ἀλλὰ ὑπὸ δῶμον τῶν συκοφαντῶν μῆρυγας εἰς ψόδῳ. ψήφισμα.

B μῆρυγας. ἀπαγγέλλας τὸν ἡμῶν πρὸς τὴν πόλεως νίκην ὑμῖν, ὅτι τῶν τῶν παίδων τῶν ὑμετέρων κἀπέρωσιν, πρῶτον ὑμῶν ἀπατῶ χρεῖν τῶν τῶν σόματος στωπείων, οὐ μισόδημος ἂν, ὡς φησὶν ὁ κἀπέρωρος, ἀλλὰ μισοπόνηρος, οὐ τοῖς δημοσίοις ὑμῶν εἶων πρῶτον μὲν εἶναι, οὐ γὰρ εἰσὶν, ἀλλὰ τὴν καλὴν τῆν πόλιν βελδομῶν (ἡ λωτῶν) ὡς ἀγαθῶν. νῦν δὲ αὐτὰ πόρρωθεν ἀρῶμενος μικρὰ δειμι σαφέστερον. πρῶτον ἡ πόλις ἡμῶν δὲ ὄξυσε μὲν τὴν σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ πρὸς τὴν πέρσιν, ὅτι τῶν τευχῶν ὑπὸ τῶν βαρβάρων πεπληκώτων, εἰρήνης δὲ ὑπαρχούσης πρὸς λακεδαίμονιαις, διέμενεν ἡμῖν τὸ τῆς δημοκρατίας πολιτεύμα. σωταρχήντες ἢ ὑπὸ πικρῶν, καὶ κατὰ πάντας πρὸς λακεδαίμονας εἰς πόλεμον, πολλὰ καὶ παθόντες κἀκῶ, καὶ ποιήσαντες, μιλτιάδου τῆν κίμωνος πρῶτον κἀκῶ πρὸς λακεδαίμονιαις, ὅπως πρῶτον εἶναι, ἀποδοῦναι τὸν πόλεμον πεντηκόντα εἰς ἐποισάμεθα. ἐχρησάμεθα αὐτοῖς ἢ ἐπὶ ξιακῶν εἶναι. ἐν τούτῳ τῶν χρόνων ἐταιρήσαμεν τὸν περαία, καὶ τὸ βόρειον τείχος ἀνοδομήσαμεν. ἐκαστὸν ἢ ξιπρεῖς πρὸς τοῖς ὑπαρχέμεναις ἀνωπηγησάμεθα. ξιακοσίους ἢ ἰπώτας ποροπατισσάμεθα. καὶ ξιακοσίους τῶν ὄξυ τῶν σὺνδαις ἐκαστάμεθα, ὅτι τῶν δημοκρατίαν βεβαίως εἶχοντες. παρεμπεσόντων δὲ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν οὐκ ἐλδοδέρον ἀνδραγαθῶν, καὶ τοῖς ξόποις οὐ μεξίω, πάλιν πρὸς ἀιγνῆτας εἰς πόλεμον κατέστημεν. κἀν ταῦτα ἐκ ὀλίγα εἰσβάντες, τῆς μὲν εἰρήνης ἐπιθυμήσαμεν. ἀνδοκίδην δὲ ἐκπέμψαντες πρὸς τοῖς λακεδαίμονιαις, καὶ τοῖς συμπροσβέβει, εἰρήνην ἐπὶ ξιακῶν ἡγήρομεν, ἢ τὸν δῆμον ὑψηλὸν ἦρεν. χιλία μὲν γὰρ τάλαντα ἀλιεύγκημεν νομισμάτος εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἐκαστὸν ἢ ξιπρεῖς ἐτέρας ἀνωπηγησάμεθα, καὶ νεοσοίκοις ἀνοδομήσαμεν, χιλίους ἢ καὶ δεκακοσίους ἰπώτας κατέστησαμεν. καὶ τῶν ὄξυ τῶν ἐτέρας τοσούτοις, ὅτι μακροῦ τείχος τὸ νόπον ἐταιρήθη, καὶ τὸν δῆμον οὐδεὶς ἐνεχρήσασε κατὰ λόσιν. Πάλιν ἢ εἰς πόλεμον πρὸς μεγαρέας πενδόντες κατὰ σῆναι, καὶ τῶν χρόνων τμηθῆναι πρὸς ἡμῶν, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν σερηθέντες, εἰρήνης ἐδέθημεν, καὶ

φόροις

φόρος δὲ ἡμῖν κατ' ἐνιαυτὸν ποσὴν πλεον, ἢ χιλία, καὶ ἑξήκοντα τάλαντα, καὶ χρυσόνησον, καὶ νάξον, καὶ τὰ εὐβοϊαν
 εἰρημνίαν, πλείστας δὲ δόποικίας ἐν τοῖς χρόνοις τοῦτοῖς ἀπέ-
 σείλαμεν, καὶ τοσαύτῃ ἔχοντες τὰ γὰρ πόλεμον δι' ἀργεί-
 οισ ποσὴν λακεδαιμονίους ἐξήνεγκαν, παιδάντες ὑπὸ
 ἀργείων, καὶ τελευτήσαντες ἐν τῆς τῆς ῥητόρων ἀφίμαχίας,
 εἰς φερούσας τῆς πόλεως, ἐπὶ τοῖς τε ἀκοσίαις, καὶ τοῖς ἀσε-
 βείας εἰσάγοντα, ἐνεπέσομεν, ἐκ εἰρήνης ποιησάμενοι, ἀλλ'
 ἐκ ποσῶν ἡμῶν ἰσχυροὶ καὶ ἀσπίδοι. πάλιν ὅστω φερούσας
 πολλοὺς δούλους καὶ τὸν δήμου κατελθόντος ἀπὸ φυλῆς, ἀρ-
 χίνου, καὶ θερασίου ποσῶν τῶν δῆμου, καὶ τὸ μὴ
 μνησικακεῖν ποσὴν ἀλλήλους ἐγορκον ἡμῖν κατὰ σπον-
 τῶν, ὅστω σφωτάτω πάντες τὴν πόλιν ἡγήσαντο, καὶ
 ταῦτα ἀναφθέντος τῆς δῆμου, ἐπάλιν ἐξαρχῆς ἰχθύσαν-
 τος, ἀφ' ἑσθλοῦ παρέρχεται ἡμετέροις πολίται, καὶ τὸ
 νοσῶν τῆς πόλεως αἰεὶ ποσῶν ἡμῶν, καὶ πόλεμον ἐκ
 πολέμου πολλοὺς δούλους, ἐν μὲν εἰρήνῃ τα δεινὰ τῶν λό-
 γῶν ποσῶν ἡμῶν, ἐπὶ τὰς ψυχὰς τὰς φιλοτιμίας, καὶ λίαν
 ὀξείας ἐρεθίζοντες, ἐν ἧς τοῖς πολέμοις ὄπλων ἐκ ἀπτόμε-
 νοι, ὀξείαται ἡ καὶ δόποικίας γινόμενοι, περὶ δόποικί-
 νοι ὅστω ἐπαίρον, ἀπμοι ὅστω συκοφαντίας, εἰς τοῖς ἐχθ-
 τοῖς ἡμῶν κινδύνους τὴν πόλιν κατὰ σπον, καὶ τὸ μὲν τῆς
 δημοκρατίας ὄνομα οὐ τοῖς ἡδίστοις, ἀλλὰ τῆς κολακείας
 θερασίου τε, καὶ ἀλύοντες ἡ τὴν εἰρήνην, ἡ δημοκρα-
 τία σώζεται, σωαγῶν ἡμῶν ὅστω τοῖς πολέμοις ὅστω
 ὁ δῆμος κατὰ λυέται, οὐ τοῖς νῦν ἐπὶ ἐμὰ συσφραγεῖτες ἡ-
 κουσι, καὶ φασὶ μὲν τὸν φίλιππον τὴν εἰρήνην πορῶσθαι,
 καὶ πορῶσθαι ἐν ταῖς συνθήκαις ἡμῶν ἀπαντα. καὶ δὲ
 αὐτὸς εὐρεῖν εἰρήνην αὐτῶν συμφάρονται, ταῦτα πορῶ-
 βεβηκέναι, ἐμὰ δὲ οὐχ ὡς πορῶσθαι τὴν ἐρεῖν, ἀλλ' ὡς
 ἐφρητην φίλιππου, καὶ τῆς εἰρήνης, καὶ τὸν μὴ δὲ τῆς ὅλων
 λόγων κύριοι, τὰς τῆς ἐργῶν πορῶσθαι ἀπαντα. τὸν
 αὐτὸν ὅστω ἐν μὲν τοῖς ἡφίστοις ἐπαμένῃ ὅστω δὲ κιννυμ,
 ἐν ἧς τῶν δικαστῶν κατηγόρων κέρημαι. δεκάτος δὲ αὐ-
 τὸς πορῶσθαι, μόνος τῆς εὐθυίας δὲ δάμοι, καμὸι μὲν
 οἱ συνδαστοὶ παρῶσιν ὑμῶν. πατήρ μὲν οὐ τὰς τῶ
 γῆρας ἐλπίδας μὴ ἀφέλησθαι. ἀδελφοὶ ὅστω δὲ δὲ δὲ γῆρας
 ἐμῶν, καὶ οὐκ ἀπορῶσθαι τοῖς κινδύνους, καὶ ταῦτα μὲν
 τὰ μικρὰ παρῶσθαι, ἐπὶ τοῖς κινδύνους οὐ πορῶσθαι. ἐλεει-
 νὰ δὲ εἰ πὸ συμβήσεται ἡμῖν παρῶσθαι, ὅστω ἐγὼ δεῦμαι,
 καὶ ἡμετέροις πολλῶν πορῶσθαι ποιησάμενοι, καὶ μὴ τοῖς ἐ-
 χθροῖς αὐτῶν, μὴ δὲ ἀνάδρα, καὶ γλυκακείῳ ἀφ' ἑσθλοῦ τῆ
 ὄργῳ, πορῶσθαι. Παρῶσθαι ὅστω καὶ ἡμῶν ὅστω σωσά-
 με πορῶσθαι μὲν τοῖς θεοῖς, δούτερον ὅστω ὑμῶν τοῖς τῆ
 φη κινδύνους, οἷς ἐγὼ πορῶσθαι ἐκαστὸν τῆς κατηγρημῶν, εἰς
 μὴ μὲν ἐν τῆς ἐμῶν, δόποικίας γινόμενοι. καὶ ἡμετέροις σωσά-
 με καὶ μὴ τῶν λογογράφων, καὶ σὺν τῆ κακῶ ὅστω πορῶσθαι.
 ὅστω μὲν ὑμῶν πατέρες εἰσὶ παρῶσθαι ἡ νεωτέροις ἀδελφοῖς
 πορῶσθαι πολλοὺς ποιήσθαι, ἀναμνησθέντες, ὅπ τῆς σφωροσύ-
 νης πορῶσθαι δὲ τῆς πορῶσθαι τὴν ἐμῶν κινδύνους ἀειμνή-
 στας πορῶσθαι κινδύνους. τοῖς δὲ ἀλλοῖς ἀπαντα, οἷς ἐμαυτὸν
 αὐτοὶ παρῶσθαι, τὴν μὲν τύχῃ ἰδιώτης ὄν, καὶ τοῖς
 μετέροις ὑμῶν ὁμοίος, ἐν δὲ τοῖς πολιτικοῖς ἀγῶσι μόνος
 τῆς ἀλλῶν ἐφ' ὑμῶν οὐ σφωροσύνης αὐτῶ παρῶσθαι τῆ
 σφωροσύνης, μετὰ πάσης δυνάμεως τῆς πόλεως πορῶσθαι, καὶ
 μόνος ἡμετέροις τὸν τῆς συκοφαντῆς δόρυβον, ὅστω ἡδὲ
 πολλοὶ τῆς τῆς ψυχῆς ἐν τοῖς πολέμοις λαμῶσθαι, οὐχ
 ὑπομένειν. οὐ γὰρ ὁ θάνατος δεινόν, ἀλλ' ἡ πορῶσθαι τὴν
 τὴν ὑβείας πορῶσθαι πᾶς δὲ οὐκ οὐκ ἐπὶ ὄν βλέπειν ἐχθροῦ πορῶσθαι ὅστω ἐπὶ γελῶντος, καὶ τοῖς ὄστω ὄν οὐκ οὐκ ἀκούσθαι,

A Item tributū nomine quotannis mille ducenta talen-
 ta nobis fuere pensitata. Tenuimus Cherfonnesum,
 Naxum, Eubœam, plurimas colonias iis temporibus
 condidimus: & cum tot bonis afflueremus: propter
 Argiuos bellum intulimus Lacedæmonis, Argiuis
 obsecuti: donec tandem per oratorum velitationes
 eò deuenimus, ut prælidium vibi imponeretur, &
 quadringenti, ac post impij triginta tyranni, rerum
 potirentur, pace non vltro facta, sed vi nobis impe-
 rata. rursus vita modeste acta, & populo è Phyle re-
 ducto, Archino & Tharsybulo populi partes defen-
 dentibus, obliuione iniuriarum iure iudicando sancita:
 vnde omnes ciuitatem nostram sapientissimam iu-
 dicarunt: tunc populo recreato, atque iterum viribus
 aucto: ciues adulterini, & fraude in album ciuitatis
 relati, subinde laborantem vrbs partem vibi concili-
 arunt, & bellum ex bello seuerunt. nam in pace
 verbis pericula amplificabant, & præmonabant, at-
 que animos liberales & nimis celeres extimulabat:
 in bellis autem arma non attingebant, quamuis &
 censores essent, & clausum præfecti: qui quidem li-
 beros è scortis suscipiebant, & ob calumniandi stu-
 dium infames erant. Hi igitur nostram vrbs in
 extrema pericula coniiciunt, & cum popularis im-
 perij nomen non moribus, sed assentatione colant,
 & pacem turbent, qua popularis status conseruatur,
 atque iis nauent operam, qui populum bellis oppri-
 munt: hi nunc conglobati me inuadunt, ac Philip-
 pum pacem emisse dicunt, atque in pactiōibus
 omnia nobis præripuisse: quam autem pacem inpe-
 trarit vbi condonabilem, eam violasse. me verò sic
 accusant, nõ vt legatum, sed vt Philippi atque ipsius
 pacti sponsores: & cum ne toties quidem oratio-
 nis potestas penes me fuerit: actionum expectatione
 à me reposcunt. Iam eundem hominem in decretis
 laudatorem meum ostendo, & in iudicio accusatorẽ
 reperio: & cum decimus ipse legatus fuerim, solus
 rationes reddo. Adsumt mihi, quidem qui vnà me-
 cum vos deprecentur, pater meus, cui spem senec-
 tutis ne eripiat: & fratres, qui à me seruati, vi-
 tam sibi acerbam putabunt: affines item, & hi puel-
 li quidem, qui pericula nondum intelligunt, sed mi-
 serabiles tamen sunt futuri, si quid nobis accide-
 rit, pro quibus ego vos oro atque obtestor, vt eos et-
 iam atque etiam commendatos habeatis: neque i-
 nimicis, & effæminati ac mulierosi hominis iracun-
 dia tradatis. Oro porò, & supplex peto, primum
 à diis immortalibus, vti me conseruent: secundo
 loco à vobis, qui ferendi suffragij ius habetis: apud
 quos ego singula crimina quantum quidem me-
 minisse potui, refutau. Consequate igitur me, ne
 que orationum scriptori & improbo Scythæ me tra-
 dite, & qui vestrum patres sunt liberorum, aut
 qui fratres natu minores magnificitis, recordami-
 ni, me immortalẽ ad modestiam adhortatio-
 nem accusatione Timarchi reliquisse. A cæ-
 teris autem omnibus, erga quos me coniem præ-
 bui, cum fortuna sim plebeius & mediocrium si-
 milis, in ciuibus autem certaminibus solus cæte-
 rorum contra vos non conspirari: peto salutem,
 summa erga rempublicam beneuolentia legatione
 functus, & solus calumniatorum tumultuum per-
 pessus, quem multi iam, qui in bellis egregia iaci-
 nora edidere, non sustinuerunt. Neque enim terri-
 bilis est interitus: sed contumelia in morte est me-
 tuenda. Quanta verò miseria est, inimici insultan-
 tis vultum intueri, & eius probra auribus accipere;

Deprecatores, merita, aduocati.

Sed tamen in discrimen ventum est: vita mea est pe-
 riculis exposita: apud vos sum educatus: in vestris co-
 gressibus sum versatus: cum nemine vestrum propter
 meas voluptates peius agitur: neque patria quisquam
 priuatus est me accusatore, cum in municipiis, civium
 recensiones fierent: neque ob gestum magistratum
 in periculum veni. Sed ubi pauca dixerō, descendam.
 Illud, Athenienses, in potestate mea fuit, ut nulla vos
 afficerem iniuria: ne verò in crimen venirem, id pe-
 nes fortunam fuit: quae mecum homine calumnia-
 tore, eoque barbaro conflictati coegit: qui neque sa-
 crorum, neque libationum, nec mensa communis
 habita ratione: sed iis qui in posterum aduersari ei
 possent, terrore iniecto, adest, falsa contra nos accu-
 satione concinnata. Quod si eos conseruare volueris,
 qui pacem vestramque securitatem defenderunt:
 multi erunt, qui reipublica commoda tueri velint,
 & alacriter pro vobis decertare. Peto autem, ut aduo-
 catus mihi esse dignetur è viris modestis, & in repu-
 blica versatis, Eubulus: ex imperatoriis Phocion, qui
 praeterea etiam iustitia omnibus antecellit: ex ami-
 cis & aequalibus meis Naulicles, ceterique omnes,
 quibus ego familiariter vsus, atque in iisdem studiis
 versatus sum. Ac mea quidem oratio iam absolu-
 ta est: corpus autem meum vobis, & à me traditur,
 & à lege.

MARCI TVLLII CICERONIS AR-
 gumentum in orationes Aeschinis & Demo-
 sthenis inter se contrarias.

Cum esset lex Athenis, ne quis populi scitum
 faceret, ut quisquam corona donaretur in ma-
 gistratu, priusquam rationes retulisset: Et altera
 lex, eos qui à populo donarentur, in concione do-
 nari debere: quia in senatu, Demosthenes cura-
 tor muris reficiendis fuit, eosque refecit pecunia
 sua: de hoc igitur Ctesiphon scitum fecit, nullis ab
 ipso rationibus relatis, ut corona aurea donare-
 tur: eaque donatio fieret in theatro populo conuo-
 cato, qui locus non est concionis legitima: atque ita
 praedicaretur, eum donari virtutis ergo, beneuo-
 lentiaeque, quam erga populum Atheniensem ha-
 beret. Hunc igitur Ctesiphontem in iudicium ad-
 duxit Aeschines, quod contra leges scripisset, ut &
 rationibus non relatis corona donaretur, & ut in
 theatro, & quod de virtute eius & benevolentia
 falsa scripisset: quoniam Demosthenes nec vir bo-
 nus esset, nec benemeritus de ciuitate. Causa ipsa,
 abhorret illa quidem à formula consuetudinis no-
 strae, sed est magna. Habet enim & legum interpre-
 tationem satis acutam, in utramque partem, & me-
 ritorum in rempublicam, contentionem sanè gra-
 uem. Causa autem accusandi Ctesiphontis fuit quonia
 ipse à Demosthene esset capitis accusatus, quod le-
 gationem ementitus esset, ut ulciscendi inimici cau-
 sa, nomine Ctesiphontis, iudicium fieret de factis,
 famaue Demosthenis. Non enim tam multa di-
 xit de rationibus non relatis, quam de eo quod ci-
 uis improbus, ut optimus laudatus esset. Hanc mul-
 tam Aeschines à Ctesiphonte petiit quadriennio
 ante Philippi Macedonis mortem: sed iudicium factum
 est aliquot annis post, Alexandro iam Asia tenente.
 ad quod iudicium concursus dicitur è tota Graecia

A ἀλλ' ὁμῶς τετόλμηται, δίδωται τὸ σῶμα τῶ κινδυνῶ.
 παρ' ὑμῖν ἐξέφλυ, ἐν ταῖς ὑμετέρας δεξιβαῖς βεβίω-
 κα, οὐδέ τις ὑμῶν δεξὶς τὰς ἐμὰς ἠδονὰς κἀκίον οἰκεί. οὐδέ
 ἐστρηται τῆς πατρίδος κατηγόρου τυχῶν ἐν ταῖς δῆμοις,
 ὅτ' ἦσαν αἱ δεξιφίσεις. οὐδέ ὑπόδιδυμος ἀν' ἀρχῆς ἐκ-
 κινδυνύουσα. μηδὲ δὲ εἰπὼν ἤδη κατὰ βίαιον. ἐγὼ γὰρ, ὡ
 ἀδρες ἀδελφῶν, τὸ μὲν μηδὲν ἀδικεῖν ὑμῶς, κύριος ἐστὶ
 τὸ μὴ ἔχειν αἰπὴν ἢ τύχην. ἢ συνηκλήθησθε με ἀδελφῶ-
 πῶ συκοφαντῆ βαρβαρῶ. ὅς οὔτε ἐεσθῶν, οὔτε ἀπονδῶν,
 οὔτε ἑαπέζης φροντίδας, ἀλλὰ τοῖς εἰς τὸν μέλλοντα
 αὐτῶ χρόνον ἀτεροῦντας ἐκφοβῶν, ἤκει ψυδὴ συστά-
 ξας κατ' ἡμῶν κατηγορέαν. ἐὰν οὐκ ἐδελήσητε σάξεν
 τοῖς τῆς εἰρήνης, καὶ τῆς ὑμετέρας ἀδείας συμαρτω-
 νίας, πολλοὺς βοήθους λήψεται τὸ τῆς πόλεως συμφέρον,
 καὶ κινδυνύουσα παρ' ὑμῶν ἐτόμοις. Παρακαλῶ δὲ εὐ-
 βουλον μὲν ἐν τῷ πολιτικῶν καὶ σωφρονῶν ἀνδρῶν
 συνήγορον. Φωκίωνα δὲ ἐκ τῶν στρατηγῶν, ἄμα δὲ καὶ
 δικαιοσύνην διανοχοῦσα πάντων ἐκ τῶν φίλων καὶ τῶν
 ἠλικιωτῶν τῶν ἐμαυτῶ, ναυσικλέα. καὶ τοῖς ἄλλοις ἀ-
 παντας οἷς πῶν ἐγὼ κέχημαι, καὶ τῶν αὐτῶν ὅπιπιδ δὲ.
 μάλιστα μετέσχηκα. ὁ μὲν οὐκ ἐμὸς λόγος εἴρηται. τὸ δὲ
 σῶμα τοῦ μὲν ἤδη ὡς δεξιφίσεις ὑμῖν, ἐγὼ δὲ ὁ νόμος.

ΜΑΡΚΟΥ ΤΥΛΛΙΟΥ ΚΙΚΕΡΟΝΟΣ
 εἰς τοὺς ἀντιπάλους αἰχίνου καὶ Δημοσθένους
 λόγους, ὑπόθεσις.

Nομοῦ ὄντος ἀδελφῶν, ἐνός μὲν, μηδὲν ἀφίσημα
 δήμου εἰσενέγκειν σεφαινοῦσθαι πῶν τῶ ἀρχόντων,
 παρὶν λόγον ἀποδοῦσθαι ἐτέρου γ', τοῖς ὑπὸ τῶ δήμου σε-
 φαινομένοις, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀναγορεύεσθαι δημοσθένου
 βυβλῶντα, δὲ τῆς τετροπίας ἐκ τῶν ἰδίων τὰ τῆς
 ἐπιστάσεως. ἐξ ἑαπέζης κτισσῶν, ἐπὶ ὑπόδιδυμον ὄντα, σε-
 φαινοῦσθαι χρυσῶν σεφαιῶ ἐν τῶν δεξιῶ. συνηκλήθησθε
 τῶ δήμου (οὐχὶ γ' ἐστὶ ὁ τόπος ἰδίας τῶ τῆς ἐκκλησίας,
 κατὰ γὰρ τοῖς νόμοις) καὶ ἀναγορεύεσθαι ὅτι σεφαινοὶ δημο-
 σθένου δημοσθένους παλαιὰ ἢ πόλις, ἀρετῆς συμπαθῆς
 ἐνεκα, καὶ δυνάμει τῆς παρὸς αὐτῶν. τὸν τῶν πῶν κτι-
 σῶντα ἐξέφλυ αἰχίνης, ὡς ὡς ἄνωμα γερραφότα ὑ-
 πόδιδυμον τὸ καλῶντα σεφαινοῦσθαι, καὶ ἐν δεξιῶ, καὶ
 παρὸς τῆς ἀρετῆς ἐμείνου καὶ τῆς δυνάμει ψυδῶν μῶν. ἐπὶ
 γὰρ τὸν δημοσθένου μίτη καλὸν κατὰ τὸν, κατ' ἀρετῆς
 τῆς πόλεως. ἢ μὲν οὐκ ἔραφῆ ἀπὸ λαοῦ μὲν τὸ
 τύπου τῶ παρ' ἡμῶν νομίζομενον. μεγάλη δὲ ἐστὶν ἐρο-
 σάξεν νόμων τ' ἐξήγησιν ἀρετῆς ἐπὶ ἀμφοτέρω, καὶ τῶ
 πεπολιτῶν μῶν ἐξέφλυσιν δεινότητος μετῶν. ἢ δὲ παρὸς
 παρὸς τῶ γράφασθαι κτισσῶντα, τῶ αἰχίνης ἐχέτο, τὸ
 εἰς ἀγῶνα ὡς παρὸς βείας αὐτὸν καταστῆσαι ὑπὸ δη-
 μοσθένους, καὶ παρὸς τῶν ἐχάτων κινδυνεύσθαι. ἵνα ὅτι τῶ
 πτωρεῖσθαι τὸν ἐχέρον, λόγῳ μὲν τῶ γερραφῶ ἀγωνί-
 ζοῦτο κτισσῶν ἐργῶ δὲ ἢ κείπης παρὸς τῶ δημοσθένους
 πεπαρῶν μῶν, καὶ τῆς δόξης τῆς τούτου γίνετο. οὐ γὰρ
 τοσαῦτα παρὸς τῶ ὑπόδιδυμου εἴρηκεν, ὅσα παρὸς τὸν κα-
 κισα πολιτῶν αὐτῶν ὡς φιλόπολιν γηρόμῶν, ἐπα-
 νεθῆνα. καὶ τὸν μὲν ἀγῶνα τοῦτον τὸν κατ' ἀρετῆς
 αἰχίνης παρὸς τετάρων ἐτῶν τῆς φιλιππου τελευτῆς
 ἐνεστήσατο. εἰσῆλθε δὲ πλείοσιν ἐτεσιν ὑτέρον, ἀλέξάν-
 δρου ἤδη τῶν κατὰ τῶν ἀσιαν κρατοῦντος. ἀπὸ τῶν
 δὲ ὅτι ταύτης τῆς κείσεως τῶ ἀποθῶσιν ἐξ ἀπίσης τῆς
 ἐλλάδος

